ΕΤΟΣ Β'. No 48 [illegible]
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΗ !..

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΡΑΤΑΝ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκα 7
Ἱδρυτικὰ κεφάλαια 1.000.000 Δρχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . . Δρχ. 100
Ἐξωτερικοῦ » » » . . . Φρ. 80
Ἀγγλίας-Αἰγύπτου » . . . Λίρα 1
Ἀμερικῆς . . . . . » . . . Δολλ. 4
Δωδεκάνησα . . . . » . . . Λιρέτ. 80
Αἱ ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος 12 Βιβλία Δρχ. 120
Ἐξωτερικοῦ » » » » » 160
Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2
Δημοσιεύσεις ὁ στῖχος δραχμαὶ 5
Δι' Ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται Δραχμὰς 3

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», πλὴν τῶν συνδρομητῶν του καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου του πωλουμένων φύλλων, διαθέτει διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου περὶ τὰς 25.000 φύλλων ὡς ἡ κάτωθι βεβαίωσις τούτου.
«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του τὸ περιοδικὸν «Μπουκέτο» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων φύλλων.
Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου
Προσφέρομεν 50.000 δραχμὰς εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε διαψεύσει τὰ ἀνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
Μετοχικὸν δραχμὰς 72.000.000
Ἀποθεματικὸν » 23.000.000
Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Πιστώσεις ἔναντι Φορτωτικῶν.—Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων.—Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν.—Χρηματιστικαὶ Ἐντολαί.—Χρεώγραφα πρὸς φύλαξιν καὶ Εἴσπραξις τοκομεριδίων. — Ἐνοικίασις Χρηματοκιβωτίων.—Καταθέσεις Ὄψεως καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.—Ταμιευτήριον μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐπὶ τόκῳ 4 ο)ο ἐτησίως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΛΟΥ-Ι-ΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ε... Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς σπουδάσας εἰς Παρισίους καὶ ἐξασκ... τὰ Στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων Lariboi... St. Antoine. Ἐργασθεὶς ἐπ' ἀρκετὸν εἰς Ὀδοντοϊατρεῖα Μα... καὶ Λυῶνος. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν μὲ ὀλιγοήμερον ἀνώδυνον ... ζικὴν θεραπείαν ὅλας τὰς παθήσεις τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων ... τιδας καὶ Στοματίτιδας ἐντὸς 10 μόνον ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν ... πείας. Ὀρθοδοντικὰ καὶ ἄλλα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὅλως νέων ... ἐπιστημονικῶν τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.
Δέχεται 9—12 καὶ 2—7 ἢ ἐπὶ συνεντεύξει
33 ΟΔΟΣ Γ. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 33 ΠΑΤΩΜΑ 2ον

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρίας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Π...ρισίων.
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις, ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.
27 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
Αὐτοκίνητον Ὄκλαν ἑπτὰ θέσεων Σεδὰν κλειστόν, γινόμενον καὶ ταξί, σχεδὸν καινουργές, πωλεῖται ἀναγκαστικῶς εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀναλογίας ἀντὶ δραχμῶν 45 χιλιάδων.
ΓΡΑΦΕΙΑ : Π. Κυβέλλου, ὁδὸς Ἀριστείδου 6. Αὐλόγυρος Ἐλευθ. Ἀγορ. Συναλλάγματος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟ... Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ ...ετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ... κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. ... Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστ... Κεφαλληνίας 15α. Ὧραι 8-... καὶ 4-6 μ.μ.
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον ... Παπούλια. 64—Ἑρμοῦ 64.
ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὰς ... βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβ... κας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο»
Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ ... μαλῆ, εἶνε τὸ τελειότερον ... κον κατὰ τῶν ἑλωδῶν πυρ...
ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μονοκατοικία ... δωμάτια, Κουζίναν καὶ πλυντ... Πλησίον φυλακῶν «Ἀβέρωφ» ... φοφορίαι εἰς τὴν διεκπεραίωσιν «Μπουκέτου»

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
(Συγχώνευσις :
Τραπέζης Κωσσοπούλου 1879
Τραπέζης Καλαμῶν 1918)
Κεφάλαια δρχ. 10.000.000.—
Ἀποθεματικὰ » 5.000.000.—
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ : ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΚΑΛΑΜΑΙΣ, ΤΡΙΠΟΛΕΙ, ΣΠΑΡΤΗ
ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.
Δεχεται καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ, Δραχμῶν καὶ Ξένων Νομισμάτων ὑπὸ τοὺς συμφερωτέρους ὅρους. — Ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας.

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο δέον ν'ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr JAMES STROUMPOS 140 W 26 th. Sreet New York N. U.
(Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ
-11-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-11-
ΙΔΡΥΘΕΝ
ΠΡΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚ. ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάμνει ὡραῖο δέρμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ, ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ, ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ
εἶνε ἀπαραίτητα

=Τα Ὑποδήματα πολυτελείας τοῦ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ" Ν. ΣΚΙΑΔΑ Σταδίου ...

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ !
ΕΙΣ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΛΕΚΑ 7
Πωλοῦνται κλισὲ καλλιτεχνικὰ μονόχρωμα καὶ διχρωμίας ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ
ΕΥΚΑΙΡΙΑ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Φυσικοθεραπευτὴς Ὀρθοπεδιστὴς
(Εἰδικῶς ἐν Παρισίοις σπουδάσας)
Νοσήματα χρόνια, ἀρθριτικά, ρευματικά, νευρασθένεια, νευραλγίαι, φλεβίτιδες, ἀγκυλώσεις, παχυσαρκία, χρονία δυσκοιλιότης, διαφ. παραλύσεις, ἡμιπληγία κ.τ.λ.
Ὀρθοπεδικὰ (ἀφαίρεσις ὀρθοπεδικῆς μηχαν. σίδερα).
ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ - ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΤΖΩΡΤΖ 5 (παρὰ τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος)
10—12 π.μ. 3—7 μ.μ.

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26. ΤΗΛΕΦΩΝ. 139
Κεφάλαιον καταβ. 5,000,000,00
Ἀποθεματικὰ κλπ. 1,651,650,39
ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Ἀγορά, πώλησις συναλλάγματος
Ἀγορὰ καὶ πώλησις χρεωγράφων
Ἐκτελωνισμοὶ — Ἀποθηκεύσεις
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ : 4 1]2, 5, 6 ο)ο

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΣΥΡΜΟΣ,,
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
Ὁδὸς Σωκράτους 71.—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ
ΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ
Εἰς τὸ ἀρτισύστατον πρότυπον ραφεῖον Γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς πεφημισμένης Κωνσταντινουπολίτιδος Κας Ἀνδρονίκης πωλεῖται ἐξαισία Βαφὴ τῆς κόμης εἰς καστανὸν καὶ μαῦρον χρῶμα. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της. Χρῆσις ἁπλουστάτη, διάρκεια μακρά.
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαφήν. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως. Ἀκαδημίας—Ἀσκληπιοῦ 9.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βιβλιοδέτησιν, δύνανται να τα ἀποστέλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ὁποίου τὸ Βιβλιοδετικὸν τμῆμα ἀναλαμβάνει να τα βιβλιοδετῇ μὲ στερεότητα καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.
ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΔΗΛΩΣΙΣ
Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» δηλοῖ ὅτι ἀναγνωρίζει Γενικὸν ... τῆς ἀντιπρόσωπον καθ' ὅλην ... μερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν ... Ὑόρκῃ διαμένοντα κύριον ... τριον Στροῦμπον ὅστις ἔχει ... πληρεξουσιότητα νὰ ἐγγράφῃ ... μητὰς καὶ νὰ εἰσπράττῃ ... διὰ τὸ Περιοδικόν μας.
Οἱ φίλοι καὶ ἀναγνῶσται «Μπουκέτου» ἐν Ἀμερικῇ ... ναδᾷ δύνανται τοῦ λοιποῦ ... θύνωνται εἰς τὴν ἑξῆς ... οῦ ἀντιπροσώπου μας : Mr ... Stroumpos 140 W 26 th. ... New York N. U.
Ἡ Διεύθυνσις

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

[Τοῦ Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν]

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΡΑΣ

Ἡ θάλασσα μαστιγώνει τὴν ἀκτὴ μὲ τὸ μικρὸ καὶ μονότονο κῦμά της. Μικρὰ λευκὰ σύννεφα περνοῦν γοργὰ μεσ' τὸν ἀπέραντο γλαυκὸ οὐρανό, ποὺ τὰ σπρώχνει ὁ ἄνεμος σὰν πουλάκια. Καὶ τὸ χωριό, σὲ μιὰ δίπλα τῆς κοιλάδος, ποὺ κατεβαίνει πρὸς τὸν ὠκεανό, ζεσταίνεται στὸν ἥλιο.

Μπαίνοντας στὸ χωριό, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μόνο, συναντᾷ κανεὶς τὸ σπίτι τῶν Μαρτὲν-Λεβέκ. Εἶνε ἕνα σπιτάκι ψαράδων, μὲ τοίχους ἀπὸ ἄργιλο, στέγη ἀπὸ καλάμια κι' ἕνα περιβόλι μικρό, στὸ ὁποῖο φυτρώνουν ἀνάκατα κρεμμύδια, κουνουπίδια καὶ μαϊντανός.

Ὁ ἄντρας λείπει στὸ ψάρεμα κι' ἡ γυναίκα, μπρὸς στὴν καλύβα, ξεμπλέκει τοὺς κόμπους ἑνὸς μεγάλου μαύρου διχτυοῦ, ἁπλωμένου στὸν τοῖχο, σὰν ἕνα τεράστιο δίχτυ ἀράχνης. Ἕνα κοριτσάκι δεκατεσσάρων χρόνων στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, καθισμένο σὲ μιὰ ψάθινη καρέκλα, γυρμένο μπροστά, μπαλώνει ἀσπρόρρουχα, ἀσπρόρρουχα φτωχικά, ξαναμπαλωμένα τόσες φορὲς ὡς τώρα. Μι' ἄλλη παιδοῦλα, ἕνα χρόνο πιὸ μικρή, νανουρίζει στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρουδάκι, ποὺ οὔτε περπατάει, οὔτε μιλάει ἀκόμα. Καὶ δυὸ ἄλλα μικρά, δυὸ ὡς τριῶν χρόνων, μαλώνουν πετάγοντας χώματα τὸ ἕνα στὰ μοῦτρα τοῦ ἄλλου.

Κανεὶς δὲ μιλάει. Μόνο τὸ μωρὸ ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποκοιμήσουν, κλαίει διαρκῶς μὲ μιὰ φωνοῦλα διαπεραστικὴ καὶ λεπτή. Μιὰ γάτα κοιμᾶται στὸ παράθυρο κ' οἱ γαρυφαλῖνες ἀνοιγμένες γύρω στὸν τοῖχο κάνουν ἕνα ὄμορφο στεφάνι ἀπὸ λουλούδια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα πετοῦν βιβινίζοντας ἕνα σωρὸ μυῖγες.

Ἡ κοπέλλα ποὺ μπαλώνει στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, φωνάζει :

— Μαμά !

Ἡ μητέρα ἀπαντάει :

— Τί θέλεις ;

— Νά τον, πάλι...

Εἶνε ἀνήσυχες ἀπὸ χτὲς τὸ πρωΐ, γιατὶ ἕνας ἄντρας τριγυρίζει γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἕνας γέρος ποὺ φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ φτωχός. Τὸν πρωτοεῖδαν ὅταν πῆγαν μὲ τὸν πατέρα τους ὡς τὸ καΐκι, γιὰ νὰ τὸν μπαρκάρουν. Εἶταν καθισμένος πάνω ἀπὸ τὸ χαντάκι, ἀπέναντι στὴν πόρτα τους. Ἔπειτα, ὅταν ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν παραλία, τὸν ξανάβραν ἐκεῖ νὰ κοιτάζει τὸ σπίτι.

Φαίνοταν ἄρρωστος καὶ ἀξιολύπητος. Ἔμεινε ἔτσι χωρὶς νὰ κινηθῇ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Ἔπειτα βλέποντας πὼς τὸν κοιτοῦσαν μὲ ὑποψία, σηκώθηκε καὶ ξεμάκρυνε, σέρνοντας τὰ πόδια του μὲ κούρασι.

Μὰ σὲ λίγο τὸν εἶδαν νὰ ξαναγυρίζει μὲ τὸ ἀργὸ καὶ κουρασμένο του βῆμα. Αὐτὴ τὴ φορὰ κάθησε κάπως μακρύτερα καὶ τὶς παραμόνευε.

Ἡ μητέρα κ'οἱ κόρες της φοβόντουσαν. Ἡ μητέρα προπάντων φοβόταν ὑπερβολικὰ γιατὶ εἶταν πολὺ δειλὴ καὶ ὁ ἄντρας της, ὁ Λεβέκ, δὲ θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ ψάρεμα πρὶν πέσει γιὰ καλὰ ἡ νύχτα.

Ὁ ἄντρας της λεγότανε Λεβέκ. Αὐτῆς πάλι τὸ ἐπώνυμο ἦταν Μαρτὲν κι' ὅλοι τὴ φώναζαν Μαρτὲν—Λεβέκ. Καὶ νὰ τὸ γιατί : Εἶχε ἔρθει σὲ πρῶτο γάμο μὲ κάποιο ναύτη λεγόμενο Μαρτέν, ποὺ κάθε καλοκαῖρι πήγαινε στὴ Νέα Γῆ, στὸ ψάρεμα τῆς μουρούνας. Μετὰ δυὸ χρόνια ἔκαναν ἕνα κοριτσάκι κ' ἡ Μαρτὲν εἶταν ἔγκυος ἓξ μηνῶν, ὅταν τὸ πλοῖο ποὺ εἶταν μπαρκαρισμένος ὁ ἄνδρας της, οἱ «Δυὸ Ἀδερφές», ἕνα τρικάταρτο τῆς Ντιέππης, χάθηκε.

Ποτὲ δὲν ἔμαθαν τίποτε γι' αὐτό· κανένας ναύτης ἀπὸ τὸ πλήρωμά του δὲ γύρισε κ' ἔτσι τὸ καράβι τὸ θεώρησαν χαμένο μαζὶ μὲ τὸ πλήρωμά του καὶ πολὺ σωστά.

Ἡ Μαρτὲν περίμενε δέκα χρόνια τὸν ἄντρα της μεγαλώνοντας ἐν τῷ μεταξὺ μὲ μεγάλες δυσκολίες τὰ δυό της κορίτσια. Ἐπειδὴ εἶταν γενναία κι' ἀγαθὴ γυναίκα, ἕνας ψαρᾶς τοῦ τόπου, ὁ Λεβέκ, χῆρος κι' αὐτὸς μ' ἕνα παιδί, τὴ ζήτησε σὲ γάμο. Τὸν παντρέφτηκε κ' ἔκανε κι' ἀπ' αὐτὸν δύο παιδιὰ σὲ τρία χρόνια.

Ζοῦσαν μὲ κόπο, δουλεύοντας. Τὸ ψωμὶ ἦταν ἀκριβὸ καὶ τὸ κρέας σχεδὸν ἄγνωστο στὸ σπίτι τους. Συχνὰ μάλιστα, τὸν χειμῶνα, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔπιαναν οἱ μεγάλες τρικυμίες, καταχρεωνόντουσαν στὸ φούρναρη. Τὰ παιδιά, ὡστόσο, βαστοῦσαν καλά. Καὶ στὸ χωριὸ λέγανε γι' αὐτούς :

— Εἶνε γενναῖοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Μαρτὲν-Λεβέκ. Ἡ Μαρτὲν εἶνε ὑπομονετικιὰ στὴ φτώχεια κι' ὁ Λεβὲκ δὲν ἔχει τὸν ὅμοιό του στὸ ψάρεμα...

* * *

Ἡ κόρη ποὺ μπάλωνε, ξανάειπε στὴ μητέρα της :

— Θἄλεγε κανεὶς πὼς μᾶς γνωρίζει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς παραμονεύει κεῖ κάτω ἀπ' τὸ πρωΐ. Μήπως εἶνε ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριό ;

Μὰ ἡ μητέρα τους δὲ γελιώτανε. Ὄχι, ὄχι, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶταν ντόπιος.

Ἡ Μαρτὲν βλέποντάς τον νὰ καρφώνει τὰ μάτια του μ' ἐπιμονὴ στὸ σπίτι τους, ἔγινε σὰν μανιασμένη, κ' ἐπειδὴ ὁ φόβος τὴν ἔκανε γενναία, ἅρπαξε ἕνα φτιάρι ἀπὸ τὸ περιβόλι καὶ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα.

— Τί κάνεις αὐτοῦ ; ρώτησε τὸν ἀλήτη.

Αὐτὸς ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ βραχνιασμένη :

— Πέρνω τὸ φρέσκο μου, μήπως σᾶς βλάφτω ;

— Γιατὶ στέκεσαι μπρὸς στὸ σπίτι μου, σὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύεις ;

Αὐτὸς τῆς ἀπάντησε :

— Ἐγὼ δὲν πειράζω κανένα. Μήπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάθομαι στὸ δρόμο ;

Μη βρίσκοντας τίποτε νὰ τ' ἀπαντήσῃ ἡ Μαρτὲν σώ-

πασε καὶ κάθησε.

Ἡ μέρα περνοῦσε ἀργά. Κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ ἄγνωστος χάθηκε. Ξαναπέρασε κατὰ τὶς πέντε κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάειδαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Λεβὲκ γύρισε τὴ νύχτα στὸ σπίτι. Τοῦ εἶπαν τὸ πρᾶγμα κι' αὐτός ἔβγαλε κάποιο συμπέρασμα :

— Θὰ εἶνε κανένας φυγόδικος ἢ κανένας κακὸς ἄνθρωπος.

Καὶ κοιμήθηκε ἥσυχος, ἐνῷ οἱ δικοί του, συλλογιζόντουσαν αὐτὸν τὸν ἀλήτη ποὺ τοὺς κοίταζε μὲ τόσο ἀλλόκοτα μάτια.

Ὅταν ξημέρωσε εἶχε πάρει δυνατὸς ἀέρας κι' ὁ ψαρᾶς βλέποντας πὼς δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνοιχτεῖ γιὰ νὰ ψαρέψει, κάθησε σπίτι, βοηθῶντας τὴ γυναῖκα του στὸ μπάλωμα τῶν διχτυῶν.

Κατὰ τὶς ἐννέα, ἡ μεγάλη κόρη τοῦ Μαρτὲν ποὺ εἶχε πάει γιὰ ψωμί, ξαναγύρισε, τρέχοντας τρομαγμένη, φωνάζοντας:

— Μαμά, νά τον πάλι!

Ἡ μητέρα ταράχτηκε καί, κατάχλωμη, εἶπε στὸν ἄντρα της :

—Πήγαινε νὰ τοῦ πῇς, Λεβέκ, νὰ μὴ ξαναπεράσῃ ἀπὸ δῶ, γιατὶ φοβᾶμαι.

Καὶ ὁ Λεβέκ, ποὖταν γερὸς ναύτης, ἡλιοψημένος, μὲ γένεια δασὰ καὶ κόκκινα, μάτια γαλανὰ καὶ χαμηλὸ σβέρκο, βγῆκε ἥσυχα καὶ πλησίασε τὸν ἀλήτη. Ἄρχισαν νὰ μιλοῦν. Ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ μ' ἀγωνία καὶ τρόμο.

Ἄξαφνα εἶδαν τὸν ἄγνωστο νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ἔρχεται μὲ τὸ Λεβὲκ πρὸς τὸ σπίτι. Ἡ Λεβὲκ, τρομαγμένη, ἔκανε νὰ κρυφτῇ, μὰ ὁ ἄντρας της τῆς εἶπε :

— Δός του ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ ἕνα ποτῆρι κρασί. Ἔχει νὰ φάει ἀπὸ προχτές.

Οἱ δύο ἄντρες μπῆκαν στὸ σπίτι, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὴ Μαρτὲν καὶ τὰ παιδιά. Ὁ ἀλήτης κάθησε κι' ἄρχισε νὰ τρώει, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα ὅλων.

Ἡ μητέρα ὀρθὴ τὸν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια της. Οἱ δυὸ μεγάλες της κόρες, στηριγμένες στὴν πόρτα, κάρφωναν ἀπάνω του ἀχόρταγα βλέμματα καὶ τὰ δυὸ μικρὰ καθισμένα μὲς στὶς στάχτες τοῦ τζακιοῦ, εἶχαν παψει τὰ παιχνίδια τους, γιὰ νὰ δοῦν καλλίτερα αὐτὸ τὸν ξένο.

Ὁ Λεβὲκ παίρνοντας μιὰ καρέκλα τὸν ρώτησε :

— Λοιπὸν ἔρχεσαι ἀπὸ μακριά ;

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Σέττ.

— Μὲ τὰ πόδια ;

— Ναί, μὲ τὰ πόδια. Ὅταν λείπουν τὰ μέσα τί νὰ κάνει κανείς ;

— Καὶ ποῦ πήγαινες ;

— Ἐρχόμουν ἐδῶ.

— Ξέρεις κανέναν ἐδῶ ;

— Μπορεῖ νὰ ξέρω.

Ἐσώπασαν. Ἔτρωγε σιγά, ἂν καὶ εἶταν πεινασμένος, καὶ ἔπινε μιὰ γουλιὰ κρασὶ ὕστερ' ἀπὸ κάθε μπουκιὰ ψωμί. Τὸ πρόσωπό του εἶταν καταπονημένο, γεμάτο ρυτίδες, βαθουλιασμένο παντοῦ καὶ φαινότανε νὰ εἶχε ὑποφέρει πολύ.

Ὁ Λεβὲκ τὸν ρώτησε ἄξαφνα :

— Πῶς σὲ λένε ;

Ἐκεῖνος ἀπάντησε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του :

— Μὲ λένε Μαρτέν.

Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε τὴ μητέρα. Ἔκανε ἕνα βῆμα μπρὸς, σὰ νὰ ἤθελε νὰ δῇ καλλίτερα τὸν ἀλήτη καὶ στάθηκε ἀπέναντί του μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα καὶ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Κανεὶς δὲν ἔλεγε πιὰ τίποτα. Ὁ Λεβὲκ ἐπὶ τέλους ξαναρώτησε :

— Εἶσαι ἀπὸ δῶ ;

Ὁ ξένος ἀπήντησε :

— Ἀπὸ δῶ εἶμαι.

Καὶ καθὼς σήκωσε τὸ κεφάλι του τὰ μάτια τῆς γυναίκας καὶ τὰ δικά του συναντήθηκαν ἀκίνητα μπερδεμένα, σὰ νὰ εἶχαν μπλεχτεῖ τὰ βλέμματά τους.

Ἄξαφνα ἐκείνη μὲ μιὰ φωνὴ ἀλλαγμένη, χαμηλή, τρέμουσα, εἶπε,

— Ἐσὺ σαι ὁ πρῶτος μου ἄντρας ;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἄρθρωσε ἀργὰ ὁ ξένος.

Δὲν ἐσάλεψε διόλου κ' ἐξακολούθησε νὰ τρώῃ τὸ ψωμί του.

Ὁ Λεβέκ, περισσότερο ἔκπληκτος παρὰ συγκινημένος, ρώτησε :

— Ἐσὺ σαι, Μαρτέν ;

Ὁ ἄλλος ἀπήντησε ἁπλά :

Ναί, ἐγώ εἶμαι.

— Ὁ δεύτερος σύζυγος ξαναρώτησε :

—Κι'ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

Ὁ πρῶτος ἀφηγήγηκε:

— Ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Εἴχαμε τρακάρει τότε, μὲ τὶς «Δυὸ Ἀδελφές», πάνω σ' ἕναν ὕφαλο. Σωθήκαμε μόνο τρεῖς. Ὁ Πικάρ, ὁ Βατινὲλ κ' ἐγώ, Ἔπειτα μᾶς ἔπιασαν οἱ ἄγριοι καὶ μᾶς κράτησαν δώδεκα χρόνια. Ὁ Πικὰρ κι' ὁ Βατινὲλ πέθαναν. Ἕνας ἄγγλος ταξειδιώτης, μὲ πῆρε μαζί του περνῶντας καὶ μὲ ξανάφερε στὴ Σέττ. Καὶ νά με !

Ἡ Μαρτὲν ἄρχισε νὰ κλαίῃ κ' ἔκρυψε τὰ μοῦτρα της στὴν ποδιά της. Ὁ Λεβὲκ εἶπε συλλαβιστά :

— Τὶ θὰ κάνουμε τώρα ;

Ὁ Μαρτὲν ρώτησε :

— Ἐσὺ σαι ὁ ἄντρας της ;

Ὁ Λεβὲκ ἀπήντησε :

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι !

Κοιτάχτηκαν καὶ σώπασαν,

Τότε ὁ Μαρτὲν κοιτάζοντας τὰ παιδιά ποὺ ἦσαν μαζεμένα σὲ κύκλο γύρο του, ξεχώρησε τὶς δύο κόρες του καὶ ρώτησε:

— Αὐτὲς εἶν' οἱ δικές μου ;

Ὁ Λεβὲκ εἶπε :

— Αὐτὲς εἶν' οἱ δικές σου.

Δὲν σηκώθηκε κὰν νὰ τὶς φιλήσῃ· περιορίστηκε μόνο νὰ πῇ.

— Θεέ μου, πόσο μεγάλωσαν !

Ὁ Λεβὲκ ξαναρώτησε.

— Τὶ θὰ κάνωμε ;

Ὁ Μαρτέν, μπλεγμένος, δὲν εἶξερε κι' αὐτὸς τὶ νὰ κάνουν. Τέλος εἶπε ἀποφασιστικά.

— Ἐγὼ θὰ κάνω ὅτι θέλεις. Δὲν θέλω τὸ ἄδικο, οὔτε καὶ τοὺς καυγάδες. Ἔχω τρία παιδιά, ἔχεις τρία, καθένας τὰ δικά του. Ἡ μητέρα δική σου ἢ δική μου ; θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ σ' ἀρέσει μὰ τὸ σπῖτι εἶνε δικό μου, γιατὶ ὁ πατέρας μου μοῦ τ' ἄφησε, γιατὶ ἔχω γεννηθεῖ ἐδῶ καὶ γιατὶ ἔχω τὰ χαρτιά του στὸ συμβολαιογράφο.

Ἡ Μαρτὲν ἔκλαιγε πάντοτε. Οἱ δυὸ κόρες εἶχαν πλησιάσει καὶ κοίταζαν μ' ἀνησυχία τὸν πατέρα τους.

Ὁ Μαρτὲν εἶχε τελειώσει τὸ φαΐ του. Τώρα ρωτοῦσε κι' αὐτός:

— Τί θὰ κάνουμε ;

Ὁ Λεβὲκ εἶχε μιὰ ἰδέα :

— Πρέπει νὰ πᾶμε στὸν παπᾶ, αὐτὸς θ' ἀποφασίσῃ.

Ὁ Μαρτὲν σηκώθηκε καὶ καθὼς προχώρησε πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἐκείνη ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του μὲ λυγμούς :

—Ἄντρα μου! Ἐσύ σε; Μαρτέν, φτωχέ μου Μαρτέν !

Καὶ τὸν κρατοῦσε μέσ' στὴν ἀγκαλιά της. Μιὰ πνοὴ τοῦ παρελθόντος τὴν διέσχιζε, οἱ ἀναμνήσεις ποὺ τῆς θύμιζαν τὰ εἴκοσί της χρόνια καὶ τὰ πρῶτά της σφιχταγκαλιάσματα.

Ὁ Μαρτέν, συγκινημένος κι' αὐτός, τὴ φιλοῦσε στὸ σκοῦφό της. Τὰ δυὸ μικρά, στὸ τζάκι, ἄρχιζαν νὰ οὐρλιάζουν μαζὶ ἀκούγοντας τὴ μητέρα τους νὰ κλαίῃ καὶ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς δεύτερης κόρης τοῦ Μαρτέν, ἔβγαζε μιὰ φωνὴ διαπεραστικὴ σὰν πίφερο.

Ὁ Λεβέκ, ὄρθιος περίμενε.

— Ἐμπρός, εἶπε, πρέπει νὰ ταχτοποιηθοῦμε.

Ὁ Μαρτὲν ἄφησε τὴ γυναῖκα του καὶ καθὼς κοίταζε τὶς δυὸ κόρες του, ἡ γυναῖκα του εἶπε σ' αὐτές.

— Φιλῆστε τὸν πατέρα σας !

Ἐκεῖνες ἐπλησίασαν μαζί, μέ, στεγνὰ μάτια, ἔκπληκτες κάπως, φοβισμένες. Καὶ τὶς φίλησε καὶ τὶς δύο στὰ μάγουλά τους.

Ἔπειτα οἱ δυὸ ἄντρες βγῆκαν μαζί. Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὴ ταβέρνα ὁ Λεβὲκ εἶπε :

— Τὶ λές ; Νὰ πιοῦμε κανένα ;

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ λέω, ἀπάντησε ὁ Μαρτέν.

Ἐμπῆκαν καὶ κάθησαν στὸ μαγαζὶ ποὺ εἶταν ἄδειο ἀκόμα.

— Ἔ ! Σικό, κανὰ δροσιστικό, ἀπ' τὸ καλό, εἶν' ὁ Μαρτὲν ποὺ ξαναγύρισε, ὁ Μαρτὲν ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας μου, ξέρεις ὁ Μαρτὲν ποὺ χάθηκε μὲ τὶς «Δυὸ Ἀδερφές».

Κι'ὁ κάπελλας μὲ τρία ποτήρια στὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὴ μισὴ στὸ ἄλλο πλησίασε κοιλαρᾶς, γιομάτος αἷμα, φουσκωμένος ἀπὸ λίπος καὶ ρώτησε μὲ ὕφος ἥσυχο:

— Μπᾶ ! ἐσὺ σαι, Μαρτέν ;

Ὁ Μαρτὲν ἀπάντησε :

—Ναί, ἐγὼ 'μαι !...

Guy de Maupassant

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τρανταφυλλῆὰ καμάρωνε
—Τρανταφυλλῆὰ τ' Ἀπρίλη—
μὲ τὰ τρανταφυλλά της,
τὴν ὥρα 'ποὺ ἡ ἀγάπη μου
—ἀγάπη ζηλεμένη—
ἐδιάβαινε σιμά της.

Σὰν εἶδεν ἡ τρανταφυλλῆὰ
τὰ κόκκινά της χείλη
ἐρράγισ' ἡ καρδιά της,
καί 'σὰν ἐπρόβαλε ἡ αὐγὴ
τὴν ηὗραν μαραμένη
μὲ τὰ τραντάφυλλά της.

Ἰππ. Λέων

Ὅτι ἐντὸς τοῦ στήθους εἰσεχώρησε
δὲν φεύγει πλέον, ἀλλὰ πλέκει φωλεάν
ἔστω φιλία, ἔρως, μῖσος ἢ στοργή.

Σ. Π. Λάμπρος

Ἡ δόξα ἄνευ πόνων
ἐπὶ γῆς δὲν ἀποκτᾶται.

Ι. Καμπούρογλους

Ἂν κωφεύωσιν εἰς τ' ἄλγη οἱ κρατοῦντες τῆς ἡμέρας
πλὴν καὶ τῆς δικαιοσύνης δὲν κωφεύει ὁ Θεός.

Α. Βλάχος

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τὰ πάντα μεταβάλλει

Ι. Καραδούτσας

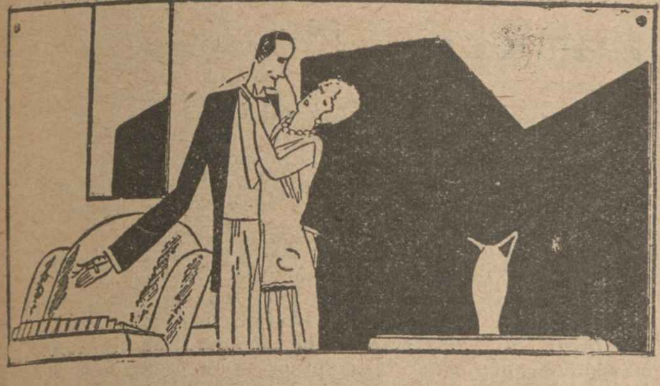

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Ἐμψύχωσις τῆς γοητείας τὸ πρόσωπό της, μᾶλλον μελαχροινὸ καὶ γλυκύτατο, δυὸ λακκάκια ὅταν χαμογελάει χρησιμεύουν ὡς παρακαταθήκη νοστιμάδας καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι γι' αὐτὸ εἶνε πάντοτε γελαστή, ἂν δὲν ἦτο παροιμιώδης ἡ ἐξυπνάδα της καὶ τὸ χιοῦμορ της. Εἶνε περιζήτητη παντοῦ γιὰ τὴν θελκτικὴ συντροφιά της. Εἰς τοὺς διπλωματικοὺς κύκλους ἔχει succés ἀπερίγραπτον, τὴν προσκαλοῦν σὲ γεύματα, δεξιώσεις καὶ τσάγια. Ὁμιλεῖ τέλεια ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, χορεύει ἰδεωδῶς, ἕνας μίσχος λουλουδιοῦ ἡ σιλουέττα της ποὺ γέρνει μὲ χάρι στὸ πέρασμα τοῦ Ζεφύρου. Ντυμένη πάντοτε ἁπλούστατα καὶ μὲ βαθύχρωμα φορέματα, ἀντιθέτως στοὺς χοροὺς εἶνε ἕνα ἔμψυχον παστὲλ μὲ τουαλέττες ἀπαλόχρωμες. Εἶνε «champion» ἐκτὸς συναγωνισμοῦ στὸ τέννις, καὶ στὸ χορό, τὴν ρακέττα της, διακρίνει ἐξαιρετικὴ δεξιοτεχνία τὸν χορό της μία κομψότης δυσεύρετη. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν της, ὅταν χορεύει διατηρεῖ τὴν συνήθη της ἔκφρασι καὶ δὲν ἀπολιθώνεται ἡ φυσιογνωμία της, ὅπως συμβαίνει στὶς περισσότερες Ἀθηναῖες. Λατρεύει τὸν χορὸ καὶ ἡ εὐχαρίστησις δὲν κρύβεται εὔκολα, λέγει μὲ τὴν μετριοφροσύνην ποὺ τὴν χαρακτηρίζει.

Ἡ Μονταὶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Προχθὲς δεξίωσις μαστίχα, παρὰ τῇ κ. Κανάκη. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσαρλαμπᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βαλαωρίτη, ἡ Δὶς Βούρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καλαμάρα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βούλτσου κτλ.

— Μαστίχα-ράουτ παρὰ τῇ κ. καὶ τῷ κ. Τριανταφύλλου. Ἡ οἰκοδέσποινα θαῦμα κομψότητος μὲ τουαλέττα μπλὲ ρουᾶ. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἡ κ. καὶ ἡ Δὶς Λεκατσᾶ, ἡ κ. Τσαλδάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κιτροέφ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μελέγκοβιτς, ἡ κ. Βασιλειάδου, ἡ Δὶς Στα[illegible]ίκου, ἡ Δὶς Στῆβενς, ἡ Δὶς Χατζοπούλου, ἡ κ. Ραπτάκη κτλ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Τριανταφυλλίκου. Χορὸς ζωηρότατος παραταθεὶς μέχρι μεσονυκτίου. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λ. Μεταξᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Σχλῆιαν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Φωτιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Λοβέρδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πετρίτση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωργιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κρίνου, ὁ κ καὶ ἡ κ. Ἀδαμίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ἀθανασιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπέμπη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Καμπάνη, Δὶς Γ. Νικολαΐδου, ἡ Δὶς Σοφίκα Καμπάνη, ἡ κ. Δότη Βεργιοπούλου κ. τ. λ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου. Ὁ διάκοσμος τῶν αἰθουσῶν ἐκτάκτως ἀριστοτεχνικός, πολυτελῆ ἔπιπλα παλαιᾶς τέχνης, διασκευασμένα μὲ σπανίαν καλαισθησίαν.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ἐπεριποιεῖτο τοὺς κεκλημένους μὲ τὴν συμπαθητικότητα ποὺ τὴν χαρακτηρίζει.

— Παρευρέθησαν ἡ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, τουαλέττα ὁλόμορφη μαύρη μὲ βυσσινόχροα κεντήματα, ἡ κ. Θ. Μιαούλη, τουαλέττα μαύρη, ἡ κ. Λοπρέστη μελανόλευκον, ἡ κ. Ψύλλα μαύρη, ἡ κ. Ν. Ἀθανασιάδη κομψὴν βαθυκύανον, ἡ κ. Πετροκοκκίνου, ἡ κ. Θεοτόκη τέτ—ντὲ—νέγκ, ἡ κ. Α. Μορέλλα καφὲ μεταξωτὴ μὲ δαντέλλα μπέζ, ἡ κ. Μπένση γκρὶ τούπ, ἡ κ. Παναγιωτοπούλου μαύρη τουαλέττα.

— Ὡραιοτάτη ἡ κ. Μακώλεϋ μὲ τουαλέττα δαντέλλα λευκήν. Καὶ ἡ δ)νὶς Μεξίκη, ἕνας τύπος γοητευτικῆς κρεολῆς μὲ μαύρη κομψοτάτη ὅσον ἁπλῆν κρὲπ—ντὲ—σὶν τουαλέττα.

— Τὴν Πέμπτην χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῇ Δ)δι Χατζανέστη.

— Ἡ τελευταία χορευτικὴ ἑσπερὶς τοῦ ξενοδοχείου «Μεγάλης Βρεττανίας» ἐστέφθη ὑπὸ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας. Παρέστησαν ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθῆναι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πετροπούλου τουαλέττα μαύρη μὲ πολύχρωμα κεντήματα, ἡ δὶς Σκουζὲ ὑπέρ ποτε εὔμορφη, τουαλέττα ρόζ, ἡ κ. Ἀνδριτσάκη ζωρζὲττ κόκκινη, ἡ κ. Χωρέμη τουαλέττα μώβ, ἡ κ. Βαλαωρίτη τουαλέττα λευκὴ περλέ, ἡ κ. Σκαραμαγκᾶ, κομψὴ ἐμφάνισις τῆς κ. Λοβέρδου μὲ ἀσημένια δαντέλλα γαρνιρισμένη μὲ ἄσπρη γοῦνα, ἡ κ. Ἀφεντούλη μαύρη τουαλέττα, ἡ κ. Γεωργιάδη τουαλέττα corail περλέ, πολὺ εὔμορφη ἡ κ. Μπόταση μὲ μαύρη δαντελλένια ποὺ ἐσυνδυάζετο θαυμάσια μὲ την χρυσίζουσαν κόμην της, ἡ κ. Λ. Μεταξᾶ τουαλέττα μπλὲ ρουά, ἡ κ. Δούμα ὑπέρ ποτε χαριτωμένη τουαλέττα ὀράνζ, ἡ κ. Μπέμπη κομψὴ ὅπως πάντοτε τουαλέττα χρυσῆ δαντελλένια ἐπάνω σὲ φουρρὼ σωμόν.

— Καὶ οἱ κ. κ. Χωρέμης, Δελμοῦζος, Φίλων, Δεληγιώργης, Συνδίκας, Μπότασης, Λοβέρδος, Ἀφεντούλης, Μαραθέας, Σκουζὲς καὶ ἄλλοι.

— Ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους χοροὺς ὁ δοθεὶς τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν εἰς τὸ «Καπρὶς» ὑπὲρ τοῦ οἰκοτροφείου τῆς Καλλιθέας.

— Παρευρέθησαν αἱ δεσποινίδες Φωτιάδου, Πασπάτη, Κέντρου, Καλβοκορέση, Πετροκοκκίνου, Ζαΐμη, Γεωργαντᾶ, Διαμαντοπούλου. Εμπειρίκου. Ταρσούλη, Α. Δημητριάδη κ.τ.λ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Δημητριάδη, τὸ ὁποῖον παρετάθη μὲ ζωηρότητα ἀφανταστον μέχρι πρωϊνῶν ὡρῶν.

— Ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἐμφανίσεις ὡραιοτέρα τῆς Δος Ἔφης Δημητριάδη μὲ τουαλέττα παριζιάνικη, δαντέλλα μπὲζ ποὺ διεκόπτετο μὲ μουσσελίνα πλισσαρισμένη ὁμοιόχρωμον.

— Μία ἐξαισία σιλουέττα τῆς Δος Δ. Κωνσταντοπούλου ἐκ Ρουμανίας, μὲ τουαλέττα λιμπερτὶ μὲ χρῶμα μπουὰ ντὲ ρὸζ κέντημα σάξ. Ἡ Δὶς Ἑλένη Θειακάκη τουαλέττα κρὲπ ζωρζὲττ πράσινη ζωηρή, καὶ μπουκέτα ἀπὸ ρὸζ ἐγκλαντίνε στὴν μέση. Ἡ Δὶς Δώρα Μεσσηνέζη τουαλέττα μουσσελίνα μορντορὲ καὶ δαντέλα καφέ. Δὶς Νένα Θ. Παπαϊωάννου μία θαυμασία τουαλέττα ἀπὸ μουσελίνες μπλὲ παστὲλ καὶ ρόζ. Ἡ Δὶς Δία Ἰωσηφόγλου τουαλέττα κόκκινη ζωρζέττ.

— Τὴν Παρασκευὴ μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Παπαγιαννοπούλου.

— Τὴν Τετάρτη δεξίωσις παρὰ τῇ κ. Τομπάζη.

Ἡ Μονταὶν

Καὶ ἕνα καλλιτεχνικὸν γεγονὸς διὰ τοὺς μουσικοὺς κύκλους : ἡ ἄφιξις τοῦ κ. Λέοντος Εὐστρατίου καὶ τῆς ἀδελφῆς του δ)δος Νινὸν Εὐστρατίου.

— Καὶ οἱ δύο ἔχουν πάρει πρῶτα βραβεῖα ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον τῶν Παρισίων.

— Ὁ κ. Λέων Εὐστρατίου, ὅστις θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτους πιανίστας τῆς Εὐρώπης, θὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν τὴν Κυριακήν. Κατόπιν θὰ δώσῃ δύο ρεσιτάλ. Ἐπίσης θὰ δώσῃ προσεχῶς συναυλίαν καὶ ἡ ἀδελφή του.

— Προχθὲς μουσικὴ ἑσπερὶς εἰς τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κ. Τριανταφύλλου.

— Παρευρέθη καὶ ἡ διακεκριμμένη ἀοιδὸς κ. Ματζόλι, ἡ ὁποία ἐτραγούδησε μὲ πολλὴν τέχνην.

— Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ἡ συναυλία τῆς δίδος Μαρίκας Παπαϊωάνου.

— Ἡ αἴθουσα γεμάτη. Μεταξὺ ἄλλων διακρίνομεν τὰς κ. καὶ δις Νεγροπόντη, Δαμαλᾶ, Βελιανίτη, Ρακτιβάν, Τριανταφύλλου, Πανᾶ, Παρασκευᾶ, Παπαμόσχου, Τούμπα, Γεωργιάδη, Μεσσηνέζη, Κυριακίδη, Τσουκαλᾶ, Χατζηλαζάρου Νικολαΐδη, Ἀθανασιάδη, Ἀργυρίου, Στεφάνου, Μπούμπουλη, Ἰωαννίδου, Σκελλαρίδου κλπ.

— Τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ Βερολίνου Βεϊνγκατνερ, ὁ ὁποῖος θὰ διευθύνῃ αὐτοπροσώπως τὴν ὀρχήστραν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

— Ἔδωκε προχθὲς τὴν τρίτην συναυλίαν ρεσιτὰλ ἡ Γαλλὶς ὑψίφωνος κ. Μαζόλι Κεσέλ, ἡ ὁποία ἐτραγούδησε ἄσματα τῶν συνθετῶν Ραβέλ, Ντουράντε, Σοῦμαν, Φρὰνκ κλπ.

— Εἰς τὸ πιάνο ἐσυνώδευσε ἀριστοτεχνικῶς ἡ δὶς Ἥβη Πανᾶ.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν διακρίνομεν τὰς κ. καὶ δας Κανελλοπούλου, Ἀθανασιάδου, Ψημένου, Κατσαρᾶ, Διπλαράκου, Τσουκαλᾶ, Θεοδωροπούλου, Σπανούδη, Πετροπούλου, Παπαδιαμαντοπούλου, Νικολοπούλου, Ροδίου. Φαμπρικέζη, Δαμαλᾶ, Φράγκου, Ἀργυροπούλου, Μουτινόρη, Ἀγγελίδου, Εὐστρατίου, κλπ. κλπ.

Μάριος

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

[Τοῦ κ. Διον. Κοκκίνου]

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Ο Σεὶχ Σαΐτ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Κούρδων καὶ τῶν πιστῶν εἰς τὸ Κοράνιον καὶ τὰς διατάξεις του Μουσουλμάνων, μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἀναφέρει στὸ τελευταῖο του μανιφέστο γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ κίνημά του, γράφει :

«Αἱ γυναῖκες μας περιφέρονται στοὺς δρόμους γυμναί».

Γυμνότητα ἐννοεῖ τὸ ντύσιμο τῶν συγχρόνων Ὀθωμανίδων, σύμφωνα πρὸς τὴν μόδαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών των. Πράγματι ἡ αἰφνιδία αὐτὴ ἐλευθερία τῶν χανουμισσῶν εἶνε ἔργον τοῦ Κεμάλ. Ὁ τυχερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ ἐφιλοδόξησε νὰ γίνῃ ἀναμορφωτὴς τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ ἐλησμόνησε ἐντελῶς ὅτι κυβερνᾷ λαὸν τῆς ἀνατολῆς ποὺ εὑρίσκετο χθὲς ἀκόμη εἰς τὴν κατάστασιν ποὺ εὑρίσκετο ὅταν πρωτοενεφανίσθη, ὥστε αἱ προσπάθειαί του νὰ πέρνουν τὴν σημασίαν ματαίου σνομπισμοῦ, κατήργησε δι' ἑνὸς σχεδὸν διατάγματος τὸ χαρέμι. Κατήργησε τὴν πολυγαμίαν καὶ τὸ γιασμάκι.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ὀθωμανικὴν μάζαν τὸ χαρέμι ἦτο ἡ βάσις τοῦ κοινωνικοῦ του καθεστῶτος. Τὰ τουρκικὰ ἤθη παύουν νὰ ἐννοοῦνται χωρὶς αὐτὸ καὶ οἱ ἀνατολῖται δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποστοῦν τὴν κολοσσιαίαν μεταβολὴν χωρὶς βαθύτατον κλονισμὸν πρὸς τὴν θρησκευτικήν των πίστιν τὴν ἀλληλένδετον πρὸς τὴν πίστιν τῆς φυλῆς, ὡς πρὸς τὰ καινὰ δαιμόνια ποὺ εἰσήγαγεν ὁ Κεμάλ.

Τὸ βαθὺ μυστικό των, ἡ πηγὴ τῆς πίστεώς των, ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔδιδε τὸν φανατισμὸν τῆς φυλῆς εὑρίσκετο στὴ διαφορὰ τῆς οἰκογενειακῆς των συνθέσεως ἀπὸ τοὺς μὴ μουσουλμανικοὺς λαούς. Καὶ αὐτὸ ὅλο ἦτο τὸ χαρέμι.

. . . .

Τί ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τὸ περίφημον χαρέμι, ποὺ ἐπροκάλεσεν ἐπὶ αἰῶνας τὴν περιέργειαν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐξασκοῦσε ἀλλόκοτον γοητείαν ὡς ἄντρον ἐξαισίου μυστηρίου εἰς τοὺς ἀνθρώπους της δύσεως ; Ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ λέξις σημαίνει ἱερόν, ἄδυτον. Καὶ τόσον ἐνδιαφέρον εἶχε προκαλέσει πάντοτε ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Τούρκων εἰς εὐρωπαϊκὰ ἐδάφη διὰ τῆς κατακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὥστε οἱ περιηγούμενοι τὴν Ἀνατολὴν Εὐρωπαῖοι ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ 15ου αἰῶνος ἐθεωροῦσαν ὡς τὴν μεγαλειτέραν των ἐπιτυχίαν νὰ δώσουν εἰς τὸ βιβλίον ποὺ ἐδημοσίευαν ἀργότερα περιγραφὴν τοῦ χαρεμιοῦ. Ὀλίγοι ἐν τούτοις τὸ κατώρθωσαν αὐθεντικῶς. Τὸ νὰ εἰσδύσῃ ἕνας εὐρωπαῖος στὸ χαρέμι ἦτο ἐπικίνδυνος περιπέτεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε ἂν θὰ ἔβγαινε ζωντανός. Ὑπάρχουν μεγαλοπρεπεῖς περιγραφαὶ ποιητῶν μεθυσμένων ἀπὸ τὴν ἡδονικὴν ἀνατολήν, καὶ ἀσφαλῶς ἡ εἰκόνα ποὺ παρέχει ὁ Μπάϋρον στὸν «Δὸν Ζουὰν» εἶνε ἡ θαυμαστωτέρα, ἀλλ' οἱ περισσότερον ἄξιοι ἐμπιστοσύνης εἶνε οἱ πεζογράφοι, οἱ περιηγηταὶ ποὺ ἔδωσαν μόνον πληροφορίας χωρὶς νὰ συμπληρώσουν τὰ ἄγνωστα καὶ νὰ τὰ ἐξωραΐσουν διὰ τῆς φαντασίας των.

Τὸ χαρέμι (Εἰκὼν τοῦ ζωγράφου DE LONGUEIL)

Ἔχω κυρίως ὑπ' ὄψει τὸν Τουρνεφόρτ, τὸν Καστελλάν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸν ντ' Ὀσσὸν ἱππότην ντὲ Βάζα, ἰδιαίτερον γραμματέα τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας καὶ πρέσβυν του πλησίον τοῦ Σουλτάνου κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἀπὸ τὸ σοβαρὸν καὶ ὀγκῶδες ἔργον τοῦ ντ' Ὀσσὸν «Γενικὸς πίναξ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας» καὶ ὅπου παρέχονται πολλαὶ ἐνδιαφέρουσαι πληροφορίαι διὰ τὴν κατάστασιν τῶν Ἑλλήνων τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην προέρχεται καὶ ἡ δημοσιευομένη ἐδῶ γραφικωτάτη καὶ αὐθεντικὴ εἰκὼν τοῦ χαρεμιοῦ.

. . . .

Κάθε τουρκικὸ σπίτι ὅσο μικρὸ καὶ ἂν ἦτο διῃρεῖτο εἰς δύο. Στὸ σελαμλίκι, ὅπου διέμενεν ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὰ ἀγόρια ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν μικρὰν ἡλικίαν καὶ στὸ χαρέμι, διαίτημα τῶν γυναικῶν του. Ἐκεῖ περνοῦσαν τὴν ζωήν των αἱ χανούμισσαι χωρὶς νὰ λησμονοῦν τὸ 38ον ἐδάφιον τοῦ 4ου κεφαλαίου τοῦ Κορανίου τὸ παραγγέλλον ὅτι οἱ ἄνδρες εἶνε ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν. Κανεὶς πλὴν τοῦ συζύγου της δὲν ἐπετρέπετο στὴν χανούμισσα νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της καὶ γι' αὐτὸ κατὰ τὰς ὀλίγας ἐξόδους των ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ γιασμάκι. Ἔτσι μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς γυναίκας τοῦ μουσουλμάνου εἶνε τὸ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ νὰ γίνῃ μητέρα. Ἡ πολυγαμία τῶν Ὀθωμανῶν ἐδημιούργει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἐρωτικὴν ἅμιλλαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν των καὶ δὲν τὶς ἄφηνε ποτὲ νὰ σκέπτωνται τίποτε ἄλλο. Συνήθως αἱ νόμιμοι σύζυγοι κάθε εὐπόρου Τούρκου δὲν ὑπερέβαιναν τὰς τρεῖς. Ἀλλὰ κάθε μία ἀπὸ αὐτὲς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ δικό της διαμέρισμα καὶ τὴν ὑπηρεσία της καὶ τοὺς εὐνούχους της. Ἀλλὰ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς ἡδυπαθεστέρους ὅμως δὲν ἔλειπαν καὶ αἱ ὀδαλίσκαι καὶ δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ μεγάλοι πασάδες διετήρουν χαρέμια τῶν ἐγκατοίκων τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς μὲ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σκλάβων γυναικῶν καὶ τῶν εὐνούχων ἔφθανε τὰ πεντακόσια πρόσωπα.

Ἡ διακόσμησις καὶ ἡ ἐπίπλωσις τῶν χαρεμιῶν δὲν ἦτο πλουσία καὶ ἐκπληκτικὴ διὰ τὰς εὐρωπαίας ποὺ εἰσέδυαν ἕως ἐκεῖ παρὰ μόνον διὰ τοὺς πολυτίμους τάπητας καὶ τὰ πολύχρωμα μεταξωτὰ ὑφάσματα τῶν χαμηλῶν σοφάδων τῶν πλημμυριζομένων ἀπὸ κεντητὰ μαξιλάρια ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξάπλωναν τὸ μαλθακὸν σῶμά των, αἱ μὴ ἀσχολούμεναι εἰς τίποτε πλούσιαι χανούμισσαι. Ἐκεῖ ἡ ὡραία χανοὺμ μὲ τὸ σῶμα ποὺ ἐστρογγύλευε κάπως τὰ τόξα του ἡ ἀκινησία καὶ ἐλεύκαινε τὴν σάρκα της ἡ μακρὰ καὶ ἡ συνεχὴς σχεδὸν διαμονὴ στὸ σπίτι, μὲ φόρεμα ποὺ ἄφηνε ἀκάλυπτα σχεδὸν τὸ στῆθός της καὶ τοὺς βραχίονας γεμάτα ἀπὸ μεγάλα χρυσᾶ κοσμήματα μὲ πολυτίμους λίθους ἐκάπνιζε τὸν ναργιλέ της μὲ τὸν μακρὸν ἀναρροφητικὸν σωλῆνα. Γύρω της γονατισμένες ἢ ὄρθιες σκλάβες ἦσαν ἕτοιμες νὰ τὴν ὑπηρετήσουν καὶ τῆς διηγοῦντο ἐρωτικὲς ἱστορίες, παραμύθια τῆς ἀνατολῆς ἀποπνέοντα τὸν ἔρωτα, ἢ περιέγραφαν τὰ σώματα ἄλλων γυναικῶν ποὺ εἶχαν γνωρίσει. Ἡ περιέργεια τῶν χανουμισσῶν ἦτο κυρίως διὰ τὰ σωματικὰ χαρίσματα τῶν ἄλλων καὶ ἡ γυναῖκες τῶν εὐρωπαίων ποὺ κατώρθωναν νὰ φθάνουν ἕως ἐκεῖ ὑφίσταντο πραγματικὴν καὶ ἐπίμονον ἀνάκρισιν πρωτοφανῆ γι' αὐτὲς γιὰ τὰ κρυφὰ σωματικά των χαρίσματα, ἢ ὑφίσταντο ἀλλόκοτα ψαχουλεύματα ἀπὸ τὰς περιέργους οἰκοδεσποίνας. Τὸ πνεῦμα τῶν Ὀθωμανίδων τὸ φυλακισμένον στὸ χαρέμι δὲν μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτε ἄλλο.

Στὰ χαρέμια ἐκαλλιεργοῦντο ὡραιότατα ἄνθη καὶ ὑπῆρχαν πολλὰ κλουβιὰ μὲ καναρίνια καὶ παπαγάλους. Ἐπίσης ἔπαιζαν συχνὰ μουσικὴν μὲ ἀσιατικὰ ἔγχορδα κυρίως ὄργανα. Αὐτὰ ἦσαν αἱ ἀσχολίαι τῶν χανουμισσῶν.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτικὰ δράματα στὰ χαρέμια δὲν ἦσαν σπάνια.

Αἱ γυναῖκες ἦσαν πολλαί, ὁ ἄνδρας ἕνας καὶ πολλάκις ἐν ᾧ ἐκεῖνος γερνοῦσε, αἱ χανούμισσαι εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τῆς γυναίκας τοῦ Πετεφρῆ ἐπανελαμβάνετο, ἀλλὰ ἀγριώτερη, χωρὶς νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ τυχεροὶ τῶν χαρεμιῶν τὴν ἀρετὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰακὼβ καὶ χωρὶς αἱ χανούμισσαι νὰ σώζωνται μέχρι τέλους ἀπὸ τὴν τραγικὴν τιμωρίαν τῶν ἀδυσωπήτων συζύγων. Σκλάβες, γιάτρισσες καὶ πολὺ συχνὰ οἱ εὐνοῦχοι ἀνελάμβαναν νὰ παράσχουν τὰς μυστικὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰς ἐρωτοπαθεῖς κυρίας των. Νέοι, προερχόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὰς λαϊκὰς τάξεις, ρωμαλέοι βαρκάρηδες, πραγματευταὶ τοῦ δρόμου, ἁμαξάδες ὡδηγοῦντο μυστικὰ εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ χαρεμιοῦ. Καὶ πολὺ συχνὰ ὅταν τὸ πρᾶγμα ἐπροδίδετο τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χαρεμιοῦ μετεβάλλετο εἰς σφαγεῖον μὲ κατατεμαχισμένας λευκὰς γυναικείας σάρκας ποὺ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχαν γνωρίσει τὴν ἡδονήν.

Ἄλλαι δραματικαὶ σκηναὶ ἦσαν αἱ μεταξὺ τῶν συζύγων τοῦ ἰδίου ἀνδρός, αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὴν ζήλειαν καὶ συχνότερα μεταξὺ τῶν νομίμων γυναικῶν καὶ τῶν παλακίδων τῶν διατηρουμένων στὸ ἴδιο χαρέμι. Τότε ἐπανελαμβάνετο ἡ ἱστορία τῆς Ἄγαρ καὶ τοῦ Ἰσμαήλ. Ἐγίνοντο ἐγκλήματα, δηλητηριάσεις κυρίως γυναικῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄνδρες πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπεμβάσεως τῆς δικαιοσύνης, ἔστω καὶ στοιχειώδους ὅπως ὑπῆρχε εἰς τὴν Τουρκίαν, ἀπέκρυπτον καὶ ἐξηφάνιζον τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν γυναικῶν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἐπροκάλεσε πάντοτε περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὴν

περιέργειαν ἦτο τὸ σουλτανικὸν χαρέμι. Γιὰ ὅλον τὸν κόσμο ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους ἦτο τὸ θρυλλικὸ καὶ ἀπροσπέλαστον παλάτι τῶν παραμυθιῶν τῆς Χαλιμᾶς. Ὁ Τουρνεφὸρτ σημειώνει ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γράψῃ κανεὶς ἐγκύρως περὶ αὐτοῦ. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἦσαν κλεισμέναι ἐκεῖ ἦσαν γιὰ ὅλους τοὺς ἄνδρας ἐκτὸς τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν εὐνούχων των ἕνα εἶδος ἀΰλων πνευμάτων. Οὐρὶ ἀθεάτου παραδείσου. Καὶ αὐτὸς ὁ ἰατρὸς τοῦ χαρεμιοῦ ποὺ ἦτο πάντοτε βαθύγηρος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγγίσῃ τὸ χέρι των. Ἐμετροῦσε τὸν σφυγμόν των ὅταν ἦτο ἀνάγκη διὰ διαμέσου λεπτοῦ ὑφάσματος καὶ τὸ ὁποῖον ἐφήρμοζον εἰς τὸν καρπὸν τοῦ χεριοῦ.

Λόγῳ ἀκριβῶς τοῦ πλήρους αὐτοῦ ἀποκλεισμοῦ των ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἦσαν αἱ περισσότερον πνευματικῶς περιωρισμέναι. Μόνη των ἐπιθυμία, ἡ ὁποία ἐνίοτε δὲν ἐξεπληροῦτο παρὰ ἔπειτα ἀπὸ ὁλόκληρα ἔτη ἦτο νὰ τύχουν τῆς ὑψηλῆς εὐνοίας νὰ ἑλκύσουν τὸ ἐρωτικὸν βλέμμα τοῦ μονάρχου.

Νομίμους γυναῖκας οἱ σουλτάνοι δὲν ἔπαιρναν ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ταμερλάνος ἠτίμασε τὴν πρώτην νόμιμον γυναῖκα τοῦ αἰχμαλώτου του σουλτάνου Βαγιαζήτ. Ἦσαν ὅλαι ὀδαλίσκαι, προερχόμεναι ἀπὸ δῶρα τῆς βασιλομήτορος, ἀπὸ δωρεὰς πρὸς τὸν σουλτάνον ἐκ μέρους πασάδων ἢ στρατηγῶν του, σκλάβαι ἀπὸ τὰς ἀγορὰς τῶν ὁποίων τὸ ἄφθονον γυναικεῖον ὑλικὸν ἐπρομήθευαν κυρίως οἱ πειραταί, ἢ οἱ στρατηγοὶ κατὰ τοὺς πολέμους ἀπὸ τὰς κυριευομένας ἐχθρικὰς πόλεις. Ἡ φιλοδοξία αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ὅσαι ἦσαν αἱ περισσότεραι εὐνοούμεναι τοῦ σουλτάνου, ἦτο ποία θὰ ἐλάμβανε τὴν τιμὴν νὰ γεννήσῃ τὸ πρῶτον ἄρρεν τοῦ σουλτάνου. Τότε τῆς ἐδίδετο ὁ τίτλος τῆς Χασικῆ σουλτάνας, ἡ ὁποία ἤλπιζε μίαν ἡμέραν νὰ γίνῃ Βαλιδὲ-σουλτάνα δηλαδὴ βασιλομήτωρ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τίτλος ἦτο ὁ περισσότερος σεβαστὸς καὶ προσοδοφόρος. Διότι πολλάκις ὅταν ὁ ἀνηγορευόμενος σουλτάνος υἱός των ἦτο ἀνήλικος ἐκυβέρνων αὐταὶ διὰ τῶν βεζυρῶν ἢ τῶν εὐνοουμένων των εὐνούχων. Εἰς τὴν Βαλιδὲ σουλτάναν ἐδίδοντο πάντοτε ἐπαρχίαι ὁλόκληροι εἰς πρόσοδοι, καὶ ὅταν συνέβαινε νὰ εἶνε καλοὶ οἱ τόποι αὐτοὶ ἀπελάμβαναν ἐξαιρετικῶν προνομίων. Αὐτὸ συνέβαινε πάντοτε εἰς τὴν Ζαγορὰν ἀνήκουσαν εἰς τὴν κατὰ καιροὺς βασιλομήτορα καὶ χάρις εἰς τοιαύτην ἐξάρτησιν ἀπὸ μίαν Βαλιδὲ ἡ ὁποία ἦτο ἐξισλαμισθεῖσα Ἑλληνὶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας σταλεῖσα εἰς τὸ σαράγι ὡς φόρος πρὸς τὸν σουλτάνον, ὤφειλον αἱ ἐπὶ τουρκοκρατίας Ἀθῆναι πολλὰ προνόμια. Αἱ πληροφορίαι αὐταὶ ὀφείλονται εἰς τὸν περιηγητὴν τοῦ 17ου αἰῶνος Γκιγιέ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σουλτανικῶν ὀδαλισκῶν ἦτο ἀπεριόριστος. Ἐπὶ Ἀχμὲτ τοῦ Α΄ ἔφθασαν τὰς τρεῖς χιλιάδας. Ἡ ἀπασχόλησις αὐτῶν τῶν γυναικῶν τῶν διαιτωμένων εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ παλάτια ἦτο ἡ μουσική, ὁ χορός, ἡ καλλιέργεια ἀνθέων καὶ ἡ συντήρησις εἰδικῶν πουλιῶν εἰς ἀναρίθμητα ἐντὸς τῶν χαρεμιῶν κλουβιά.

Ποτὲ μέχρι τοῦ 1718 δὲν εἶχεν ἐπιτραπεῖ ἡ ἐπίσκεψις ξένων εἰς τὸ σουλτανικὸν χαρέμι. Τότε προσεκλήθη κατὰ πρῶτον ἡ πρέσβειρα τῆς Γαλλίας κ. Μονταγκὺ ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ κατόπιν ἀπροόπτου ἐπεισοδίου ἐσταμάτησε εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ δευτέρα ἐπίσκεψις ἔγινε ἀπὸ τὴν Ρωσσίδα Μεγάλην Δούκισσαν Ἀλεξάνδραν μὲ τὸν ἄνδρα της τὸν μέγαν Δοῦκα Κωνσταντῖνον τὸ 1859. Τοὺς προσεκάλεσε εἰς ἔνδειξιν ἰδιαιτέρας εὐνοίας ὁ σουλτάνος Ἀβδοὺλ Μετζὴτ εἰς γεῦμα εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ Μ. Δοὺξ συνέφαγε μὲ τὸν σουλτάνον καὶ ἡ Μ. δούκισσα ὡδηγήθη μετὰ τὴν δεξίωσιν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ θρόνου εἰς τὸ χαρέμι, μέχρι τῆς θύρας τοῦ ὁποίου τὴν συνώδευσε ὁ σουλτάνος.

Ἡ Μ. Δούκισσα ἔμεινε ἔκθαμβος πρὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ φαινομένου τοῦ χαρεμίου. Τὴν ὡδήγησαν εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα ὅπου διέμεναν δύο χιλιάδες περίπου γυναικῶν, αἱ περισσότεραι Ἑλληνίδες καὶ Ἀρμένιαι. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅπου ἐδόθη τὸ γεῦμα τῶν γυναικῶν τοῦ σουλτάνου καὶ τῶν πριγκηπισσῶν ἀδελφῶν καὶ θυγατέρων του ἔπαιζε ὀρχήστρα ὁλόκληρος ἀπὸ μουσικοὺ, μὲ κομψὸν κόκκινο στρατιωτικὸν ἔνδυμα. Ἡ Μ. Δούκισσα ἠπόρησε πῶς εἶχαν τόσους ἄνδρας, νέους καὶ ὡραίους ὅλους, εἰς τὸ χαρέμι. Ἀλλ ἀμέσως τῆς ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀνδρῶν. Ἦσαν κόραι τοῦ χαρεμίου μὲ στολὴν στρατιωτικοῦ μουσικοῦ.

Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες ἐν γένει καὶ αὐταὶ αἱ πριγκήπισσαι ἔκαμαν ἐντύπωσι εἰς τὴν Ρωσσίδα ἐπισκέπτριαν διὰ τὸ ἐκπληκτικὸν κάλλος των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εἰς νηπιώδη βαθμὸν διανοητικήν των κατάστασιν. Καὶ ἡ Μ. Δούκισσα ἀνέφερε πάντοτε τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον :

Ἡ προϊσταμένη τῶν ὡραίων δούλων, ποὺ ὑπηρέτουν τὰς χανουμίσσας καὶ ἡ ὁποία ἦτο προσδιωρισμένη νὰ ἐκλέγῃ τὰς διὰ τὸν Σουλτάνον ἐκλεκτὰς ἑκάστης νυκτός, εἶπε εἰς τὴν μεγάλην δούκισσαν μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τῆς ἔκανε τὸ θερμότερον κομπλιμέντο :

— Εἶμαι πολὺ δυστυχής, ὑψηλοτάτη, ποὺ ἤκουσα ὅτι εἶσθε ἔγγαμος. Διότι διαφορετικὰ θὰ σᾶς προσδιώριζα διὰ τὸν Σουλτάνον, σὰν τὴν πειὸ ὡραία ἀπὸ ὅσες γυναῖκες ἔχω ἰδῇ.

Ἡ μεγάλη δούκισσα ἐρρίγησε ἀπὸ φόβον εἰς τὴν ἰδέαν μιᾶς τοιαύτης ὑψηλῆς τιμῆς.

Διονύσιος Α. Κόκκινος

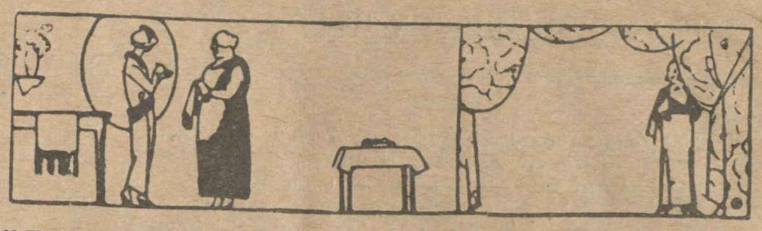

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

[Τοῦ Ἐρρίκου Χάϊνε]

Ἔλα μαζύ μου, ἂς φύγουμε νἆσαι δικό μου ταῖρι
Καὶ ν' ἀκουμπᾷς στὸ στῆθος μου. Θἆνε γιὰ σὲ ἡ καρδιά μου
Πατρίδα σου καὶ πατρικὸ σπίτι στὰ ξένα μέρη.
Κι' ἂν σὺ μαζύ μου δὲν ἐρθῇς ἐγὼ θὲ νὰ πεθάνω
Κι' ἔρμη θὰ μείνῃς μοναχὴ καὶ ξένη στὴ πατρίδα.
Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Ἀπριλιοῦ καὶ ἔπεσε τ' ἄσπρο χιόνι
Καὶ μάρανε τὰ τρυφερὰ τὰ λούλουδα στοὺς κάμπους.
Μιὰ κόρην ἀγγελόμορφην ὁ νηὸς εἶχε ἀγαπήση
Κι' ἐφύγανε μαζὺ μακρυά, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονιούς τους.
Ἐδῶ καὶ κεῖ πηγαίνανε σ' ἀγνώστους ξενους τόπους
Μὰ ἡ μοῖρα δὲν τὸ θέλησε νὰ ἰδοῦν τὴν εὐτυχία
Καὶ οἱ δυό τους μαραθήκανε κι' ἐσβύσανε στὰ ξένα.
Πάνου στο μνῆμα τους μιὰ ἰτιὰ τοὺς κλώνους της ἁπλώνει
Καὶ τα πουλάκια κελαϊδοῦν κι' ὁ ἀγέρας μουρμουρίζει.
Κάτω ἀπ' τὸ δένδρο κάθεται στὸ πράσινο χορτάρι
Ἕνα ζευγάρι ἐρωτικὸ κι' οἱ ἀγέρηδες βουΐζουν
Ἕνα πικρὸ παράπονο, καὶ τὰ πουλάκια κλαῖνε.
Μὲ μιᾶς ὁ ἀγέρας δὲν φυσᾷ καὶ τὰ πουλιὰ σωπαίνουν,
Κλαίει τὸ ζευγάρι καὶ γιατί, οὔτε κι αὐτοὶ δὲν ξέρουν,

(Μετάφρασις) Γ. Σ. Ζουφρὲς

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

(Τοῦ Βικτ. Οὐγκώ)

Μάνα, κοιμᾶσαι ; Ἄνοιξε τὰ μάτια σου κ' ὁμίλει,
ὁμίλει καὶ σκιαζόμεθα να σοῦ μιλοῦμε μόνα.
Ἄλλαις φοραὶς 'ς τὸν ὕπνο σου ἐσάλευες τὰ χείλη,
κι' ὅταν κοιμώσουν ἔμοιαζε πῶς λὲς τὴν προσευχή σου.
Ἀπόψε εἶσαι ἥσυχη καὶ κρύα σὰν εἰκόνα,
τα χείλη σου ακίνητα, βουβὴ ἡ ἀναπνοή σου.

Μάνα, γιατί 'ς τὸ στῆθός σου γέρνεις τὴν κεφαλή σου ;
Σ' ἐφταίξαμε τὰ ἔρημα κ' ἐσφάλισες τὸ μάτι,
καὶ δὲν γυρίζεις νὰ μᾶς δῇς 'ς τα πόδια σου πεσμένα,
ὁ λύχνος σβύνει' 'ς τὴν γωνια τὰ ξύλα σταχτωμένα
τρίζουνε' ἂν δὲν μᾶς νοιασθῇς, μανούλα, σὲ κομμάτι
κ' ἐμεῖς, κι ὁ λύχνος κ' ἡ φωτιὰ μαζῇ θ' ἀποσβυσθοῦμε.
Καὶ τί θὰ πῇς ὅταν μᾶς δῇς νεκρὰ καὶ παγωμένα,
καὶ μᾶς μιλεῖς, κ' ἐμεῖς νεκρὰ τί λέγεις δὲν θ' ἀκοῦμε,
Τοῦ κακου θὰ παρακαλῇς γιὰ μᾶς τὴν Παναγιά σου'
θὰ μᾶς κρατῇς ἀναίσθητα 'ς τὴν κρύαν ἀγκαλιά σου.
Ξύπνησε, μάνα' βάλε μας κ' ἐμᾶς νὰ κοιμηθοῦμε.
Φέρε τὰ κρύα χέρια σου μέσ 'ς τὰ ζεστά μας στήθη.
Ἄχ, τόσην ὥρα τὰ πτωχὰ σὲ κράζουμε τοῦ κάκου'
Ξύπνησε, μάνα, νὰ μᾶς πῇς κανένα παραμύθι.
Πὲ μας το βασιλόπουλο, ποὺ χρυσᾶ ροῦχα ἐφόρει,
ποὺ ἦταν ἡ ἀγάπη του μέσ 'ς τὴν σπηλιὰ τοῦ δράκου,
ποὺ εἶχε ἄσπρο ἄλογο μὲ πέταλ' ἀσημένια,
κ' ἐσκότωσε τὸν δράκοντα καὶ τοὔκλεψε τὴν κόρη.
Ἢ φέρε τ' Ὡρολόγι σου εἰκόνες νὰ μᾶς δείξῃς,
νὰ ἰδοῦμ' ἀγγέλους μὲ πτερά, καὶ ἁγίους μὲ τὰ γένεια,
καὶ τὸν Χριστὸ 'ς τῆς Παναγιᾶς τὴν μητρικὴν ἀγκάλη.

Ἄκουσε, μάνα' ξύπνησε ! Τὰ μάτια δὲν θ' ἀνοίξῃς ;
Σκιαζόμεθα... Ὁ λύχνος μας σβύνει ἀγάλι ἀγάλι.
Κρυόνουμε, καὶ 'ς τὴν γωνιὰ ἔγινε ἡ στάκτη στίβα.
Ξύπνησε, μάνα, τὰ στοιχειὰ θἄμβουν μεσ' 'ς τὴν καλύβα.

Ὤ, φθάνει πιὰ ὁ ὕπνος σου, ἡ προσευχή σου φθάνει.
Μὴ μᾶς τρομάζεις ! Ἄνοιξε τὰ μάτια σου, μητέρα !
Ἄλλη φορὰ μᾶς ἔλεγες γιὰ 'κεῖνον ποὺ 'πεθαίνει
πῶς μεταβαίνει 'ς ἄλλη γῆ, σὲ μιὰ ζωὴ δευτέρα'
γιὰ θάνατο, γιὰ μνήματα μᾶς ἔλεγες' θυμᾶσαι ;
Για 'πέ μας τί εἶν' ὁ θάνατος ; Δὲν μᾶς μιλεῖς ; Κοιμᾶσαι ;

Ὁλονυχτὶς τὰ ὀρφανὰ ἔτσι παραπονιοῦνταν
Κι' οὐδ' ἄκουγε, οὐδ' ἄνοιγε τα μάτια της ἡ μάνα
Κι' ὅταν ξημέρωσ' ἡ αὐγή, κ' ἐκείνη ἐκοιμοῦνταν
Λυπητερὰ 'ς τὴν ἐκκλησιὰ ἐσήμαν' ἡ καμπάνα.

Γ' οἱ χωρικοὶ ποὺ ἔρχονται τὸ βράδυ ἀπ' τὸν ἀγρό τους,
'ς τὴν θύρα τὴν μισανοικτὴ ἐγύριζαν τὸ μάτι,
κ' ἐστέκουνταν κ' ἐκύτταζαν 'ς τὸ εὔκαιρο κρεββάτι
γονατιστὰ τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ κάμουν τὸ σταυρό τους.

(Μετάφρασις) Δ. Βικέλας

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Ὁ Ζήσης τ' ἀρχοντόπουλο, τῆς Ζαγορᾶς ἀφέντης,
θέλει νὰ ἰδῇ τὴν ξενιτειά, νὰ πλανηθῇ 'ς τὰ ξενα·
κ' ἐκεῖ ποὺ ἐταξείδευε μὲ τὰ πανιὰ γεμᾶτα,
οἱ 'Αλγερῖνοι πρόκαμαν μὲ τὰ γοργὰ καράβια,
καὶ σκλάβο τὸν ἐπιάσανε κι' αὐτὸν καὶ τοὺς δικούς του.
'Σ τὴν 'Αλγεριὰ τὸν ἔφεραν, 'ς τοῦ μπέη τὸ κονάκι.
—Προσκύνα, Ζήση, τὸν Πασᾶ καὶ γίνου Μουσουλμάνος,
ἄρχοντας νᾆσαι 'σὰν κ' ἐμᾶς, νάχῃς καλὸ [χαρέμι.
—Δὲν προσκυνῶ ἐγὼ Πασᾶ, δὲν πάγω 'ς [τὸ τζαμί σας.
κι' ἃς ζῶ 'ς τὰ σίδερα ἐδῶ, 'ς τὰ σίδερα [ἃς πεθάνω !

'Στὰ σίδερα τὸν ἔβαλαν, μὲ κλάπαις 'ς [τὰ ποδάρια·
βαθειὰ τὸν ἐφυλάκωσαν σὲ σκοτεινὸ χα-[μῶγι.
Μὲ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερὸ ἐπέρασ' ἑπτὰ [χρόνια,
χωρὶς νὰ 'ξεύρῃ ὁ δύστυχος τί γίνεται 'ς [τὸν κόσμο.

Μιὰ κόρην εἶχεν ὁ Πασᾶς, μιὰ κόρη μαυ-[ρομμάτα,
πονετικὴ 'σὰν χριστιανή, σὰν ἄγγελος ὡ-[ραία,
ποὺ τέτοια κόρη, ἄπιστος δὲν ἄξιζε νὰ [ἔχῃ.
Συχνὰ συχνὰ ἐστέναζε κ' ἐρράγιζε ἡ καρ-[διά της,
γιατὶ ἀγάπαε κρυφὰ τὸν ὤμορφο τὸ [σκλάβο.

Κάθε αὐγὴ ἐπήγαινε 'ς τὴν φυλακὴν ἀπ' [ἔξω,
καὶ μιὰν αὐγή, χρυσῆν αὐγή, εὐτυχισμένη ['μέρα,
ποὺ 'κελαδοῦσαν τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἄνθη ἐμυρίζαν,
πικρὸ τραγοῦδι ἄκουσε ἀπὸ βαθειὰ νὰ βγαίνῃ.
Ὁ Ζήσης ὁ κακόμοιρος ἔκλαιγε τὸν καϋμό του :

«Τὰ μάτια τῆς μανούλας μου θὰ καῖν' ἀπὸ τὸ κλᾶμα,
«ποὺ τόσα χρόνια κλαίγουνε γιὰ τὸν χαμένο υἱό της.
«Οἱ σύντροφοί μου οἱ παληοὶ θὰ μ' ἔχουν ξεχασμένο,
«καὶ τοῦ σπητιοῦ μου ἡ αὐλὴ θᾆναι χορταριασμένη».

Κ' ἡ Τούρκισσα τὸν ἄκουε μὲ δάκρυα 'ς τὰ μάτια.
Ν' ἀκούσῃ κι' ἄλλα 'πρόσμενε' πλὴν σώπαινε ὁ Ζησης.
Ἡ λύπη τὸν ἐπλάκωσε καὶ σφίγγει τὸν λαιμό του.
Νὰ τραγουδήσῃ δὲν μπορεῖ, μόν κλαίει ὁ καϋμένος.

Ὅλη τὴν 'μέρα περπατεῖ συλλογισμέν' ἡ κόρη,
τὴν νύκτα 'ς τὸ κρεββάτι της συλλογισμένη 'πάγει
καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ πικρὸ ἐβούϊζε σ' τ' αὐτιά της.
Μεσάνυκτα σηκώνεται· πατεῖ ἀγάλι ἀγάλι,
πηγαίνει 'ς τὸν πατέρα της, ἐκεῖ ὁποῦ κοιμᾶται.
Ὁλόγυρα τρισκότεινα, καὶ ἡ καρδιά της τρέμει.
Βάζει τὸ χέρι της σιγὰ 'ς τὸ πάπλωμα ἀποκάτω,
κρυφοαρπάζει τα κλειδια τῆς φυλακῆς, καὶ φεύγει,
πάγει κρυφὰ 'ς τὴ φυλακη, μὲ τα κλειδιὰ 'ς τὸ χέρι.
'Ανοίγει θύραις καὶ σφαλνᾶ, ἀνοίγει, ξανανοίγει...
τριάντα θύραις ἄνοιξε ὥς ποῦ νάλθῃ 'ς τὸν Ζήση.
Κι' ὁ Ζήσης τὴν ἐκύτταξε μὲ μάτια θαμπωμένα.
—Ἄχ, λέγει, κόρη ὤμορφη, σκλάβα καὶ σὺ θὰ εἶσαι,
κάθου κοντά μου, λιγερή, καὶ πέ μου ποῦθεν εἶσαι,
καὶ πῶς ἐδῶ κατήντησες εἰς τῶν σκυλλιῶν τὰ [χέρια :

—Δὲν εἶμαι σκλάβα, Χριστιανέ, μόν' εἶμαι Μου-[σουλμάνα.
Γιὰ πέ μου σὰν τί κτήματα, σὰν τί χωράφια ἔχεις,
πέ μου τί θά δίνῃς τὴν καλή, ποῦ θὰ σ ἐλευθε-[ρώσῃ ;
—Δυὸ σπίτια ἔχω 'ς τὸ γιαλὸ καὶ δυὸ 'ς την Μα-[κρυνίτσα,
ἔχω χωράφια περισσά, ποὺ μετρημὸ δὲν ἔχουν.
Ὅλα 'ς τὰ δίδω, λιγερή, ἂν θὰ μ' ἐλευθερώσῃς.
—Δὲν θέλω τα χωράφια σου, τὰ σπίτια σου δὲν [θέλω,
μόν' θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῇς καὶ νὰ μοῦ κάμῃς τάμμα,
μῆνες ἑπτὰ καὶ χρόνους τρεῖς γυναῖκα νὰ μὴν [πάρῃς,
μηδὲ νὰ βάλῃς στέφανα χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃς.
—Μὰ τὸν Θεὸ ποὺ προσκυνῶ, μὰ τὸ καλὸ ποὺ θέλω.
μὰ τὴν μαννοῦλα μου, ἂν ζῇ, μὰ τὴν γλυκειὰ πα-[τρίδα,

σοῦ τάζω καὶ σ' ὁρκίζομαι, γυναῖκα νὰ μὴν πάρω
μῆνες ἑπτὰ καὶ χρόνους τρεῖς, δίχως νὰ σ' ἐρωτήσω.

Τὰ σίδερα τοῦ ἔσπασε μονάχ' ἡ Τουρκοποῦλα,
τὸν ἔβγαλ' ἀπ' τὴν φυλακή, τὸν 'πάει 'ς τὸ περιγιάλι,
καὶ τοῦ φορτώνει τὴν ποδιὰ μὲ μάλαμμα κι' ἀσῆμι,
καὶ 'βγάζει ἀπ' τὸ χέρι της χρυσὸ δακτυλιδάκι :
—Νά, πάρ' τὸ δακτυλίδι μου καὶ φόρε-[το, Ζήση,
καὶ μὴ ξεχνᾷς· πῶς σ' ἀγαπᾷ τοῦ 'Αλγερι-[οῦ ἡ Τούρκα.
Πήγαινε τώρα πέρα κεῖ, νὰ εὕρῃς τὸ κα-[ράβι
ποῦ φεύγει γιὰ τὸν τόπο σου, 'ς τῆς Ρού-[μελης τα μέρη
κι' ὅταν περάσουν μὲ καλὸ τρεῖς χρόνοι [κ' ἑπτα μῆνες
γύρισε 'πίσω, Ζήση μου, γυναῖκα να μὲ [πάρῃς.
'Ακόμη δὲν ἐπέρασαν τρεῖς χρόνοι κ' ἑ-[πτὰ μῆνες
κ' ἡ Τούρκισσ' ἀπεθύμησε τὸν ξένο ποὺ [ἀγάπα,
γιατὶ ἡ καρδιά της ἔλεγε : Σ' ἐξέχασε ὁ [Ζήσης
καὶ ἄλλην στεφανόνεται Ῥωμηαν ἀρ-[χοντοπούλα.
Βρίσκει καράβι ἕτοιμο, Ζαγοριανὸ κα-[ράβι,
κ' ἐμβαίνει μέσα μάλαμμα κι' ἀσῆμι φο-[ρτωμένη,
Καὶ τὸ καράβι ἔφυγε μὲ ἄρμενα ἁπλω-[μένα,
καὶ τὸ παράδερν' ὁ Βορηᾶς καὶ τώσπρω-[χνε τὸ κῦμα,
ὥς ποὺ τὸ ἔφερ' ὁ Θεὸς 'ς τὸν ποθητὸ [λιμένα.
'Εβγῆκ' ὁ καπετάνιος του 'ς τὸ σπί-[του νὰ 'πάγῃ,
ἐβγῆκαν καὶ οἱ ναύταις του νὰ 'πᾶνε 'ς [ταὶς καλαίς των.
'Εβγῆκε καὶ ἡ Τούρκισσα ἔρημη καὶ μο-[νάχη
καὶ παίρνει δρόμους καὶ στρατιά, στρατιὰ καὶ μονοπάτια,
κι' ὅλο 'ρωτᾷ, ξαναρωτᾷ, ποῦν' τὸ χωριο τοῦ Ζήση.
Χαράμματα ξεκίνησε καὶ βραδυ ἐπερπατοῦσε.
Κ' ἐκεῖ πρὸς τὸ βασίλεμμα, 'ξανοίγει ἕνα Βλάχο,
ποὺ βόσκει χίλια πρόβατα σὲ πράσινο χορτάρι.
—Καλή σου 'σπέρα, Βλάχε μου.
—Καλῶς την τὴν κοπέλα
Τρέμουν τὰ ποδαράκια μου, ἐστέγνωσ' λαιμός μου·
δόσε μου γάλα, Χριστιανέ, Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ.
— Πιὲ γάλα πρόβιο, λιγερή, νά, φάγε καὶ μυζήθρα,
κι' ἂν θὲς νὰ πιῇς λίγο κρασί, πήγαινε παραπέρα,
ποὺ εἶνε τοῦ ἀφέντη μου τὸ σπίτι κ' ἔχει γάμο.
— Ποιὸς εἶναι ὁ ἀφέντης σου, καὶ τίνος εἶναι ὁ γάμος;
— Ὁ Ζήσης εἶν' ἀφέντης μου, κι' ὁ γάμος ἰδικός του.
Φωνὴ μεγάλη ἔσυρε μ' ἀπελπισιὰ καὶ λαύρα,
καὶ τρέχει, τρέχει πεταχτή, χωρὶς νὰ πιῇ τὸ γάλα,

Ἦταν τὸ σπίτι ἀνοικτό, ἐπαίζαν τὰ παιχνίδια,
καὶ τὰ κορίτσια χόρευαν μέσ' σ' τ' ἄσπρα φορεμένα·
ἐχόρευαν κ' οἱ ἄγουροι σ' τὰ τσάμικα ντυμένοι.
Σ τὴ θύρα ἔστεκ' ἕνας νηὸς καὶ δέχεται τοὺς ξένους.
— Νὰ ζήσῃς, ἄξιο παιδί, ἐτέλειωσεν ὁ γάμος;
—Ὄχι, κοπέλα ὤμορφη, δὲν ἄρχισε ἀκόμη.
— Νά, πάρε, παλλικάρι μου, αὐτὸ τὸ δακτυλίδι
καὶ τρέξε δός το τοῦ γαμβροῦ, νὰ βγῇ νὰ τὸν συ-[ντύχω.

Ὁ νηὸς ἐπῆγε 'ς τὸν γαμβρό· τὸ χέρι του τραβάει
— Τὶ ἔχεις κ' εἶσαι κόκκινος ; τὶ ἔπαθες, [illegible]

— Κύρ Ζήση, ὅλαις ταίς καλαίς τῆς Ρούμελης [illegible] [ξέρω

πλὴν κάτω εἶναι μιὰ καλή, ποὺ ταίς περνάει ὅλαις
— Πέ της να ἔλθῃ 'σ τὸ χορό, κρασὶ νὰ τὴν [κεράσω

— Στέκει 'ς τὴν θύρα μοναχὴ νὰ σὲ συντύχῃ θέλει,
σημάδι της σοῦ ἔστειλε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι.
— Ὢ ! ἡ καλή μου εἶν' ἐδῶ, τοῦ 'Αλγεριοῦ ἡ Τούρκα !
Καὶ κάμνει δυὸ πηδήματα καὶ βρίσκεται 'ς τὴν θύρα.
Τὴν Τουρκοποῦλαν ἅρπαξε, 'ς τὸ στῆθος του τὴν σφίγγει
καὶ τὴν φιλεῖ, καὶ τὸν φιλεῖ καὶ κλαίουν καὶ φιλιοῦνται.

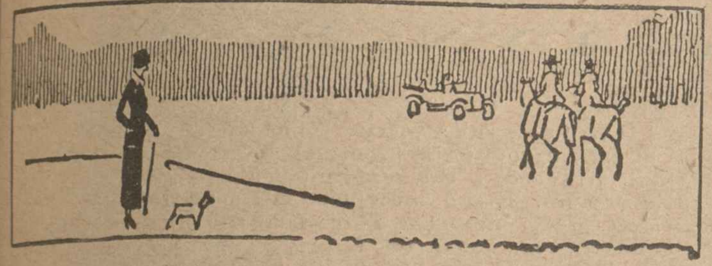

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διηρχόμην θύραν τινὰ τοῦ κωδωνοστασίου, ὅταν ἀτενίσας πρὸς αὐτὴν εἶπον κατ' ἐμαυτὸν «ἐὰν αἴφνης ἤνοιγεν ἡ θύρα αὕτη καὶ ἐξήρχετο τοιοῦτόν τι πρόσωπον (ὁποῖον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ἐφανταζόμην) ἤθελον θεωρήσει τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὡς θαῦμα καὶ θὰ ἐπίστευον ὅτι ἀληθῶς ὁ ἅγιος Σπυρίδων εἶνε ἅγιος. Μόλις συνέλαβον τὴν ἰδέαν ταύτην καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ἀνοίγει, ἐξέρχεται πρόσωπόν τι ἀκριβῶς ὁποῖον τὸ εἶχον φαντασθῇ καὶ γυνή τις κρατοῦσα λυχνίαν, τὸ ἐφώτιζεν ἵνα ἐξέλθῃ. Παρετήρησα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κωδωνοστασίου, ὅπερ φωτιζόμενον ἐκ τῆς λυχνίας τῆς γυναικὸς παρίστα εἰς τὸν ἀπέ αντι τοῖχον ἧλον ἐξ οὗ πρᾶγμά τι ἐξήρτητο. Ἐφαίνετο δ' ὅτι ἦτο τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ κατῴκει ἡ κρατοῦσα τὸ φῶς γυνή. Εἰς τὴν θέαν τοῦ θαύματος τούτου ἰσχυρῶς συνεκινήθην, ἡ δὲ συγκίνησις αὕτη μὲ ἔσωσεν. Ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐποίησα σκέψεις τινὰς περὶ τοῦ συμβάντος ὅπερ ἐθεώρουν ὡς περίεργον καὶ ἔπειτα ἐκοιμήθην θαυμάσια.

Τὴν ἐπαύριον εἶδον μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως ὅτι τὸ κωδωνοστάσιον δὲν εἶχε θύραν εἰς τὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχον ἴδει !...

Καὶ ὅμως ἂν ἤμην ζωγράφος θὰ ἠδυνάμην καὶ σήμερον ἔτι νὰ ζωγραφήσω τὴν θύραν ἐκείνην. Τόσον καθαρὰ τὴν εἶδον. Ἦτο ἴσως ὑψηλοτέρα τῆς ὁδοῦ κατὰ ἕνα πόδα καὶ ἥμισυν. Ἀνέβαινον δ' εἰς αὐτὴν διὰ λιθίνης βαθμίδος λίαν ὑψηλῆς καὶ τραχείας. Ἡ θύρα ἦτο μᾶλλον στενὴ καὶ αἱ παραστάδες κατεσκευασμέναι ἐκ δύο σανίδων ἀπεσπασμένων ἀπ' ἀλλήλων καὶ παλαιῶν. Ὁ ἐξελθὼν ἦτο ἀνὴρ παχύς, ἑξηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν καὶ κεκαλυμμένος διὰ μακροῦ μανδύου ὅστις κατήρχετο μέχρις ἐδάφους καὶ ἐξ οὗ δὲν ἐφαίνοντο αἱ χεῖρες. Ἡ φωτίζουσα αὐτὸν γυνὴ ἦτο μεσῆλιξ, 40 μέχρι 45 ἐτῶν· ἡ λυχνία ἣν ἐκράτει, ἦτο λυχνία μαγειρίου· καὶ εἶχεν ἀναβῆ μὲ μίαν κνήμην ἐπὶ τινος μικροῦ ὑποποδίου, δι' οὗ ἐφαίνετο ὅτι εὑρίσκετο ὑψηλότερα τοῦ ἐδάφους τοῦ κελλίου της. Ταῦτα πάντα

εἶδον ἀκριβέστατα ἐκεῖ ὅπου οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐξ ὅσων εἶδον ἀφοῦ οὐδὲ θύρα ὑπῆρχεν. Ἐπομένως ἐδέησε ν' ἀποδώσω τὸ ὅραμα ἐκεῖνο εἰς τὴν φαντασίαν μου τὰ μέγιστα ἐξαφθεῖσαν ἐκ τῆς νευρικῆς προσβολῆς. Τενὲς τῶν φίλων μου ἠθέλησαν νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἀληθῶς ὁ ἅγιος ἠθέλησε νὰ θαυματουργήσῃ ἵνα μὲ κάμῃ νὰ πιστεύσω. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τῷ ἤμην τὰ μέγιστα εὐγνώμων δι' ἣν μοὶ ἐπέδωκε σημασίαν, ἀλλὰ κατὰ συνείδησιν δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν τιμὴν ἣν οὗτοι περιποιοῦσιν εἰς τὸ ἄτομόν μου. Αἱ θρησκευτικαί μου πεποιθήσεις μ' ἐμποδίζουν ἀπολύτως νὰ κλίνω τὸ μέτωπον εἰς ἄλλον ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ. Πρὸ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος σβέννυμαι καὶ μηδενίζομαι. Ἀλλὰ μετ' αὐτὸν ὅτι ἄλλο ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνήκει εἰς τὰ πλάσματα· ὀφείλει νὰ λατρεύῃ καὶ ὄχι νὰ λατρεύηται.

(Ἀκολουθεῖ)

—Ἄφες, κὺρ Ζήση· ἔχε 'γειά, 'πίσω πηγαίνω πάλι,
γιατὶ ἐσὺ ἔχεις χαραίς, κι' ἐγὼ νά φύγω πρέπει.
—Ὄχι, ἀγάπη μου γλυκειά, ἐδῶ, ἐδῶ θὰ μείνῃς !
Ἀφοῦ σὲ στέλνει ὁ Θεός, πῶς γίνεται νὰ φύγῃς ;
Μεῖνε, γυναῖκά μου ἐσύ, ἐσὺ καὶ ὄχι ἄλλη !

Κ' ἡ νύφη ποῦ τοὺς ἔβλεπε, ἡ στολισμένη νύφη,
ἐθύμωσε κι' ἐδάκρυσε, καὶ λέγει πεισμωμένα :
—Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεος ποῦ ἦλθ ἡ Τουρκοποῦλα,
γιατὶ ἡ ἀγάπη σου βαστᾷ πάρα πολὺ ἀφέντη
μιὰν νύφη θέλεις τὴν αὐγή, τὸ βράδυ θέλεις ἄλλην.

—Σώπαινε, νύφη τῆς αὐγῆς, καὶ μὴν παραπονιέσαι,
σώπα κ' ἡ νύφη τοῦ βραδυοῦ μ' ἔσωσε τὴ ζωή μου,
κ' ἐγὼ τῆς ἔταξα πριχοῦ γυναῖκα νὰ τὴν πάρω.
Καὶ σέ, σὲ στέλνω σπίτι σου μὲ δέκα παλλικάρια,
μ' ἀσῆμι καὶ μὲ μάλαμμα καὶ μὲ μαργαριτάρια.
Κ' ἐκεῖ, ἐρχόνταν κι' ὁ Παπᾶς μὲ στέφανα 'ς τὸ χέρι.
—Ἄφες, Παπᾶ, τὰ στέφανα καὶ φέρε κολυμβήθρα.
Ἦλθε κοπέλα Τούρκισσα καὶ Χριστιανὴ θὰ γείνῃ.
Ἔλα νὰ τὴν βαπτίσουμε. Ἑλένην βάπτισέ την;
καὶ τὴν Ἑλένην ἔπειτα μαζί μου στεφανώνεις.

(Στίχοι) Δ. Βικέλας

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΣΧΛΟΣΕΡ

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Μιὰ γρηὰ ἐκάθοταν στὸ κρεββάτι της μαζὺ μὲ τὴν ἐγγονή της. Τὸ πρόσωπο τῆς γρηᾶς ἦταν ὠχρὸ καὶ ζαρωμένο ἐνῷ τὸ πρόσωπο τῆς νέας κόκκινο καὶ δροσερό. Ἡ γρηὰ ἔψαχνε σ' ἕνα κουτὶ ποὺ βρίσκονταν μπροστά της. Ἡ ἐγγονή της τὴν κυτοῦσε ἔχοντας ἀκουμπισμένο τὸ καλοχτενισμένο κεφάλι της στὸ ἄσπρο της χέρι. Ἔξαφνα ἡ γρηὰ βρῆκε μέσα στὸ κουτὶ μιὰ μικρὴ εἰκόνα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα καὶ ἄφησε μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ. Ἦταν ἡ ἴδια της εἰκόνα αὐτὴ ποὺ ἔβλεπε.

—Κόρη μου, εἶπε, ἔτσι ἤμουν κι' ἐγὼ ὅταν ἤμουν δεκαὲξ χρονῶν Τότε μὲ λέγανε Ροζούλα, ὡραία Ροζούλα.

Ἡ ἐγγονὴ παρετήρησε μὲ δειλίαν τὸ πρόσωπο τῆς γρηᾶς. Μιὰ ξένη σκιὰ ἐκάθονταν ἐπάνω σ' αὐτό. Ἔτσι τὰ μάτια τους συνηντήθησαν. Τῆς μάμμης ἦσαν ὡραῖα ἀκόμη ἀλλὰ θαμπά. Τὸ κάθε τι εἶχε γηράσει σ' αὐτὴν ἔξω ἀπὸ τὰ μάτια της τὰ κρυστάλλινα αὐτὰ παλάτια τῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ γρηὰ ἐκύτταζε τὸ παρελθὸν στὰ μάτια τῆς κόρης κι' ἡ κόρη ἐκύτταζε τὸ μέλλον στὰ μάτια τῆς γρηᾶς.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΚΙΟ

Ὁ μικρός μου ἀνεψιὸς ἐπήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σχολεῖο. Τοῦ εἶχα δώσει ἕνα μικρὸ βιβλιοφυλάκιο, γιὰ τὸ ὁποῖον ἐκόμπαζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Δὲν ἐκαταλάβαινε ἀκόμα ὅτι τὸ βιβλιοφυλάκιον ἦταν τὸ πρῶτο βάρος στὴ ζωή του. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ δὲν ἦσαν παρὰ ἡ πλάκα καὶ ἡ ἀριθμητικὴ καὶ δὲν τὸν ἐβάρυναν ἀκόμη.

Παρουσιάζεται λοιπὸν ὁ μικρὸς μπροστά μου μὲ τὰ χέρια στὴς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του μὲ κυττάει μὲ ἀλαζωνεία καὶ μοῦ λέει :

— Θεῖε, γιατὶ δὲν ἔχεις καὶ σὺ βιβλιοφυλάκιο ;

— Καὶ 'γὼ ἐκουβάλησα τὸ βιβλιοφυλάκιό μου καὶ ἀκόμη τὸ κουβαλῶ καὶ ὅλοι μας φέρνουμε ἕνα τέτοιο καὶ ὅλοι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ σχολείου ποὺ τρέχαμε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς ὁ ὁποῖος τελειώνει στὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου. Μερικοὶ ἔχουν βαρειὰ βιβλιοφυλάκια, ἄλλοι ἐλαφρυά, ἄλλοι πηδοῦν χαρούμενοι, ἄλλοι γελοῦν, ἄλλοι σούρνουνται σιωπηλὰ μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο γιὰ τὸ σπίτι τους γιατὶ ἐτιμωρήθηκαν στὸ σχολεῖο ἢ ἐπῆραν κακὸ βαθμό. Καὶ ἐπὶ τέλους ἔρχονται αἱ μεγάλαι παῦσεις καὶ πετᾶμε τὸ βιβλιοφυλάκιο σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἀρπάζουμε τὸ ραβδὶ τοῦ ταξειδιώτη καὶ πηγαίνουμε σὲ ταξείδια. Ναί, ἀλλὰ ποῦ ;...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Ὅταν παντρεύτηκε ἡ ἀδελφή μου τὸν ἐξάδελφό μου, ἤμουν ἀκόμα ἕνα μικρὸ παιδὶ ποὺ ἔχασκε μπρὸς στὸν κόσμο. Μιὰ ἡμέρα ἔκαναν περίπατο οἱ ἀρραβωνιασμένοι κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου τοῦ σπητιοῦ μας. Ἐτριγύριζα εἰς τὲς πρασιὲς κι' ἔκοβα τὰ ψηλὰ χορτάρια.

Ἔξαφνα ἐσήκωσα τὸ κεφάλι μου ἀπάνω.

Ἡ ἀδελφή μου εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της στὸ χέρι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ὁ ὁποῖος ἔσκυβε κι' ἐκολλοῦσε τὰ χείλη του, στὰ δικά της.

Τοὺς ἐκύτταζα ἔκθαμβος ἀρκετὴν ὥραν ἔπειτα δὲ ἔτρεξα στὸν ἐξάδελφό μου καὶ τὸν ρώτησα γιατὶ δαγκάνει τὴν ἀδελφή μου.

Ἐκεῖνος ἐγέλασε δυνατά. Ἡ ἀδελφή μου ἐκοκκίνησε καὶ μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα. Τότε μοῦ εἶπε ὁ ἐξάδελφός μου.

—Περίμενε, βρὲ μωρό, καὶ ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ κάνῃς καὶ σὺ τὰ ἴδια.

Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἐδοκίμασα τὸ ἴδιο βράδυ καὶ ἐφίλησα στὰ χείλη τὴν μικρὰν Κατίνα μὲ τὴν ὁποία ἔπαιζα. Ἐκείνη ὅμως μ' ἐμπάτσισε καὶ μοῦ εἶπε σοβαρὰ σὰν μεγάλη κυρία ὅτι αὐτὸ εἶναι ντροπή.

Ἀργότερα ἔκαμα πραγματικὰ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἐφίλησα τὸ ἱερὸ φίλημα τῆς φιλίας καὶ τὸ πικρότατο τῶν φιλημάτων, τὸ φίλημα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἐπάνω στὰ ψυχρὰ χείλη τοῦ πατέρα μου.

Ἐγνώρισα ὅμως καὶ ἄλλο φίλημα.

Ἀπήλαυσες ποτὲ καμίαν ἡδονήν. Βρῆκες ψυχὴν ὅμοια μὲ τὴν δική σου τῆς ὁποίας αἱ χορδαὶ ν' ἀντηχοῦν τόσο ἁρμονικὰ καὶ ἥνωσε τὰ μάτια σας ἡ ἴδια ἀκτὶς καὶ ἐγίνατε ἕνα σῶμα καὶ μιὰ ψυχὴ στὸ αἰώνιο καλό, τὸ ἀγαθὸ καὶ τὸ ἀληθινό ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφιλήθησαν αἱ ψυχαί σας εἰς τὰ Ἠλύσια

Σχλόσερ

Πεδίκ .

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Τοῦ 'Αλφὸνς Ντωντὲ)

ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ κυρία Ντυφρὲν πρὸς τὸν κύριο Ζὰκ ντὲ Λαλὸμπ

«...Θεέ μου ! Ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς νὰ ποὺ σᾶς γράφω, κύριε Ζάκ ! Πόσα γραψίματα ἄρχισα καὶ ὕστερα τὰ ἔσχισα, ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Καὶ δὲν εἶμαι ἀκόμη βεβαία ἂν θὰ σᾶς τὸ στείλω καὶ αὐτό... Πρῶτον σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι κάνω ἀνορθογραφίες. Ὄχι μικρὰ λάθη χωρὶς σημασία, ἀλλὰ λάθη σημαντικά, λάθη χονδρά, λάθη συντάξεως. Θὰ μὲ συγχωρήσετε ὅμως. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Μοῦ ἐμπνέετε ἕνα εἶδος φόβου, κύριε Ζάκ ! Ὅταν μὲ κυττάζετε στὸ πρόσωπο μὲ τὰ μεγάλα μάτια σας—εἶνε ὡραῖα πολὺ ὡραῖα, τὰ μάτια σας—δὲν ξέρω οὔτε τί λέω, οὔτε τί κάνω. Δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ σᾶς, ναί, ἀπὸ σᾶς... Εἶμαι εὐτυχισμένη κοντά σας, καὶ ἐν τούτοις θέλω νὰ φύγω, νὰ χαθῶ νὰ μὴ μὲ ξαναϊδῆτε πιά... Δὲν εἶμαι τόσο ὡραία, ὅσο θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι γιὰ σᾶς. Οὔτε πολὺ ἔξυπνη... Σᾶς μαντεύω λοιπόν, μὴ γελάσετε εἰς βάρος μου ἐνῷ διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα !

Βλέπετε, κύριε Ζάκ, ἦταν μεγάλο δυστύχημα γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα μου νὰ συναντηθῆτε καὶ νὰ γνωρισθῆτε εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Ἐβιάν. Ὁ καϋμένος ὁ Λουδοβῖκος μου σᾶς ἀγάπησε ἀμέσως. Εἶνε τόσο ἀγαθός ! Σᾶς θαυμάζει τόσο πολύ ! Ἐγίνατε φίλοι πολὺ γρήγορα. Καὶ ὅταν ἐπιστρέψατε στὸ Παρίσι ἤλθατε νὰ μᾶς δῆτε, μὰ στὸ Παρίσι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Στὸ Παρίσι εἶνε πειὸ αἰσθητὴ ἡ διαφορὰ τῆς περιουσίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμεῖς εἴμαστε πολὺ πτωχοὶ ἐνῶ σεῖς εἶσθε πλούσιος καὶ ἀριστοκράτης.

Ὅταν εἴδατε λοιπὸν τὸ φτωχικό μας σπῖτι, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐγευματίσατε μαζί μας φαντάζομαι τὶ ἐντύπωσι θὰ σᾶς ἔκαμε. Ἐν τούτοις προσπαθήσαμε νὰ σᾶς δεχθοῦμε εὐπρόσωπα. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες συζητούσαμε γι' αὐτὸ τὸ γεῦμα μὲ τὸ Λουδοβῖκο.

Δυστυχῶς δὲν μπορούσαμε ν' ἀλλάξωμε τὰ ἔπιπλα, οὔτε καὶ τὴν ὑπηρέτρια, ποὺ δὲν ἤξευρε νὰ σερβίρη. Ξέρετε τὶ μικρό μισθὸ ἔχει ὁ ἄνδρας μου ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο του καὶ θὰ μᾶς ἐδικαιολογήσατε...

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ φιλοτιμία μου πειράχθηκε πολλὲς φορὲς ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐσκεπτόμουν πῶς θὰ ἐκάνατε σύγκρισι μὲ τὸ σπητάκι μας καὶ τὰ μέγαρα ποὺ συχνάζετε... Πῶς θὰ γελούσατε μαζῆ μας μὲ τὴν τουαλέττα μου, μὲ τὴν μικρὴ ὑπηρέτρια, μὲ ὅλα, μὲ ὅλα... Ὁ Λουδοβῖκος εἶχε τὴν ἴδια σκέψι καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἐμπιστευθῆ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Εἴμαστε πολὺ μελαγχολικοὶ καὶ οἱ δύο γιατὶ συλλογιζόμαστε: «Μήπως ὁ κύριος Ζὰκ ἔπληξε; μήπως μᾶς βρῆκε βαρετούς, αὐτὸς ποὺ συναναστρέφεται κάθε μέρα πρέσβεις καὶ ὡραῖες κυρίες ; Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξανάρθῃ». Ἐν τούτοις, ἤλθατε πάλι καὶ μάλιστα πολὺ συχνά. Εἴμαστε καὶ οἱ δύο πολὺ εὐχαριστημένοι. Ὁ Λουδοβῖκος περισσότερο στὴν ἀρχήν, γιατὶ ἐγὼ εἶμουν πολὺ δειλή, ὅταν σᾶς ἔβλεπα. Ὕστερα ποὺ σᾶς συνήθεισα, εἶμουν πειὸ πολὺ εὐτυχὴς ἐγώ... Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω, πῶς ἐσεῖς ποὺ συχνάζετε στὸν καλὸ κόσμο, ποὺ συναναστρέφεσθε μεγάλες κυρίες, ἀποφασίζατε νὰ χάνετε τόσες ὧρες, τόσα ἀπογεύματα μαζῆ μου ἐνῷ δὲν εἶμαι μορφωμένη, οὔτε κομψή...

Ὅταν μιὰ μέρα μοῦ πήρατε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἴπατε γλυκὰ λόγια —πῶς μὲ βρίσκετε ὄμορφη, πῶς σᾶς ἄρεσα, πῶς μ' ἀγαπούσατε— ἐνόμισα ὅτι ὀνειρεύομαι, καὶ ἦταν τόσο ὡραῖο τὸ ὄνειρό μου, ὥστε δὲν θἄθελα νὰ ξυπνήσω ποτέ ! Μοῦ μιλήσατε μὲ τόση τρυφερότητα! Μοῦ εἴπατε :

—Σᾶς σέβομαι καὶ ξέρω πὼς εἶσθε τιμία γυναῖκα. Ἐν τούτοις σᾶς συμπαθῶ τόσο !...

Μοῦ εἴπατε ἀκόμη πὼς ἔχετε μεγάλη συμπάθεια στὸ Λουδοβῖκο καὶ δὲν θὰ θέλατε να τοῦ κάνετε κακό... Μὰ μοῦ εἴπατε ἐπίσης, νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ μ' ἀγαπᾶτε... Πῶς μποροῦσα νὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῶ ; Ἐνόμιζα πὼς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα εἶναι φυσικόν, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο ἀγαπούσαμε πολὺ τὸν Λουδοβῖκο. Καὶ σιγὰ σιγά, κατορθώσατε νὰ ἔχετε ἀπὸ μένα μία φιλία ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε κανένας ἄλλος στὸ κόσμο. Ἄχ! Τῆς γνωρίζετε καλὰ τῆς γυναῖκες, κύριε Ζάκ ! Ὅταν εἶμαι μαζῆ σας αἰσθάνομαι πὼς δὲν εἶμαι πειὰ ἐγώ. Εἶμαι ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, χωρὶς θέλησι. Ὅταν δὲν εἶσθε ὅμως σιμά μου νοιώθω ὀδυνηρὴ τύψι στὴν καρδιά μου. Εἶμαι πάντα ἡ τίμια γυναῖκα ποὺ νομίζετε ; Δὲν ξέρω. Νομίζω πὼς ὄχι, γιατὶ σᾶς ἄφησα νὰ μὲ φιλήσετε... Δὲν εἶμαι ὅμως ἔνοχη καὶ ἔτσι μπορῶ νὰ βλέπω ἀκόμα τὸν ἄνδρα μου χωρὶς νὰ κοκκινίζω. Γι' αὐτὸ σᾶς ζητῶ μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη χάρι, κύριε Ζάκ. Ἀφῆστε με, εἶμαι ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου.

Δὲν πρέπει νὰ ἔλθετε πειὰ στὸ σπίτι, αὐτὴ τὴ χάρι σᾶς γυρεύω. Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ σᾶς. Καὶ φοβοῦμαι μήπως κάμω καμμιὰ κακὴ πράξι. Ὁ καϋμένος ὁ Λουδοβῖκος μου μὲ ἀγαπᾶ τόσο πολύ ! Εἶνε καλὸς καὶ ἐργάζεται νύχτα καὶ μέρα γιὰ μένα. Θὰ ἦταν συνεπῶς ἀχαριστία ἐκ μέρους μου νὰ τὸν προδώσω. Ἄλλωστε τί εἶμαι ἐγὼ γιὰ σᾶς ; Ἕνα καπρίτσιο ποὺ γρήγορα θὰ περάση, εἶμαι βεβαία γι' αὐτό. Ἐνῶ ὁ Λουδοβῖκος εἶνε μόνος του στὸν κόσμο καὶ ἔχει μόνο ἐμένα. Ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐμάθαινε ποτὲ τίποτε, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴ λύπη μου ἂν τοῦ ἔκαμνα τὸ παραμικρὸ κακό. Ἂν ἤξερε τὴν ἀλήθεια θὰ πέθαινε, καὶ θὰ κλαίγαμε καὶ οἱ δυὸ γιατὶ τὸν σκοτώσαμε.

Ἀκοῦστε με, κύριε Ζάκ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ σᾶς ἀρέσω, τὸ πιστεύω. Ὅταν ὅμως θὰ ἔπαυα νὰ σᾶς ἀρέσω θὰ μ' ἀφίνατε καὶ θὰ εἶμουν πολὺ πολὺ δυστυχισμένη. Ἡ μεγάλες κυρίες, ποὺ συναναστρέφεσθε σᾶς κρατοῦν, γιατὶ εἶνε μορφωμένες, μιλοῦν ὡραῖα, εἶνε κομψὲς καὶ ξέρουν πολλὰ ὡραῖα πράγματα, ποὺ δὲν τὰ ἔμαθα ποτέ μου ἐγώ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἀγράμματη γυναικοῦλα, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ πάρα πολύ. Ξέρετε τὶ συλλογίζομαι τὴ νύχτα, ὅταν μένω μόνη μὲ τῆς σκέψεις μου ; Σκέπτομαι : Ὁ κύριος Ζὰκ μοῦ κάνει κομπλιμέντα καὶ νομίζει πῶς μ'ἀγαπᾶ ἐπειδὴ συναντᾶ μιὰ ἀντίστασι, ποὺ δὲν βρῆκε σ' ἄλλες γυναῖκες. Ὅταν ἱκανοποιηθῆ ὁ πόθος του ὅμως, τότε τὶ θὰ συμβῆ ; Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ βασανίζει φρικτὰ καὶ μοῦ δίνει τὴ δύναμι νά σᾶς γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα σήμερα...

Σήμερα λοιπὸν ποὺ ἡ ὑπόληψί μου καὶ τὸ μέλλον μου βρίσκεται στὰ χέρια σας, σᾶς ζητῶ αὐτὴ τὴ μεγάλη χάρι !

Εἶμαι βεβαία πῶς δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε γιατὶ εἶσθε ἕνας ἴσιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος... Ἕνα μόνο πρᾶγμα φοβοῦμαι... Μήπως μ' ἀγαπᾶτε στ' ἀλήθεια λιγάκι—μὴ γελᾶτε—καὶ μήπως λυπηθῆτε πραγματικὰ ποὺ δὲν θὰ βλεπόμαστε πειά... Μὴ λυπηθῆτε, φίλε μου ! Αὐτὴ ἡ λύπη ποὺ σᾶς προξενῶ μοῦ κοστίζει πολύ, πολύ, ὅσο δὲν φαντάζεσθε... Σᾶς ζητῶ συγνώμην... Ὑποφέρω καὶ ἐγὼ φρικτά, ἀλλὰ πρέπει ! Σᾶς παρακαλῶ νὰ διατηρήσετε μιὰ καλὴ ἀνάμνησι γιὰ μένα. Σᾶς ἀγάπησα πολὺ καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι πάντα κοντά σας. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει. Θὰ σᾶς συλλογίζομαι ὅμως σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Πολὺν καιρὸ μετὰ ποὺ σεῖς θὰ μ' ἔχετε ξεχάσει ἐγὼ θὰ ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησί σας.

Μ' ἐκτίμησι καὶ ἀγάπη
'Ιουλία

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕΛΙΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Εὐλογημένη νὰ εἶσ' ἐσύ ! Σὲ μιὰ γοργόφτερη [ὥρα
Μὲ ἐσὲ ξανάρθε ἡ νιότη μου, ξανάνθισε ἡ [καρδιά μου
Εὐλογημένη ! ἀγάπησα' ἂς ἔρθη ὁ Χάρος [τώρα,
Τὄνειρο τὠραιότατο ζωντάνεψ' μπροστά μου.

Κ' ἐσεῖς ποὺ ξαναδώκατε τὴν πρώτη αὐγὴ σ' ἐμένα,
Καὶ σὲ μιὰ χάρη ὁλόγλυκη σκεπάζετέ με ἀκόμα,
Μπορεῖ νὰ μὲ ξεχάσετε, ματάκια ἀγαπημένα.
Μπροστά μου ὅλο θὰ βλέπω σᾶς ὅσο νὰ μπῶ 'ς τὸ χῶμα!

Μεταφρ. Κωστῆς Παλαμᾶς

Εἶναι ὄνειρον ὁ βίος' ἀλλὰ τ' ὄνειρον ἐκεῖνο
κάλλιον γλυκὺ ἂς εἶνε καὶ μὲ ρόδα ἂς κοσμεῖται.

Δ. Παπαρηγόπουλος

Ὁ θάνατος τυφλὸς κρατεῖ
Δρεπάνην ἀπωλείας
Καὶ μόνον θύματα ζητεῖ
Μὴ βλέπων ἡλικίας.

Α. Κατακουζηνὸς

Δεσμώτης εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ φυλακὴ τὸ σῶμα.

Ὠρίων

Ὁ νοῦς μὲ πόθους κι' ὄνειρα τὰ χρόνια μας στολίζει

Σ. Κ. Καρύδης

Ναί, ἐμπνέουσι τ' ἀρχαῖα, ἀλλ' ἐμπνέουσι τοὺς ζῶντας.

Η. Τανταλίδης

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦτο καιρὸς ἐνεργείας πλέον. Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἐσήκωσε τὸ κλεφτοφάναρο ποὺ ἔφερε μαζί του καὶ δέσμη φωτὸς ἔπεσε ἐπάνω στὴν Λουκία, ἡ ὁποία ἐφωτίσθηκε καλά. Καὶ εἴδαμε πλέον μὲ φρίκην ὅτι τὰ χείλη της ἦσαν αἱματωμένα. Μία σταγὼν αἵματος εἶχε στάξει στὸ λευκό, νεκρικό της φόρεμα καὶ τὸ εἶχε ρυπάνει.

Ἦταν τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον εἶχε ροφήσει ἐνῷ ἐβάδιζεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἔφερε στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ, ὁ ἀτάραχος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ σιδηρᾶς θελήσεως, ἐφαίνετο ταραγμένος τώρα. Ὁ Ἀρθοῦρος μόλις ἐστέκετο στὰ πόδια του κι' ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσα θὰ ἔπεφτε.

Ἡ Λουκία μᾶς εἶχεν ἀντιληφθῆ πλέον, μᾶς εἶχε δῆ νὰ στεκόμεθα καὶ οἱ τέσσαρες ἐμπρός της καὶ ἄφησε ἕναν ὀξὺ γρυλλισμὸ θηρίου, τὸ ὁποῖον ταράσσουν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς του. Ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἐπάνω μας καὶ ἐφρίξαμε. Δὲν ἦσαν πιὰ γεμάτα ἀπὸ τὴν γλύκαν τῆς παρθενικῆς ἀθωότητος. Μέσα σ' αὐτὰ ἔλαμπε πῦρ κολάσεως.

Τώρα πλέον ἐπίστευα τυφλῶς σ' ὅσα μοῦ εἶχε εἰπεῖ ὁ καθηγητής. Ἐγὼ ὁ ἴδιος θ' ἀπεκεφάλιζα εὐχαρίστως τὸ τέρας αὐτό.

Ἡ μορφή της εἶχε πάρει μίαν ἔκφρασιν σκληρότητος κι' ὀργῆς. Μᾶς ἐκύτταζε μὲ λύσσαν θηρίου χωρὶς νὰ κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἐξαφνα δὲ ἐπέταξε κάτω τὸ δυστυχισμένο μικρὸ ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ μικρὸ ἔπεσε ἐπάνω σὲ χόρτα καὶ δὲν ἐχτύπησε πολύ. Ἦταν βυθισμένο σὲ λήθαργο. Ἄφησε ἐν τούτοις ἕνα κλαυθμήρισμα παραπόνου.

Ταυτοχρόνως ἄκουσα πλάϊ μου τὸν Ἀρθοῦρο νὰ γογγύζη ἀγωνιωδῶς. Ἡ Λουκία ἄκουσε τὸν γογγυσμό του καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πρὸς αὐτόν. Τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ ἔκαμεν ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ Ἀρθοῦρος ὀπισθοχώρησε μὲ φρίκην καὶ βδελυγμίαν.

Ἡ Λουκία ἐμειδίασε σατανικῶς, ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα ἀκόμη κι' ἁπλώνοντάς του πάντοτε τὰ χέρια, σὰν νὰ ἤθελε να τὸν ἀγκαλιάση, τοῦ ἐφώναξε :

—Ἀρθοῦρε, ἔλα μαζύ μου ! Ἄφησέ τους αὐτούς, Ἀρθοῦρε, κι' ἔλα σὲ μένα. Ἡ ἀγκαλιά μου σὲ διψάει, γίνε δικός μου. Ὑπάρχει χῶρος καὶ γιὰ σένα στὸ τάφο μου, ἔλα να γείρῃς μαζύ μου, Ἀρθοῦρε! Ἀγαπημένε μου Ἀρθοῦρε, ἔλα...

Ὑπῆρχε κάτι τὸ διαβολικῶς γλυκὺ στὸν τόνο τῆς φωνῆς της ; Κάτι τὸ διαβολικῶς γοητευτικὸν καὶ ὁ Ἀρθοῦρος ἐγοητεύθη. Ἐπροχώρησε ἕτοιμος να πέσῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ θὰ τὸ ἔκαμνε ἂν δὲν ἔσπευδε νὰ τοποθετηθῆ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λουκίας ὁ Βὰν Ἕλσιγγ κρατῶντας τὸν χρυσό του σταυρὸ στὰ χέρια.

Στὴ θέα τοῦ σταυροῦ ἡ Λουκία ταράχθηκε. Φλόγες λύσσης ἄστραψαν στὰ μάτια της. Ἀκούσαμε τὰ δόντια της νὰ τρίζουν ἀπαίσια. Ταυτοχρόνως τὴν εἴδαμε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ κενοτάφιο σὰν νἄθελε νὰ προφυλαχθῆ μέσα σ' αὐτό, μόλις ὅμως ἔφθασε μπρὸς στὴν μικρὴ πορτίτσα τοῦ κενοταφίου στάθηκε ἀπότομα σὰν νὰ τὴν κράτησε κάποια ἀόρατη δύναμις. Ἦταν ἀσφαλῶς ὁ ἅγιος ἄρτος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Βὰν Ἕλσιγγ εἶχε φράξει τὶς σχιμάδες τῆς πόρτας.

Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ ἔκαμε τὴν Λουκίαν νὰ στραφῆ καὶ πάλιν πρὸς τὸ μέρος μας. Ὅταν τὴν ἀντίκρυσα τὴν φορὰν αὐτὴν ἐφοβήθηκα σοβαρῶς. Στὴ μορφή της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ πειὸ μοχθηρή, ἡ πειὸ θηριώδης, ἡ πειὸ σατανικὴ κακία. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν θὰ ξαναδῶ παρόμοιο πρᾶγμα. Τὸ ροδαλό της χρῶμα, τὸ ὁποῖο διατηροῦσε καὶ ὡς βρυκόλαξ, εἶχε γίνει ὠχροπράσινο ἀπὸ τὴν μανία της. Τὰ δόντια της ἔτριζαν, τὰ μάτια της σπινθήριζαν. Μισὸ λεπτὸ ἐπέρασεν ἔτσι, μισὸ λεπτό φρίκης καὶ τρόμου, Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπαναποκτήσει τώρα ὅλη του τὴν ψυχραιμία εἶπε πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον :

— Πές μου, φίλε μου, ἐπείσθης τώρα ; Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἐνεργήσω ὅπως ἐγώ γνωρίζω ;

Ὁ Ἀρθοῦρος σωριάστηκε κάτω ἐξηντλημένος, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του καὶ ἀπήντησε, μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπὸ τὴν ταραχήν :

— Ναί, κάμετε ὅτι θέλετε. Σᾶς πιστεύω ! Εἶνε πολὺ φρικτόν, εἶνε ἀπίστευτον, ἀπίστευτον...

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις κι' ἐγὼ ἐπροσπαθήσαμε νὰ σηκώσωμε τὸν δυστυχῆ νέον ἐπάνω καὶ νὰ τὸν ὑποβαστάξουμε, ἐνῷ ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἔκλεισε τὸ κλεπτοφάναρό του κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κενοτάφιο. Ἡ Λουκία τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ ἄγριο καὶ μοχθηρὸ βλέμμα της. Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἀφήρεσε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κενοταφίου τὸν ἅγιον ἄρτον καὶ ξαναγύρισε κοντά μας. Εἴδαμε τότε κάτι περιπλέον ποὺ μᾶς κατέπληξε, ποὺ μᾶς ἄφησε ἐντρόμους, βωβούς. Ἡ Λουκία εἰσῆλθε στὸ κενοτάφιο χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὴ μικρή του πόρτα. Εἰσεχώρησε μέσα σ' αὐτὸ διὰ τῶν σχισμάδων, μεταβληθεῖσα εἰς σκιάν, εἰς ἀέρα, εἰς καπνόν, εἰς κἄτι τὸ ἄϋλον, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου εἶχε ὑπόστασι ὁμοία μὲ τὴν δική μας, εἶχε σῶμα ὑλικόν.

Ὁπωσδήποτε ἡ ἀναχώρησίς της μᾶς ἀνεκούφισε. Ἀναπνεύσαμε ἐλεύθερα σὰν κάποιο βάρος νά ἐσηκώνετο ἀπὸ τὸ στῆθος μας.

Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ξαναπλησίασε στὸ κενοτάφιο κι' ἔφραξε πάλιν τὶς σχισμάδες τῆς πορτας αὐτοῦ καὶ τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριᾶς μὲ τὸν ἅγιον ἄρτον. Κατόπιν ἐσήκωσε τὸ δυστυχισμένο μικρό, ποὺ εἶχε πετάξει ἡ Λουκία, ἀπὸ κάτω καὶ κρατῶντας το στὴν ἀγκαλιά του εἶπε :

—Πᾶμε τώρα, φίλοι μου. Δὲν ἔχουμε νὰ κάμουμε τίποτε ἄλλο ὡς αὔριο τὸ μεσημέρι. Αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ φέρουν μία κηδεία καὶ θάρθοῦμε κ' ἐμεῖς ἐδῶ μαζί. Στὶς δύο, ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεία, θὰ φύγουν καὶ οἱ νεκροθάφτες θὰ κλείσουν τὴν πόρτα, ἐμεῖς θὰ μείνουμε. Τότε θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ δὲν θὰ εἶναι σὰν τὸ ἀποψινό. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ δὲν εἶναι καὶ σὲ πολὺ ἄσχημη κατάστασι κι' ὡς αὔριο τὸ βράδι θὰ εἶναι καλά. Θὰ τὸ ἀφήσουμε σ' ἕνα μέρος, ὅπως ἐκάναμε καὶ τὴν ἄλλη φορά, ὅπου θὰ τὸ βρῆ ἡ Ἀστυνομία καὶ θὰ τὸ παραδώσῃ στοὺς γονεῖς του.

Πλησιάζοντας κατόπιν τὸν Ἀρθοῦρο, εἶπε :

—Ἀγαπητέ μου Ἀρθοῦρε, δοκιμάζεσαι τώρα πικρά, ἀργότερα ὅμως, ὅταν θὰ τὸ συλλογίζεσαι, θὰ δῇς πόσο εἶναι ἀναγκαῖο αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ. Ἕως ὅτου ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ὥρα, ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ πολὺ γλήγορα, δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ σένα νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Ὁ Ἀρθοῦρος καὶ ὁ Κουΐνσυ ἦλθαν μαζὶ στὴν κλινική μου. Στὸ δρόμο προσπαθούσαμε ν' ἀνακουφίσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Εἴχαμε ἀφήσει προηγουμένως τὸ παιδάκι ποὺ εἶχε κλέψει ἡ Λουκία σ' ἕνα ἀσφαλὲς μέρος, ὥστε νὰ τὸ βρῆ ἡ Ἀστυνομία καὶ μόλις πέσαμε στὰ κρεββάτια μας μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος. Οἱ συγκινήσεις καὶ οἱ κόποι μᾶς εἶχαν ἐξαντλήσει ὑπερβολικά.

26 Σεπτεμβρίου, βράδυ.—Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, οἱ τρεῖς μας, ὁ Ἀρθοῦρος, ὁ Κουΐνσυ Μόρρις κ' ἐγὼ ἐπήγαμε πρὸς συναντηση τοῦ καθηγητοῦ. Εἶταν ἀξιοσημείωτον ὅτι, χωρὶς νὰ ἔχουμε συμφωνήσει τίποτε, φορούσαμε κ' οἱ τρεῖς μαῦρα ροῦχα. Κι' ὁ μὲν Ἀρθοῦρος τὰ φοροῦσε ἐπειδὴ εἶχε βαρὺ πένθος, ἀλλὰ ἐμεῖς τὰ φορέσαμε ἐξ ἐνστίκτου.

Φθάσαμε στὸ νεκροταφεῖο κατὰ τὴ μιάμιση κ' ἐπερπατούσαμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ γίνουμε ἀντιληπτοί, ὡς ὅτου ἡ παρακολουθήσαντες τὴν κηδεία ἔφυγαν κ' οἱ νεκροθάπτες ἔκλεισαν τὶς πόρτες μὲ τὴν πεποίθησει ὅτι δὲν ἔμεινε κανεὶς στὸ νεκροταφεῖο Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἔφερε μαζί του ἕνα μικρὸ σάκκο ὁ ὁποῖος φαινόταν ἀρκετὰ βαρύς.

Ὅταν ἐμείναμε μόνοι κι' ἀκούσαμε καὶ τὰ τελευταῖα βήματα νὰ χάνωνται στὸ δρόμο, ὅλοι σιωπηλοὶ καὶ σὰν νὰ ὑπακούαμε σὲ μιὰ ἄφωνη προσταγὴ ἀκολουθήσαμε τὸν καθηγητὴ στὸ κενοτάφιο τῆς οἰκογενείας Οὐένστερνα.

Ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε, κλείνοντάς την πίσω μας. Ἔπειτα ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο τὸ κλεπτοφάναρο καὶ τὸ ἄναψε καθὼς καὶ δυὸ κεριά ποὺ τὰ στήριξε σὲ δυὸ φέρετρα. Τὸ φῶς εἶταν ἀρκετό, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ἐργαστῆ κανεὶς ἐκεῖ.

Ὅταν ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἀφήρεσε τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, ἐκοιτάξαμε ὅλοι, ἐνῶ ὁ Ἀρθοῦρος ἔτρεμε σὰ φύλλο. Εἴδαμε τὸ σῶμα τῆς δυστυχισμένης Λουκίας μὲ ὅλην τὴν νεκρικήν ὀμορφιά του. Μιὰ ἀπέχθεια κατεῖχε ὅλην μου τὴν ψυχὴ γιὰ τὸ βρωμερὸ πνεῦμα ποὺ κατοικοῦσε τώρα τὸ σῶμα τῆς Λουκίας. Εἶδα καὶ τὰ μάτια τοῦ Ἀρθούρου νὰ γίνωνται σκληρά, καθὼς τὴν ἐκοίταξε. Εἶπε μάλιστα

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Τὸ εἶχε εἰπεῖ ὁ Λιάσκος ὁ Κοψᾶς, ὁ πρῶτος τοῦ χωριοῦ μπεκρῆς, καὶ ἄρνησι καμμιὰ δὲν ἐπιδέχετο!

Τὴν εἶδε ὁλοζώντανη τὴν χάρι της, τὴν νύκτα ποῦ κοιμώτανε! Ἡ ἴδια ἡ μελαγχολικὴ Παναγία τοῦ ἐγκαταλελειμένου Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Χλωμή, σὰν ἄρρωστη, μὲ τὰ κατάμαυρα τὰ μεγάλα μάτια καὶ τὴν γαλάζια της κουκούλα στὸ κεφάλι. Τὸν εἶχε πλησιάσει καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὰ λιανά της δάκτυλα, τὰ χλωμὰ κι' ἀδύνατα σὰν κεριὰ δεκάρικα.

— ... Ἐκεῖ στὴν ρίζα τῆς συκιᾶς, Ἠλία. Δέκα τσαπιὲς θὰ σκάψετε καὶ θὰ μὲ βρῆτε. Ἔχω χρόνια ποὺ περιμένω ἐκεῖ. Ἡ ὑγρασία τοῦ σάπιου κουφαριοῦ τῆς συκιᾶς μὲ δοξάζει, κεριά μου ἡ ρίζες τοῦ κλαριοῦ καὶ τὰ πολέματα καὶ τὰ μαμούδια του μὲ προσκυνᾶνε. Χρόνια ἔχω ἐκεῖ περιμένοντας τὸν ἄνθρωπο τὸν καθαρό, γιὰ νὰ μὲ βγάλῃ...

— Καὶ εἶσαι Λιάσκο καθαρὸς ἐσύ; ὁ κόσμος κἄτι θὰ εἴξευρε γιὰ νὰ ρωτᾷ, ἀλλὰ ὅταν ὁ Θεὸς τὸ λέει, ποιὸς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Παντοδυνάμου! Τὸ ἔλεγεν ἄλλως τε καὶ ὁ Παπᾶς;

Ἀνεξερεύνηται αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα του!

Ἀφοῦ ἡ Παναγία ἐξέλεγε τὸν Λιάσκο, γιὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ 'κεῖ, μεγάλο καὶ σεβαστὸ τὸ θέλημά της!...

* *
*

Ἡ παληὰ συκιὰ τοῦ χωριοῦ, ἕνας κορμὸς ἄσπρος, σὰν φυλιδωτὸ μεγάλου φειδιοῦ κορμί, ἔγερνε στραβολαιμιασμένη, γεμάτη κόμπους καὶ ζευζεκιές, μισόξερη καὶ ξασπρισμένη μὲ κἄτι κλαδιὰ γυμνὰ σὰν πεθαμένα κόκκαλα ποὺ τὰ ἐξέπλυνε ἡ βροχὴ καὶ τὰ ἐξέρανε ὁ ἀέρας ἔγερνε στοῦ παληοῦ σπητιοῦ τοῦ Φωτομάρα τὰ στοιχειωμένα χαλάσματα. Τῶν Τούρκων κατοικιὰ τὸ σπίτι μιὰ φορά, μαῦρος τῶν ραγιάδων τάφος καὶ κατηραμένη ἀνάμνησι σήμερα. Κανένας ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν τολμοῦσε νὰ πατήσῃ ἐκεῖ μέσα στῶν φαντασμάτων τὰ ἀνάκτορα καὶ τῶν τρελλῶν τὸ ἀποκούμπισμα...

Ἐκεῖ λοιπὸν στὴ ρίζα τῆς συκιᾶς τῆς γέρικης καὶ τῆς ξερῆς ἐκρύβετο ἡ Παναγία...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ποὺ ὁ ἥλιος ἐζέσταινε τὴ φύσι καὶ ἀνέβραζε τοὺς χυμοὺς καὶ ἐλάμπρυνε τὴν πλάσι, τὸ χωριὸ γονατισμένο προσκυνοῦσε τὸ ἅγιο κόνισμα, ποὺ τὸ τσαπὶ τοῦ Παπαφάνα ἔβγαλε.....

Παληὰ εἰκόνα καὶ μελαχροινὴ σὰν καπνισμένη. Μιὰ Παναγία μόλις διακρινότανε μὲ τὸ γερμένο της κεφάλι, ἀπάνω στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ της.

Ὅλοι πέσανε σαστισμένοι καὶ προσκυνοῦσαν....

Μεγάλο θαῦμα τὸ χωριὸ καὶ ἐξαιρετικὴ τῆς θεομήτορος ἡ εὔνοια!... Ἡ πομπὴ ἐκίνησε. Καμαρωτὰ ὁ Λιάσκος τὴν πήγαινε στὴν ἐκκλησιά, πρῶτος-πρῶτος ἀπὸ τὸ τρομαγμένο πλῆθος, ποὺ σὰν μελίσσι ἐβούϊζε:

— Κύριε ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον! Κύύύριε ἐλέησοοον!!!!

Ξαφνισμένες, ἡ γυναικοῦλες ἔβγαιναν εἰς τὴς αὐλές, κρατοῦσαι κεραμίδια μὲ λιβάνι καὶ ἀναμένα κάρβουνα. Παρθένες προσκυνοῦσαν εἰς τοὺς δρόμους.

— Θᾶμα ἔκανε μεγάλη ἡ χάρι της! Θᾶμα!

— Θὰ καθαρίσῃ τὸ χωριὸ ἡ Μεγαλόχαρη.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα εἰς τὴν ἐκκλησία βροχὴ τὰ ταξίματα τῆς Παναγιᾶς καὶ τοῦ Λιάσκου τὸ χαρτζιλῆκι!...

Ἀρκετὲς ἡμέρες, ἡ ταβέρνες τοῦ χωριοῦ ἀνεβόησαν ἀπὸ τὸν ἀντίκτυπο τοῦ μεγάλου τῆς εἰκόνος θαύματος. Ὁ Λιάσκος «ἐμπλησθεὶς χρημάτων ἐβύζαινε κρασί, σὰν τὸ ρουμπίνι κόκκινο, ἀπὸ τὸ βράδυ ὥς τὸ πρωΐ καὶ ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ...

* *
*

Πέρασε καιρός, τὸ θαῦμα ἄρχισε νὰ λησμονῆται, ὅταν ἄλλος μπεκρῆς, ὁ Μπάης ὁ Χαράλαμπος, ὀνειρεύθηκε νέον ἅγιον θαμμένον. Τὸν ἅγιον Πολύκαρπον, ποὺ προστατεύει τὰ ὀπωρικὰ καὶ εὐλογᾷ τ' ἀμπέλια. Τὸ χωριὸ ὅλο ἀπὸ φτωχοὺς κτηματίας συγκείμενον, συνεταράχθη πάλιν, ὁ Παπᾶς ἐξαναφόρεσε τὰ πετραχείλια του καὶ ἡ γυναικοῦλες ἀνατρίχιασαν ἀπὸ ἕνα ρῖγος ἱερόν... τώρα ἡ ταβέρνες ἀντήχησαν ἀπὸ τοῦ Μπάη τοῦ Χαράλαμπου, τὰ βαθειὰ Ἀνατολίτικα τραγούδια:

Ὡς πότε ἄχ, ὡς πότε βάχ!
ὡς πότε κασαβέτι;
ὡς πότε θὰ μὲ τυραννᾷ
τὸ ἰδικό σου ντέρτι!....

Δὲν ἐπέρασεν ἕνας μῆνας καὶ νέος ἅγιος στενοχωρηθεὶς εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὅπου ἐκρύπτετο, ἀπεφάσισε νὰ φανερωθῇ, ἐμφανισθεὶς εἰς τὸν Σμολέντζα. Μόλις ἡσύχασε καὶ τὸ σούσουρο αὐτὸ καὶ ὁ Λιάσκος ὀνειρεύτηκε καὶ τέταρτον ἅγιον. Ἦτον καιρὸς νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς γιατὶ ἡ συγκομιδὴ τῆς Παναγιᾶς ἐστραγγίσθη μέχρι πεντάρας εἰς τὰ ταβερνεῖα.

Ἡ εὐφορία αὐτὴ τῶν ἁγίων ἄρχισε νὰ ἐνοχλῇ πλέον τὸ χωριό. Σχόλια καὶ συζητήσεις ἐγένοντο. Ἐπικρίσεις καὶ κατακρίσεις, θεϊκαὶ ὀργαὶ καὶ ἐκδικήσεις διεβλέποντο, ὅτε καὶ πέμπτος ἀνεφάνη ἢ μᾶλλον δώδεκα ἅγιοι μαζί, γιατὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι ζητοῦσαν νὰ φυτρώσουν διὰ μιᾶς ἀπὸ ἕνα χωράφι ποὺ ἦσαν σπαρμένοι «ἀπὸ τοῦ Τούρκου τὸν καιρὸ», καθὼς ἔλεγεν καὶ ὁ πάλιν ἐνυπνιασθεὶς θεοπρόβλητος Μπάης ὁ Χαράλαμπος...

Ἔντρομον τὸ χωρίον πρὸ τῆς οὐρανίας αὐτῆς μεταναστεύσεως, ἔτρεξεν εἰς τοῦ Τολιὰ τὸ χωράφι, ὅπου οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐπρόκειτο νὰ βγοῦν. Σύρουσα τὰ ραβδιὰ καὶ τὰ καταρικνισμένα πόδια της ἠκολούθησε τὸ ἄλλο πλῆθος καὶ ἡ Ποστόλαινα ἡ Παρεδρίνα, πανέρημος καὶ πάμπτωχος χήρα ποὺ ζοῦσε ζητιανεύοντας στὸ χωριό! Ἄλλο ἀπὸ ἕνα σεσαθρωμένο σπιτάκι, γυμνὸ καὶ ἔρημο, ποὺ τὸ ἄφηνε ἀνοιχτὸ δὲν εἶχε:

— Ὁ φτωχὸς καὶ ἔρημος κλέφτη δὲν φοβᾶται!

Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ αὐτὴ νὰ προσκυνήσῃ τὴ χάρι τους, συντετριμμένη ἐζήτησε νὰ ἀσπασθῇ τὴν εἰκόνα ποὺ τρέμοντες οἱ χωρικοὶ κρατοῦσαν.

— Ὤχου! Χριστιανοί. Οἱ ἅγιοί μου Ἀπόστολοι! Τὸ κόνισμα ποὺ πέρσι μοῦ κλέψανε ἀπὸ τὸ φτωχικό μου!

Τὸ πλῆθος συνεταράχθη!

— Τὴν τρελλή, τὴν παληόγρηα, γρουσουζιὰ θὰ κάνῃ!

Ἀλλὰ ἡ Ράφταινα τῆς γειτονιᾶς ἡ γλῶσσα ἡ μοναδικὴ καὶ ἡ Μαρίνα ἡ γειτόνισσα τὸ βεβαίωσαν. Τότε θυμήθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι πῶς ἡ Παναγιὰ ποὺ βρέθηκε πέρυσι μεγάλην εἶχε ὁμοιότητα μὲ τὸ κόνισμα τῆς ρημοκλησιᾶς τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ποὺ μυστηριωδῶς ἐχάθηκε!

— Ὢ τῆς ἀνομίας τῶν ἀνόμων καὶ τῶν ἀσεβῶν, ἐφώναξεν ὁ παππᾶς καὶ ἐζήτησε τοὺς μπεκρῆδες.

Ὅλο τὸ χωριὸ ἔξαλλο ἐζήτησε νὰ βρῇ τοὺς μπεκρῆδες ποὺ γεινῆκαν ἄφαντοι!...

— Ὅποιος θέλει νὰ πιῇ κρασί, νὰ ἱδρώσῃ, στάρι σπέρνοντας καὶ ὄχι εἰκόνες!...

Ἀλλὰ οἱ μπεκρῆδες δὲν βρεθῆκαν πουθενά!...

Ἀπὸ τότε στὸ χωριὸ οὔτε ἅγιοι, ἀλλὰ οὔτε καὶ διάβολοι ξαναβγῆκαν. Ὁ Λιάσκος, ὁ Μπάης, ὁ Βολιὸς καὶ ὁ Σμολέντζας καὶ τῶν λοιπῶν μπεκρήδων ὁ χορός, στὸ χωριὸ δὲν ξαναφάνηκεν!...

Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, οἱ ἅγιοι τὸ ἔκαμαν τὸ θαῦμα τους.

Τὸ χωριὸ τὸ καθαρίσαν...

Σταμ. Σταμ.

πρὸς τὸν Βὰν Ἕλσιγγ:

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σῶμα τῆς Λουκίας ἢ κανένας δαίμονας μὲ τὴ μορφή της;

Φαινόταν σὰν ἐφιάλτης τῆς Λουκίας τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο σῶμα καθὼς ἦτο ξαπλωμένο μέσα στὸ φέρετρο, μὲ τὰ σουβλερὰ δόντια του, τὰ αἱματοβαμένα του χείλη, ποὺ προκαλοῦσαν ρῖγος στὸ θεατή, ὅλη ἐκείνη ἡ σατανικὴ ὕπαρξις ποὺ ἔμοιαζε σὰ νὰ εἰρωνευότανε τὴ γλυκειὰ ἁγνότητα τῆς Λουκίας.

Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ μὲ τὴ συνειθισμένη του μεθοδικότητα, ἄρχισε νὰ παίρνῃ διάφορα ἐργαλεῖα ἀπὸ τὸ σάκκο του καὶ νὰ τὰ τοποθετῇ μπροστά του. Πῆρε μιὰ μικρὴ λυχνία τοῦ λαδιοῦ ποὺ τὴν ἄναψε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κενοταφίου, ἔπειτα τὰ χειρουργικά του μαχαίρια καὶ τέλος μιὰ στρογγυλὴ ξύλινη σφήνα, πάχους τριῶν δακτύλων καὶ μήκους τριῶν ποδιῶν. Τὴ μιὰ ἄκρη τῆς σφήνας τὴν ἔκαψε στὴν φλόγα τῆς λυχνίας καὶ τὴν ἔκανε σκληρὴ καὶ μυτερή. Δίπλα της ἔβαλε μιὰ σφύρα καὶ ἀφοῦ ἔκανε ὅλες τὶς προετοιμασίες του, εἶπε πρὸς ἐμᾶς ποὺ περιμέναμε ἀδημονοῦντες·

— Πρὶν ἀρχίσουμε τὸ ἔργο μας, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς, τὸ ὁποῖον εἶνε συμπέρασμα τῆς πείρας τῶν ἀρχαίων κι' ὅλων ἐκείνων ποὺ μελέτησαν τὸ φαινόμενο τῶν ζωνέκρων. Μόλις κανεὶς γίνῃ ζώνεκρος, ἡ ἀθανασία τὸν ἀκολουθεῖ σὰν κατάρα. Δὲν πεθαίνει πιὰ ποτὲ ἀλλὰ ζῇ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ πολλαπλασιάζει τὰ κακὰ τοῦ κόσμου, κάνοντας ἄπειρα θύματα. Γιατὶ ὅσοι πεθαίνουν ἀπὸ τὸ κέντημα τῶν ζωνέκρων γίνονται κι' αὐτοὶ ζώνεκροι καὶ κάνουν τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι διαρκῶς αὐξάνουν οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ζώνεκροι. Φίλε μου Ἀρθοῦρε, ἂν ἔδινες στὴ Λουκία τὸ φίλημα ποὺ σοῦ ζητοῦσε πρὶν νὰ πεθάνῃ ἢ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ζητοῦσε χθὲς τὴν νύκτα, θὰ γινόσουν καὶ σὺ ἅμα πέθαινες βρυκόλακας καὶ θὰ εἶχες καὶ σὺ ἐπ' ἄπειρον τὰ θύματά σου. Τὸ στάδιο τῆς πολυβασανισμένης Λουκίας τώρα μόλις ἄρχισε. Εὐτυχῶς κανένα ἀπὸ ὅσα παιδιὰ ἅρπαξε δὲν ἐπέθανε ὥς τώρα· ἀλλὰ ἂν αὐτὴ ἐπιζήσῃ ὡς βρυκόλακας καὶ τὰ θύματά της θὰ πολλαπλασιασθοῦν κι' αὐτὴ δὲ θὰ ἡσυχάσῃ ποτέ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριῶ]

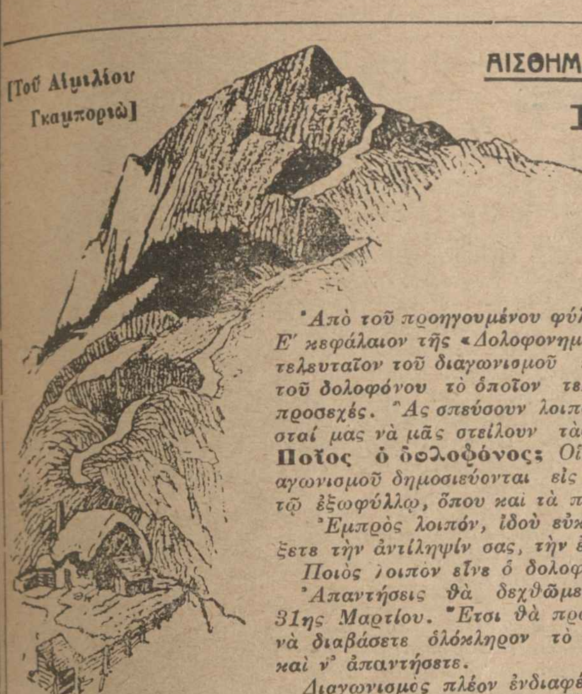

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἤρχισε τὸ Ε' κεφάλαιον τῆς «Δολοφονημένης», τὸ καὶ τελευταῖον τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς εὕρεσιν τοῦ δολοφόνου τὸ ὁποῖον τελειώνει εἰς τὸ προσεχές. Ἂς σπεύσουν λοιπὸν οἱ ἀναγνῶσταί μας νὰ μᾶς στείλουν τὰς λύσεις των. **Ποῖος ὁ δολοφόνος;** *Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ δημοσιεύονται εἰς τὸ τέλος, ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, ὅπου καὶ τὰ πλούσια δῶρα.*

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ δείξετε τὴν ἀντίληψίν σας, τὴν ἐξυπνάδα σας.

Ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ δολοφόνος;

Ἀπαντήσεις θὰ δεχθῶμεν μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου. Ἔτσι θὰ προφθάσετε ὅλοι νὰ διαβάσετε ὁλόκληρον τὸ Ε' κεφάλαιον καὶ ν' ἀπαντήσετε.

Διαγωνισμὸς πλέον ἐνδιαφέρων καὶ μὲ πλέον ἄφθονα καὶ πολυτελῆ δῶρα δὲν προεκηρύχθη μέχρι σήμερον στὴν Ἀθήνα.

Περιμένουμε συνεπῶς τὰς λύσεις σας νὰ μᾶς ἔλθουν βροχηδόν. Τὰ δῶρα ἠγοράσθησαν ἤδη. Θὰ εὑρεθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως πρὸ ἀληθοῦς ἐκθέσεως, ὅταν τὰ ἀντικρύσετε. Λοιπὸν κινητοποιηθεῖτε, διαβάστε, σκεφθῆτε, ἀπαντήσατε:

Ποῖος ὁ δολοφόνος;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὄχι καὶ τόσο καλά! Καὶ ὅμως ἔγινες πλούσιος ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἀπέκτησες περισσότερα χρήματα καὶ ἀπὸ τὸν προϊστάμενό σου.

— Αὐτὸ εἶναι ὑπερβολικὸ κ. Πλαντᾶ.

— Ὑπερβολικό; Τί μοῦ λὲ, ἀγαπητέ μου; Ἀγόρασες, ὅπως ἔμαθα μ' εὐχαρίστησί μου, διάφορα κτήματα στὸ Ὀρσιβάλ, ἕνα μικρὸ δάσος, κάποιο σπίτι...

Ἡ μορφὴ τοῦ Ραβελὼ ἔγινε ἔξαφνα πειὸ χλωμὴ ἀπ' ὅτι ἦτο.

Ὁ Λεκὸκ παρακολουθοῦσε τὴν περίεργη αὐτὴ συζήτησι μ' ἐνδιαφέρον. Ἦταν ὅλος αὐτιά!

Ποτὲ ὁ πατὲρ Πλαντᾶς δὲν ἦταν τόσο ὁμιλητικός.

— Λοιπόν, συνέχισεν ὁ Πλαντᾶς, πές μας, τί νέα γνωρίζεις;

— Ζητᾶτε νέα; Ὑπάρχει τόση ἡσυχία στὸ Ὀρσιβάλ!

— Ὄχι δά, φίλε μου. Τὴν περασμένη νύχτα ἐδολοφόνησαν, ὅπως θὰ ἔμαθες, τὸν Κόμητα καὶ τὴν Κόμησσα Τρεμορέλ! Τὸ ἀγνοοῦσες αὐτό;

— Ὄχι, τὸ ἐπληροφορήθην τὸ πρωΐ.

— Καθὼς βλέπεις λοιπὸν ὑπάρχουν νέα στὸ μικρό μας Ὀρσιβάλ. Λένε ἀκόμα πῶς πρόκειται ν' ἀσχοληθῇ ἡ δικαιοσύνη μὲ τὴν ὑπόθεσι Σωβρεζύ.

Ὁ Ραβελὼ δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του.

— Σωβρεζύ! ἐψιθύρισεν ὁ Ραβελὼ μὴ κατορθώσας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του.

— Μάλιστα, φίλε μου. Πρόκειται, ὅπως ἄκουσα, νὰ ξεθάψουν τὸν μακαρίτη Σωβρεζὺ καὶ νὰ ἐνεργήσουν ἐπ' αὐτοῦ νεκροψίαν. Ὑποψιάζονται πῶς ἐδηλητηριάσθη. Ὁ ἰατρὸς Ζιντρών, τὸν ὁποῖον βλέπεις ἐδῶ, θὰ ἐνεργήσῃ τὴν νεκροψίαν αὐτήν.

Ὁ Ραβελὼ εἶχε γίνει ὠχρότερος πτώματος. Ματαίως προσπαθοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του. Ἡ γλῶσσα του ἐτραύλιζε. Καὶ τὰ μάτια τοῦ Λεκὸκ δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πάνω του...

— Ναί, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πλαντᾶς. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ θανάτου τοῦ Σωβρεζὺ εἶνε πολὺ σκοτεινή. Ἂν διεπράχθη ἔγκλημα ὁ δράστης δὲν θὰ ξεφύγῃ.

Ὁ Ραβελὼ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο.

— Εὔχομαι, εἶπε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε, νὰ διαφωτισθῇ ἡ ὑπόθεσις ἂν πράγματι ὁ Σωβρεζὺ ἐδηλητηριάσθη. Πιθανῶς ὅμως νὰ μὴ ἔχῃ συμβῇ τίποτε τέτοιο καὶ ὁ Σωβρεζὺ ν' ἀπέθανε ἀπὸ φυσικὸν θάνατον. Ὁπωσδήποτε ἐγὼ σᾶς ἀφήνω, κ. Πλαντᾶ. Ἐπιστρέφω στὸ φαρμακεῖο.

— Χαῖρε, φίλε μου.

Ἄκουσαν σὲ λίγο τὰ βήματα τοῦ Ραβελὼ στὴν αὐλὴ ἐνῷ ἔφευγε. Κύτταξαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τότε καὶ τὸν εἶδαν νὰ βαδίζῃ περπατῶντας σὰν μεθυσμένος. Τὰ λόγια τοῦ εἰρηνοδίκου τὸν εἶχαν ἀναστατώσει.

Ἀπὸ τὴν συζήτησιν αὐτὴν ὠφελήθηκε πολλὰ ὁ Λεκόκ. Τα λόγια τοῦ Πλαντᾶ, τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο σκοπίμως τὸν διεφώτισαν. Μέσα στὸ μυαλό του ἐπέρασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Σωβρεζὺ καὶ τὸ μυστήριο τῆς δολοφονίας τῆς ἐπαύλεως Τρεμορέλ, φωτισμένα ἀπολύτως καὶ τὰ δύο, ξεκαθαρισμένα, ἐντελῶς φυσικά, ὅπως συνέβησαν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀντελήφθη πλέον ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης ἐγνώριζε πολλὰ καὶ ἦτο ἀνταξιός του εἰς τα ζητήματα τῆς ἀνακαλύψεως ἐγκλημάτων. Ἀντελήφθη ὅτι χωρὶς τὸν Πλαντᾶν, χωρὶς τὴν βοήθειάν του, θα εὕρισκε ἀκόμη διάφορα ἐμπόδια μέχρις ὅτου κατορθώσει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν. Γι' αὐτὸ ἐπλησίασε χωρὶς νὰ χασῃ καιρὸν τὸν γέροντα εἰρηνοδίκην, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁμολογῶ πῶς εἶσθε ἀνώτερός μου. Ξέρετε να ἐμβαθύνετε στὰ πράγματα, ξέρετε ν' ἀναγκαζετε τοὺς ἐνόχους νὰ φανερώνουν τὸ ἔγκλημά τους. Κύριε Πλαντᾶ, ζητῶ τὴν συνδρομήν σας.

— Θα τὴν ἔχετε, εἶπεν ὁ Πλαντᾶς χαμογελῶντας μὲ καλωσύνην. Θὰ τὴν ἔχετε γιατὶ ἔτσι πρέπει, γιατὶ πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν οἱ ἔνοχοι. Θα σᾶς ἀποκαλύψω τὰ παντα.

— Μιλᾶτε για τὴν ὑπόθεσι Σωβρεζύ;

— Καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ θανάτου τοῦ ἀτυχοῦς Σωβρεζὺ καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας Τρεμορέλ. Ἡ μία ὑπόθεσις εἶναι συνέχεια τῆς ἄλλης. Τὸ ἕνα κακούργημα διεδέχθη τὸ ἄλλο. Οἱ δράσται εἶνε ἀχρεῖοι, εἶνε βδελυροὶ κακοῦργοι καὶ θα πληρώσουν μὲ τὸ αἷμα τους!

— Ὑποψιάζεστε μήπως τὸν δολοφόνον τῆς ἐπαύλεως Τρεμορέλ;

Ὁ Πλαντᾶς ἐχαμογέλασε πικρὰ καὶ εἶπε:

— Δὲν τὸν ὑποψιάζουμαι τὸν γνωρίζω. Ὅπως καὶ σεῖς θα ξέρετε, ἀσφαλῶς ποιὸς εἶνε, κ. Λεκόκ.

— Ἐννοεῖτε τὸν '....

Καὶ ὁ Λεκὸκ ἀνέφερεν ἕνα ὄνομα.

— Ναί, αὐτόν! ἀπήντησεν ὁ Πλαντᾶς.

— Ὥστε δὲν ἔπεσα ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς μου; Εἶνε α ὐ τ ό ς!

— Αμφιβάλλετε;

Τώρα πλέον δὲν ἀμφιβάλω καθόλου. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ ἤξευρα ἕνα πρᾶγμα. Ἂν εἴχατε βεβαιότητα περὶ τοῦ δολοφόνου ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς.

— Ναί, τὸν ὑποψιάσθηκα ἀμέσως γιατὶ τὸν ἐγνώριζα. Γιατι ἐγνώριζα τὴν ἱστορία του. Γιατὶ ἤξερα πῶς εἶνε ἕνας κακοῦργος, ἕνας ἀλητήριος, ἕνας ἀχρεῖος!...

— Τώρα πλέον εἶμαι ἥσυχος, εἶπε μ' ἀνακούφισι ὁ Λεκόκ. Μ' αὐτὰ ποὺ εἴπατε μ' ἐπείσατε ὅτι οἱ ὑπολογισμοί μου δὲν ἦσαν κακοί. Ἂν ἔπεφτα ἔξω θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ λέγουμαι Λεκόκ. Ὅταν ἐρεύνησα στὴν ἔπαυλι ὅλα ἐκεῖ μέσα μοῦ μιλοῦσαν, μοῦ ἐφώναζαν: Αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος! Εἶχα ὅμως μιὰ ἀμφιβολία. Καὶ κατέπεσε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς ἄκουσα νὰ μιλᾶτε γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωβρεζύ. Ναὶ ἡ μιὰ ὑπόθεσι εἶνε συνέχεια τῆς ἄλλης. Τὸ ἕνα ἔγκλημα διεδέχθη τὸ ἄλλο. Ὁ δράστης δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ. Θὰ τιμωρηθῇ σκληρά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως μένουν φυλακισμένοι οἱ Βερτὼ καὶ ὁ Γκεσπέν, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀθῷοι καὶ πρέπει ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι. Πρέπει νὰ μιλήσουμε στὸν ἀνακριτή.

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπεν ὁ πάτερ Πλαντᾶς. Ἐλᾶτε νὰ δειπνήσετε ἀπόψε σπίτι μου. Ἔχουμε νὰ ποῦμε τόσα πράγματα!

Ὁ ἰατρὸς Ζαντρὼν ἐφρόντισεν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ καθησυχάσῃ τὸν κ. Κουρτοά. Τὸν ἐσυμβούλεψε νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ ἀνεχώρησαν κατόπιν καὶ οἱ τρεῖς, ἀφοῦ ἐξέφρασαν τὰ συλλυπητήριά των πρὸς τὴν κ. Κουρτοά.

Στὸ σπίτι τοῦ Πάτερ Πλαντᾶ παρετέθη ἀμέσως τὸ δεῖπνον.

Τὸ σπίτι τοῦ εἰρηνοδίκου ἦταν μικρὸ καὶ κομψό, μέσα εἰς ἀνθηρὸν κῆπον, τὸν ὁποῖον ἐκαλλιεργοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Πάτερ Πλαντᾶς.

Ἔτρωγαν συζητοῦντες ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας.

— Ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Σωβρεζύ, εἶπεν ὁ Πλαντᾶς, ἡ δολοφονία Τρεμορὲλ καὶ ἡ αὐτοκτονία τῆς Λωρὸνς Κουρτοὰ εἶνε ὑποθέσεις ἀλληλένδοτες. Πίσω ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὸς τραγῳδίας κρύπτεται ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ σκληρὸς κακοῦργος, ὁ δολοφόνος!

Ὁ Λεκὸκ ἐπρόσεχε στὰ λεγόμενα τοῦ εἰρηνοδίκου χωρὶς νὰ τὸν διακόπτῃ.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνα ὕποπτο τρίξιμο στὸν κῆπο. Ἔμοιαζε σὰν κάποιος νὰ περιπατοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι, ἀνάμεσα στὰ φυτὰ καὶ στὰ ἄνθη, σιγὰ καὶ προφυλακτικά.

Ὁ Πλαντᾶς διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ὁμιλία του. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

(Τοῦ Πιὲρ Βεμπὲρ)

ΟΝΟΡΙΝΑ ΜΠΡΙΣΟΛ. *Σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Μπρισὶλ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ τρίτος ἄνδρας της. Ὁ γάμος ἔγινε πρὸ δύο ἡμερῶν. Σαράντα ἐτῶν, λεπτή, κομψὴ μὲ ἐλκυστικὰ μάτια πολὺ ἐκφραστικά, μὲ φυσιογνωμία ποὺ προδίδει μεγάλη δύναμι θελήσεως.*

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΠΡΙΣΟΛ. *Συνήντησε τὴν Ὀνορίνα εἰς τὰ λουτρά, τὴν ἐρωτεύθη καὶ ἔπεσε ἀπὸ ἐξ ἑβδομάδας ἔγινε σύζυγός της, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ κατὰ βάθος.*

Βρίσκονται ἤδη στὴν ἐπαυλὴν της τῆς Ὠβέρνης, τὴν ἑπομένην τῆς ἀφίξεώς των, τὸ πρωΐ.

ΟΝΟΡΙΝΑ, *(μισιῶσα).*—Λοιπόν, στρατηγέ μου, εἶσθε εὐτυχὴς στὸ σπίτι μου ;

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(τῆς φιλεῖ τὸ χέρι).*— Ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ μέσα σ' ἕνα ὄνειρο...

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ὥστε...μ' ἀγαπᾶς ;

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Σὲ λατρεύω.

ΟΝΟΡΙΝΑ, *(χαϊδεύει τὰ μάγουλα τοῦ στρατηγοῦ).*— Εἶσαι τόσο καλός ! Πᾶμε νὰ κάμωμε τὸ γῦρο τοῦ κτήματος, στρατηγέ μου ; Θὰ σοῦ δείξω τὸ σπίτι, τὸν κῆπο.

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Πᾶμε...

Κατεβαίνουν τὴ μεγάλη μαρμάρινη σκάλα, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ μεγαλοπρεπὲς σαλόνι.

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Σ' ἀρέσει ;

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Εἶνε θαυμάσιο ! Καὶ ὅλα τὰ ἔπιπλα καλλιτεχνικά. Πότε ἀγόρασες αὐτὴ τὴν ἔπαυλι ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Τὴν ἐκληρονόμισα ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄνδρα μου...

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Τὸν κύριο Μαρτορέ ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ναί... Ὁ καϋμένος ὁ Λέων μου... Ἦταν τόσο καλὸς καὶ εὐγενής... Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας μου, μὲ ἔκαμε γενικὴ κληρονόμο...

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(κυτάζει τὸ τζάκι).* Τί ὡραῖο ρολόϊ. Εἶνε ἀληθινὸ Μπούλ ! Ξέρεις ὅτι θὰ ἔχῃ μεγάλη ἀξία ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ὁ δεύτερος ἄνδρας μου ἐλάτρευε τὰ κομψοτεχνήματα.

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Σοῦ τὸ ἐχάρισε...ὁ κ. Μπερνιζιόν ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ναί ! ὁ καϋμένος ὁ Παῦλος. Εἶχε καλλιτεχνικὴ ψυχή...

(Κατεβαίνουν εἰς τὴν τραπεζαρία)

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Ὡραῖες εἰκόνες ! Εἶνε καὶ αὐτὲς τοῦ κυρίου Μπερνιζιόν ;

ΟΝΟΡΙΝΑ — Ἀγόρασε μία ἢ δύο εἰκόνες κάθε χρόνο.

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Ὅλα ἀνήκουν εἰς διασήμους ζωγράφους : Φραγκουάρ, Κορό, Μονέ, Σαρτράν, Ντιάζ... Ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα ὁ δεύτερος ; Ἄνδρας σου ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ναί. Εἶχε ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο... Εἶνε ἐδῶ κοντά, εἰς ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὸν κῆπο.

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Καὶ τὸ κληρονόμησες ἐσύ, ὅπως εἶδα εἰς τὸ προικοσύμφωνο.

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ναί ! Μετὰ τὸν θάνατό του εὑρῆκαν μία διαθήκη, ποὺ μὲ καθιστοῦσε γενικὴ κληρονόμο του.

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Αὐτὸ σημαίνει ὅ ι σὲ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ ἔδωσες στὴ ζωή. Σ' ἔκαμε πλουσίαν.

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ἐν τούτοις εἶσαι πολὺ πλουσιώτερος ἀπὸ μένα.

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Τί σημασίαν ἔχουν τὰ χρήματα ; Πές μου ὅμως ἀγαπητή μου, ἔζησες ἐδῶ στὸ Νταχσὺ καὶ μὲ τοὺς δύο... συζύγους σου ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ναί... Μὰ ἄλλαξα ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ τὴν ταπετσαρία... Μήπως θέλεις νὰ πᾶμε νὰ κατοικήσουμε ἀλλοῦ ;

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(ποὺ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἐνδόμυχο στενοχωρία του).*— Μπᾶ ! τί πειράζει ; Δὲν ἔχω σκουρασμένες ἰδέες...

ΟΝΟΡΙΝΑ, *(χαϊδευτικά).*—Φυσικὰ, δὲν μπορεῖς νὰ ζηλεύῃς ἐλεύνους ποὺ δὲν ὑπάρχουν πειὰ στὴ ζωή... Ἀφοῦ ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ, ὅπως δὲν ἀγάπησα ποτὲ κανένα... *(Τὸν φιλεῖ)*

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Ἔχεις δίκηο. Ἀγάπη μου... Ἔχεις δίκηο...

Ἐξακολουθοῦν τὴν ἐπίσκεψι των. Εἰς κάθε βῆμα προσυσιάζεται ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου πρώην συζύγου. Ἡ Ὀνορίνα δδηγεῖ κατόπιν τὸν Μπριὸλ εἰς τὸν κῆπον, ποῦ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα πυκνότατο δάσος. Ὁ στρατηγὸς βλέπει μὲ ἔκπληξιν ἐντὸς τοῦ πάρκου μαρμάρινα μνημεῖα...

ΟΝΟΡΙΝΑ *(μὲ τὰ στιγμιαῖα στενοχωρία ἀπαντᾷ εἰς τὴ βουβὴ ἐρώτησι τοῦ στρατηγοῦ).*—Ναί. Εἶνε οἱ τάφοι των. Ὁ καϋμένος ὁ Λέων ἀριστερά...

ΜΠΡΙΣΟΛ *(Ἐκνευρισμένος).*—Καὶ ὁ Παῦλος δεξιά ;... Περίεργη ἰδέα νὰ τοὺς θάψῃς ἐδῶ... στὸ σπίτι σου...

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Μὲ συγχωρεῖς... Ἐγὼ εἶμαι στὸ σπίτι τους. Δὲν πρέπει νὰ μὲ κατηγορήσῃς γιατὶ ὑπῆρξα ὑπερβολικὴ εἰς τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ χρωστῶ σ ἐκείνους...

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(συγκεκινημένος).*—Δὲν λέγω αὐτό. Ξέρω πῶς εἶσαι καλή, ἀλλὰ τὸ παρακάνεις ! Στὴν ἀρχὴ μὲ πάγωσε αὐτὸ τὸ θέαμα... Βλέπω πῶς ὑπάρχει θέσις καὶ γιὰ ἕνα τρίτο τάφο...

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Εἶσαι σκληρός ! Πολὺ σκληρός !

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Συγνώμην. *(Παρατηρεῖ τὰς ἐπιγραφάς).* «Λέων Μαρτορέ, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν τριαντατρίων ἐτῶν...», «Παῦλος Βερνιζιόν, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν τριανταεπτὰ ἐτῶν...» Σχεδὸν στὴν ἴδια ἡλικία. Ἀπὸ τί ἀκριβῶς ἀπέθαναν ;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ὁ κύριος Μαρτορὲ ἦταν μανιώδης κυνηγός. Μιὰ μέρα ἐπῆγε στὸ κυνῆγι μὲ μιὰ τρομερὰ ζέστη καὶ ἔπαθε ἡλίωσι. Μοῦ τὸν ἔφεραν εἰς ἐλεεινὴ κατάστασι. Εἶχε χάσει τὸ λογικό του. Ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν κλείσω εἰς μίαι κλινικὴ, στὴν ὁποία πέθανε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Καὶ ὁ Παῦλος ἔπαθε τὰ ἴδια σχεδόν ! Εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὰ μαθηματικά. Ἐργαζόταν ὑπερβολικὰ καὶ ἐκούρασε τέλος τὸ μυαλό του. Τὸν ἐκράτησα ὅσο μποροῦσα στὸ σπίτι, ἀλλὰ ὅταν ἔγινε ἐπικίνδυνος μανιακὸς ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν κλείσω κάπου. Πέθανε ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο στὴν κλινική.

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Εἶσουν ἄτυχη !

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ἡ ζωὴ ἦταν πολὺ σκληρὴ γιὰ μένα. *(Τρυφερά).* Εὐτυχῶς σὲ γνώρισα. Σοῦ χρεωστῶ τὴν εὐτυχία μου ! Φίλησέ με !

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Ὄχι ἐδῶ... Πᾶμε ἀλλοῦ γιατὶ ἡ θέα αὐτῶν τῶν τάφων μοῦ φέρνει μελαγχολία.

(Ἡ ἡμέρες παρέρχονται. Ὁ στρατηγὸς συνειθίζει νὰ περνᾷ τὴ ζωή του μέσα στὰ ἔπιπλα τοῦ Λέοντος καὶ τοῦ Παύλου. Ἕνα πρωΐ ἐπισκέπτεται τὰ νέα του κτήματα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι τοῦ περιβολάρη Μπολὰν εἰς τὸν ὁποῖον φανερώνει τὴν ἰδιότητά του).

ΜΠΩΛΑΝ, *(πολὺ ταραγμένος).* — Εἶσθε, στρατηγέ μου, ὁ ἄλλοτε ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ 23ου ;

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Μὲ γνωρίζεις ;

ΜΠΩΛΑΝ. — Εἶμαι ὁ Μπωλὰν ὁ στρατιώτης τῆς ὑπηρεσίας σας... Μὲ σώσατε ἀπὸ τοὺς Πρώσσους, μιὰ μέρα κοντὰ στὸ Μέτς..

ΜΠΡΙΣΩΛ, *(χαρούμενος τοῦ σφίγγει τὸ χέρι).*—Μπωλάν ! εἶσαι περιβολάρης μου τώρα ;

ΜΠΩΛΑΝ. — Εἶμαι τόσο εὐτυχής, τόσο εὐτυχής ! Ἐσεῖς στὸ σπίτι μου !

ΜΠΡΙΣΟΛ. — Θὰ μὲ κεράσῃς ἕνα ποτηράκι κρασί ;

ΜΠΩΛΑΝ. — Ἀκοῦς ἐκεῖ ; Ἐξαρίστως...

ΜΠΡΙΣΟΛ. — Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὲ συναντῶ,καλέ μου Μπωλάν! *(Θυμοῦνται τὶς παλαιὲς ἀναμνήσεις των καὶ ἡ ὁμιλία ἔρχεται συγὰ-συγὰ στὸν γάμο τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ Μπωλὰν σηκώνεται ἐξαφνα καὶ μντιάει μήπως κουρασούνι κανένας. Κατόπιν ἔρχεται πάλι κοντὰ στὸ στρατηγὸ κα λέει σοβαρά.)*

ΜΠΩΛΑΝ.— Στρατηγέ μου, μοῦ σώσατε ἄλλοτε τὴ ζωή ! Θὰ πληρώσω σημερα τὸ χρέος μου. Εἶνε καθῆκον μου νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἂς γίνῃ ὅτι γίνῃ !

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Πρόκειται περὶ τῆς κυρίας Μπρισόλ ;..

ΜΠΩΛΑΝ.— Ναί... Σᾶς εἶπε πῶς πέθαναν οἱ προκάτοχοί σας ;

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Ναί. Ἦταν τρελλοὶ καὶ οἱ δύο.

ΜΠΩΛΑΝ.— Στρατηγέ, ξέρετε πῶς εἶμαι ἕνας τίμιος; ἄνθρωπος ! Σᾶς ὁρκίζομαι στὴ τιμή μου, ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἦταν τρελλός !

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Πῶς ; Δὲν ἦσαν κλεισμένοι στὸ φρενοκομεῖο ;

ΜΠΩΛΑΝ. — Ναί... ἦσαν, γιατὶ ὁ γιατρὸς εἶχε ὑπογράψει ἕνα ψεύτικο πιστοποιητικό. Φαίνεται πῶς πληρώθηκε ἀπὸ τὴν κυρία... ποὺ ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἄνδρα της !

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Μπολάν ! Κατηγορεῖς τὴν κυρία ;

ΜΠΩΛΑΝ.—Μάλιστα τὴν κατηγορῶ. Ἄχ ! ἂν ἤξερα πῶς ὁ τρίτος σύζυγός της εἶσθε σεῖς! Εἴμουν τότε ὑπηρέτης στὸ σπίτι καὶ ξέρω ὅλα τὰ καθέκαστα. Πρέπει νὰ σᾶ; πῶ πῶ, γνωρίζω τὴν κ. Ὀνορίνα ἀπὸ μικρὸ κορίτσι. Εἶχε πάντοτε μεγάλη φιλοδοξία. Ξελόγιασε πρῶτα τὸν κ. Μαρτορέ. Εἶνε τὸ ἐπάγγελμά της νὰ ξελογιεῖῃ. Μὲ χάδια, μὲ περιποιήσεις, καὶ τὰ λοιπά. Τὸν κατάφερε νὰ τὴν κάμῃ κληρονόμο. Ὕστερα ἀπὸ τὴ διαθήκη ἔγινε τὸ κόλπο τοῦ φρενοκομείου. Κανεὶς δὲν εἶδε τὸν κύριο τρελλό. Τὸν ἐκλείδωσαν σ' ἕνα τρὸς ἐκεῖ Ὁ κύριος φώναζε : «Δολοφόνοι, κακοῦργοι !». Ἔπειτα ἔπεσε. Ὁ φύλαξ τοῦ φρενοκομείου ποὺ εἶπε μιὰ μέρα : «Ὁ ἀφέντὸ δεύτερο. Νὰ καὶ ἡ ἀπόδειξι ποὺ πρόφθασε νὰ μοῦ ἀφίσῃ. *(Ὁ Μπολὰν ἀνοίγει ἕνα συρτάρι καὶ δίνει ἕνα γράμμα στὸ στρατηγό. Ὁ στρατηγὸς διαβάζει : «Ἐβομίμασα νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν κόλασι, μὰ ἐκείνη ποὺ μὲ ἔκλεισε ἐδῶ μέσα εἶνε πολὺ ἐπιτήδεια. Ἂς χρησιμεύσῃ αὐτὸ ὡς παράδειγμα σουὸς ἄλλους».

ΜΠΡΙΣΟΛ.—Εἶνε τρομερό !

ΜΠΩΛΑΝ. Εἶχε πάντα τὸν ἴδιο γιατρὸ καὶ τὸν ἴδιο δικηγόρο. Φυλαχθῆτε, εἶνε τόσο πονηρή ! Φυλαχθῆτε, στρατηγέ μου !

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(κάτωχρος).*—Μὴν ἀνησυχεῖς ! Μ' ἔσωσες φίλε μου !

(Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἰς τὸ σαλόνι)

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Στρατηγέ μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ συστήσω

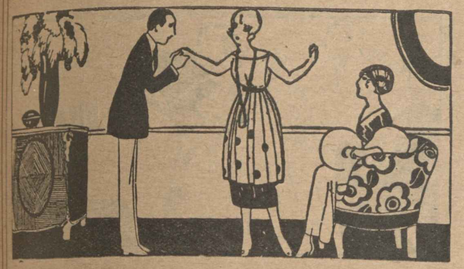

ΕΚΛΕΚΤΟΙ Σ. ΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ἡ ψυχή μου βαδίζει στὸ πλευρό μου.
σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ μεγάλου δρόμου.

Ἂν καὶ βαδίζουμ' ἔτσι, πάντα πλάϊ,
δὲ μὲ κοιτάει ποτέ, δὲ μοῦ μιλάει.

Θαρρεῖς καὶ κουβεντιάζουμε σὰ φίλοι
—κι' ὅμως δὲ βγάνει λέξη ἀπὸ τὰ χείλη.

Βαδίζουμε σκυμμένοι καὶ θλιμμένοι,
πάντα σὰν ἀδερφοί—καὶ πάντα ξένοι...

Ἡ ψυχή μου βαδίζει στὸ πλευρό μου,
σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ μεγάλου δρόμου.

Τὸ φῶς ὁλοένα γύρω χαμηλώνει·
μέσ' στὸ σκοτάδι, περπατᾶμε μόνοι·

εἶν' ἔτσι πάντα ἀμίλητη, ἂν καὶ παίρει
—ποὺ λέω πολλὲς φορὲς πὼς δὲ μὲ ξέρει...

Ἡ ψυχή μου βαδίζει στὸ πλευρό μου,
σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ μεγάλου δρόμου.

Σμίξαμε κάποιο βράδυ, στὸ σκοτάδι
—γιὰ νὰ χαθοῦμε πάλι ἓν' ἄλλο βράδι.

Πᾶμε μαζί, στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου,
μὰ τί ζητεῖ—δὲν τὄμαθα ποτέ μου...

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἤρθε πρὸς τὰ μεσάνυχτα,
στὸ δρόμο μιὰ παρέα,
κ' ἔτσι σιγὰ τραγούδησε,
λυπητερὰ κι' ὡραῖα,

ποὺ ἄφησα τὴν καρδούλα μου,
καὶ ξέφυγε ἀπὸ μένα,
καὶ πῆγε πάλι στὰ παλιὰ
καὶ τὰ λησμονημένα

...Τὰ μαντολίνα φύγανε,
πρόβαλε ἀγάλια ἡ μέρα,
—κι' ἀκόμα,ὡς τὰ χαράματα,
δὲ γύρισε ἀπὸ πέρα...

Ποιὸς ξέρει ποὺ νὰ χάθηκε,
πουλάκι μεθημένο !
ἀπόψε δὲν κοιμήθηκα,
γιὰ νὰ τὸ περιμένω...

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θυμᾶμαι πάλι τὸν καιρὸ ποὺ σ' ηὗρα στὸ στρατί'
μοσκοβολοῦσαν οἱ βραγιές, ἦταν χαρὰ τοῦ Ἀπρίλη'
κάποια στιγμὴ εἶχ' ἀφαιρεθεῖ, καὶ κοίταζα τὸ δεῖλι'
μὲ φόβησες γιατί !

Τὸ καλοκαίρι πέρασε, δὲν εἶνε πιὰ τὸ δεῖλι
— μιὰν ὥρα, πόσο ; τὸ πολὺ—μήτε ὥρα δὲν κρατεῖ.
ἐρώτησε, χειμώνιασε—δὲν εἴμαστε πιὰ φίλοι...
Ἂς ἤξερα γιατί.

Ναπολέων Λαπαθιώτης

δύο καλοὺς φίλους. Τὸν γιατρὸ Μ... καὶ τὸν δικηγόρο Γ...

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(ψύχραιμος).*— Χαίρω πολύ, κύριοι. *(Προσφέρει ἕνα τσιγάρο στὸν δικηγόρο καὶ τοῦ λέει :* — «Ἀφοῦ εἶσθε ἐδῶ, ἀγαπητέ μου κύριε, μπορῶ νὰ σᾶς ὑπαγορεύσω τὴν διαθήκη μου...

ΟΝΟΡΙΝΑ, *(κατάληκτη).*— Τὴν διαθήκη σου ;

ΜΠΡΙΣΟΛ.— Δὲν πρόκειται νὰ πεθάνω ἀκόμη, ἠσύχασε ! Ἀπ' ἐναντίας ! Εἶσθε ἕτοιμοι, κύριε ; Γράψατε :— «Ἀφίνω ὅλη τὴν περιουσία μου στὴν γυναῖκά μου !»

ΟΝΟΡΙΝΑ.— Ὦ, φίλε μου !

ΜΠΡΙΣΟΛ, *(μὲ φωνὴν παγερὰν).*— Ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἣν θὰ ἀπέθνησκα τρελλὸς ἢ ἐὰν μὲ ἐκλείναν ἔστω καὶ μιὰν ὥραν εἰς οἱανδήποτε κλινικήν, ἡ περιουσία μου νὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους μου.»

ΟΝΟΡΙΝΑ.— .....

Πιὲρ Βεμπὲρ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ

Τὰ ἀτμόπλοια.—Τὰ βαρόμετρα.—Τὰ θερμόμετρα.—Ὁ τηλεγράφος.—Οἱ κώδωνες.—Αἱ κωδωνοκρουσίαι καὶ οἱ διάβολοι.—Βάπτισις τῶν κωδώνων.—Οἱ κώδωνες τῆς Ἁγ. Σοφίας.

Ὁ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ κατεσκεύασεν ὁ Σκώτος μηχανικὸς Ἐρρῖκος Βέλλ, στὴ Σκωτία, τὸ 1812, καὶ τὸ ὠνόμασε «Κομήτην». Δι' αὐτοῦ ἤρχισεν τὸ πρῶτον τακτικὴ ἀτμοπλοΐα ἐν Εὐρώπῃ.

Τὸ βαρόμετρον ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου Τορικέλλι, μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου, τὸ 1626, ἐτελειοποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Βλασίου Πασκάλ.

Ἡ **Βολταϊκὴ στήλη** ἀνεκαλύφθη τὸ 1800 ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ φυσικοῦ Ἀλεξάνδρου Βόλτα, τοῦ ὁποίου φέρει καὶ τὸ ὄνομα.

Ὁ γαλβανισμὸς ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Ἀλοϊσίου Γαλβάνη, καθηγητοῦ τῆς ἀνατομίας ἐν Βονωνίᾳ τῆς Ἰταλίας, τὸ 1786.

Τὰ πρῶτα πειράματα τῆς γαλβανοπλαστικῆς ἐγένοντο στὴν Ἀγγλία ὑπὸ τοῦ Σπένσερ καὶ ἐν Ρωσσίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβη κατὰ τὰ ἔτη 1837—1838.

Ἡ **δαμαλὶς** ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου ἰατροῦ Ἐδουάρδου Ἰέννερ τὸ 1776. Ἐγένετο ὅμως γνωστὴ ἡ ἀνακάλυψις τὸ 1798.

Διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν **διοπτρῶν** ἠσχολήθησαν πρῶτοι ὁ Ἰταλὸς Φρακαστόρι στὴν Ἐνετίαν τὸ 1538 καὶ ὁ Πόρτα στὴν Νεάπολιν τὸ 1589. Αἱ πρῶται ὅμως τελειοποιημέναι διόπτραι ὀφείλονται εἰς τὸν ἐκ Μιδδελβούργης ὀπτικὸν Ἰωάννην Λιππερσέϋ, ὅστις ἠσχολήθη μὲ τὴν κατασκευήν των εἰς τὴν Χάγην τῆς Ὁλλανδίας τὸ 1606—1608. Αἱ διόπτραι τοῦ Γαλιλαίου ἔγιναν γνωσταὶ τὸ 1609.

Ἡ **γομολάστιχα** ἦτο ἄγνωστος πρὸ τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος. Μνείαν περὶ αὐτῆς ἔκαμε πρῶτος ὁ περιηγητὴς καὶ φυσιογράφος Λὰ—Κονδαμὶν τὸ 1751.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ **ἐκκρεμοῦς** ὀφείλεται εἰς τὸν Γαλιλαῖον (1582). Ἐγνώριζαν ὅμως αὐτὸ πρὸ πολλοῦ οἱ Ἄραβες, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸ ἐχρησιμοποιοῦσαν διὰ τὴν καταμέτρησιν τοῦ χρόνου.

Ἡ πρώτη **ἠλεκτρικὴ μηχανὴ** κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Πρώσσου φυσικοῦ Ὄθωνος δὲ Γκερίχ τὸ 1650.

Πρώτη ἐγκατάστασις καὶ χρησιμοποίησις τοῦ **ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου** ἐγένετο εἰς τὴν Ἀμερικὴν, μεταξὺ Οὐάσιγκτῶνος καὶ Βαλτιμόρης, χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ φυσικοῦ Σαμουὴλ Μόρ, κατὰ τὸ ἔτος 1844. Ἀπὸ τὸ 1753 ὅμως ἐγένοντο καὶ ἄλλαι σχετικαὶ ἀπόπειραι, ἀλλ' ἀνεπιτυχεῖς. Τηλέγραφοι τοῦ συστήματος τοῦ Μὸρ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην πρῶτον ἐν Βελγίῳ καὶ ἀκολούθως ἐν Βαυαρίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, μεταξὺ Παρισίων καὶ Ρουέν̈ης κατὰ τὸ 1845.

Ὁ ὑποβρύχιος τηλέγραφος ἐγκατεστάθη ἐν Εὐρώπῃ διὰ πρώτην φορὰν τὸ 1851, μεταξὺ Δούβρης καὶ Καλαί, ἀκολούθως δὲ τὸ 1866 μεταξὺ Ἰρλανδίας καὶ Ἀμερικῆς, μὲ διπλᾶ καλώδια καὶ τέλος μεταξὺ Βρέστης καὶ Νέας Ὑόρκης τὸ 1868.

Τὰ πρῶτα **ἠλεκτρικὰ ὡρολόγια** ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὴν Μασσαλίαν τὸ 1857.

Τὸ **Θερμόμετρον** ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ Κορνηλίου Δρέβελ τὸ 1621, ἐτελειοποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος τὸ 1701, τοῦ Φαρενάϊτ δὲ δὶς ἀνεκατέστησε τὸ οἰνόπνευμα διὰ τοῦ ὑδραργύρου, διαιρέσας αὐτὸ εἰς 212 βαθμούς, τὸ 1720, τοῦ Ρεομύρου τὸ 1730 καὶ τοῦ Κελσίου τὸ 1741.

Ἡ τέχνη τῆς χύσεως τῶν καθεπτῶν ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ γάλλου Ἀβραὰμ Θευάρ, ἐν Παρισίοις, τὸ 1688.

Οἱ Κώδωνες ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἑβραίων, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων. Οἱ Σῖναι, οἱ ὁποῖοι διεκδικοῦν πᾶσαν ἀνακαλύψεως καὶ ἐφευρέσεως τὴν προτεραιότητα, ἰσχυρίζονται ὅτι ἐχρησιμοποιοῦσαν κατὰ τὸ ἔτος 2262 π. χ. δώδεκα κώδωνας, τῶν ὁποίων τὸ ἀναβάθμιον τοῦ ἦχου ἀντελοῦσε τοὺς πέντε τῆς μουσικῆς τόννους. Κατὰ τὴν ἐκπορθησασαν ὅμως φήμην πρῶτος ὁ Ἅγιος Παυλῖνος, ἐπίσκοπος Νώλης, εἰσήγαγε εἰς τὰς ἐκκλησίας τοὺς κώδωνας κατὰ τὸ ἔτος 400, ἀντικατασταθέντας δι' αὐτῶν τῆς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν χρήσει ἱερὰς σανίδας, τὰς ὁποίας ἐχτυποῦσαν γιὰ νὰ καλέσουν τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς ἱερουργίας. Ἐν τούτοις ἡ φήμη αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἱστορικῶν μαρτυριῶν. Κατὰ τὴν ἱστορίαν λοιπὸν χρῆσις τῶν κωδώνων εἰς τὴν δύσιν ἐγένετο εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν τὸ 550, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 960 καὶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν τὸ 1020.

Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς χρήσεως τῶν κωδώνων οἱ ἄνθρωποι ἀπέδιδαν εἰς τοὺς ἤχους αὐτῶν τὴν δύναμιν τοῦ θαυματουργεῖν. Ἐπί-

στευαν δηλαδὴ ὅτι αἱ κωδονοκρουσίαι ἀπεμάκρυναν τοὺς δαίμονας καὶ τὰς θυέλλας καὶ ὅτι διηυκόλυναν τὸν τοκετὸν εἰς τὰς γυναίκας τὰς εὑρίσκοι ἑνας εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης.

Ἐπὶ πλέον διηγοῦντο περὶ τῶν κωδώνων διαφόρους τρομακτικὰς ἱστορίας, καὶ θρύλους δισειδαίμονας καὶ προληπτικούς. Ἐπίστευαν μὲ ἄλλους λόγους ὅτι μερικοὶ κώδωνες ἐκρούοντο μόνοι των ἢ ὑπὸ ἀοράτου χειρός, προμηνύοντες θάνατον! Ἐπίστευαν ἐπίσης ὅτι κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἠκούοντο ὑπόγειες κωδωνοκρουσίες. Οἱ ἀργοπορημένοι δὲ διαβάται ποὺ ταῖς ἄκουγαν ἐγοητεύοντο καὶ παρεσύροντο εἰς τὸν Ἅδην!

Εἰς τὰς τερατολογίας αὐτὰς ἐπίστευαν πλὴν τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἄρχοντες. Τοιουτοτρόπως ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 610 ὁ στρατὸς τοῦ Κλοταὶρ ἐπολιορκοῦσε τὴν παρὰ τὴν Καμπανίαν πόλιν Σενόν, ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν ἀκούσας τοὺς κώδωνας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου νὰ σημαίνουν τὴν νύκτα καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου.

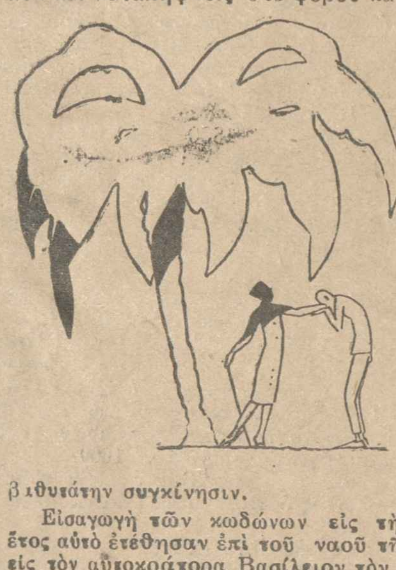

Τὸ ἔθιμον τοῦ εὐλογεῖν ἤ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν, τοῦ «βαπτίζειν» τοὺς κώδωνας, καθιερώθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ Γ'. (560—573). Ἕτερον ἔθιμον μεσαιωνικῆς ἐπίσης καταγωγῆς εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἁρπαγὴ τῶν κωδώνων τῶν κυριευομένων πόλεων. Ἀκολούθως δὲ ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς κατοίκους νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς ἁρπαγέντας κώδωνας τῆς πόλεώς των διὰ κοινοῦ ἐράνου. Τὸ ἔθιμον αὐτό, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχε σιωπηλῶς καταργηθῇ, ἀνανεώθη κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Δεαντζίκης, τὸ ἔτος 1807, ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἦχος τῶν κωδώνων ἐνεποίει πάντοτε βαθυτάτην συγκίνησιν.

Εἰσαγωγὴ τῶν κωδώνων εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐγένετο τὸ 879. Τὸ ἔτος αὐτὸ ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, οἱ σταλέντες εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βασίλειον τὸν Μακεδόνα, ἀπὸ τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας Ὄρσον Παρτικιάκον κώδωνες, δώδεκα τὸν ἀριθμόν.

Κώδωνες περίφημοι γιὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πάχος των εἶναι ὁ τοῦ Πεκίνου (60,000 χιλιογράμμων), ὁ μέγας κώδων τοῦ ἐν Βιέννῃ Ἁγίου Στεφάνου, χυθεὶς ἐν ἔτει 1711 ἐκ τῶν κυριευθέντων ἐχθρικῶν πυροβόλων, ὁ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τῆς Καμποστέλλας ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, καὶ ὁ πάντων διασημότερος, ὁ τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, παρὰ τὴν Μόσχαν, χυθεὶς τὸ 1746, κατὰ διαταγὴν τῆς αὐτοκρατείρας Ελισσάβετ καὶ ζυγίζων, ὡς λέγεται 100,000 λίτρας!...

Χρῆσις τῶν πρώτων **σπαρματσέτων** ἐγένετο ἐν εὐρώπῃ τὸ ἔτος 1831.

Ἡ **λιθογραφία**, ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀλουϊσίου Σενεφέλδερ ἐκ Μονάχου τὸ 1799. Τὸ πρῶτον δὲ λιθογραφεῖον ἱδρύθη ἐν Παρισίοις τὸ 1814.

Οἱ **Λογάριθμοι** ἐφευρέθησαν ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ μαθηματικοῦ Ἰούστον Βόργε, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ὁ **διαβήτης** (1615)

Ὁ Ἐρανιστής

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἀθρόα ἐγγραφὴ συνδρομητῶν εἰς τὸ Περιοδικόν μας. Κατ' αὐτὰς ἐνεγράφησαν καὶ ἀνανέωσαν τὴν συνδρομήν των οἱ κάτωθι:

Ἔλλη Χορδοῦβελη, Κλ. Ποιμενίδης. Ἰω. Κουτράκης, Διον. Λαδόπουλος, Εὐαγγ. Σπυρίδωνος, Κατίνα Τζιαχάνη, Μπέμπη Δραγώνα, Κατίνα Παπαργυρίου, Μαρία Τσιτσεκλῆ, Γ. Μανωλακέλης, Γεώργ. Κατσαρός, Δ)νὶς Σκανδάλη, Δημ. Πάστρας, Ἑλένη Μπετρᾶ, Ἑλέν. Ρωσσίδου, Γ. Σανδάλης, Νίτσα Παπαθανασίου, Ν. Γκίκας, Θωμᾶς Κίτας, Μαρ. Μπαμπουνάκη, Σοφ. Τσινίκα, Λούης Χελέκης, Ἀλ. Φράγκος, Μιχ. Μαραγκάκης, Μαρίτσα Γκιάλη, Ἀπ. Ἰορδάνου, Δημ. Μουσταφέλος, Θ. Τσιμπούρης, Κ. Γεωργιάδης, Ι. Κωνσταντόπουλος, Ἀγγ. Χαρῖτος, Ἡρ. Καρασεβδᾶς, Δ. Μωραϊτέλλης, Κωνστ. Βαλσαμάκης. Ἄρια Λεβεντέλη-Ἰω. Λῖνος, Ἀντ. Γιαννακέλης, Νικ. Κλειδαρᾶς, Βασ. Μαλίδης, Περ. Δρακουλης, Γεώργ. Ἀϊβαλιώτης, Ἰω. Βαφειάδης, Παν. Ἀνδρέου, Παν. Σαρβαρλῆς, Σωτ. Πηλιάδης, Σοφ. Δικανάτης, Δ)ας Κρυσταλίδου, Α. Οἰκονομίδης, Μαργαρίτα Σταυροπούλου, Θεόδ. Ἀγγελόπουλος, Π. Πανέσης, Σπ. Τζαφάρας, Ξενοῦλα Φωκᾶ, Ἀδελφοὶ Πόλλο, Εὐτυχία Πατσατζόγλου, Τζώρτζης Γεράτης, Κωνστ. Βιλέτας, Π. Σκαλοχωρίτης, Γ. Κοκοροβλῆς, Σπ. Καριώτης, Ἰω. Βέρρος, Γ. Κυριακάκης, Ἰγνάτιος Βουρβούλιας, Μιχ. Ράλλης, Α. Τσακίρης, Σ. Ἀντωνιάδης, Ἀσπασία Παναγεωργίου, Λέσχη Ἀρίσβη, Π. Σῖμος, Ἐ. Καθηγητής, Ἀχ. Νέμτσας, Ἀφροδίτη Μανδαμαδιώτου, Εὐστρ. Λαμπῆς, Ι. Παυλίδης, Γ. Μολυβιάτης, Φαίδων Γάκης, Χαρ. Παπαδόπουλος, Κοινότης Μολύβου, Βιολέτα Καναρίχου, Κ. Ἀβαγιανός, Ν. Ἰωαννίδης, Ἰω. Ἀνδρέου, Λέσχη «Μήθυμνα», Π. Ἐλευθερίου, Μέρσα Μπαρούτη, Γ. Ἡλιόπουλος, Καλυψὼ Λάζου, Μαρία Λάζου, Ἔλλη Παυλιόγου, Μερ. Ἐλευθεριάδου, Κ. Πιτιᾶς, Ν. Θεοδώρου, Ἀδελφοὶ Τσακιρέλλη, Οὐρανία Ζαφειράκη, Ἀντουανέττα Νικήτα, Ἄρτεμις Μιχαηλίδου, Ἄννα Ἐλευθεριάδου, Δημ. Ζεντές, Λέσχη «Ἕνωσις», Φρόσω Διαμαντοπούλου, Κατίνα Κρασσᾶ, Μιχ. Ἔξαρχος, Νικ. Βακλᾶς, Θ. Κληρονόμος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Μὴν ἀφίνετε ποτὲ ἕνα κουτάλι μέσα σὲ ὅτι δήποτε θέλετε νὰ βράσῃ γρήγορα. Τὸ κουτάλι τραβάει τὴν θερμότητα καὶ τὸ ὑγρὸν ἀργεῖ νὰ βράσῃ.

✲✲✲

Πλένετε τὰ τζάμια μὲ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ὄχι μὲ θερμόν. Τὰ τζάμια καθαρίζονται στιλπνότερα. Ἀλλ' ἂν τα πλύνετε μὲ θερμὸ νερό, τότε περάσετέ τα κατόπιν μὲ ψυχρόν.

✲✲✲

Σφουγκαρίζετε τὸ δάπεδον μὲ ὕδωρ, παρὰ μὲ ζεστόν. Γιατὶ τὸ κρῦο νερὸ μουσκεύει δυσκολώτερα τὰ σανίδια καὶ κατὰ συνέπειαν στεγνώνουν γληγορώτερα. Τὸ σφουγκάρισμα πρέπει νὰ γίνεται ἐπάνω καὶ κάτω κατὰ μῆκος τῶν σανιδιῶν καὶ ὄχι σταυροειδῶς.

✲✲✲

Ἂν ἕνα αὐγὸ βράσῃ πολὺ ἐξ ἀμελείας καὶ καταλαμβάνετε ὅτι θὰ εἶναι πολὺ σκληρόν, ἠμπορεῖτε νὰ τὸ μαλακώσετε ἂν πράξετε ὡς ἑξῆς: Βγάλετέ το γρήγορα ἀπὸ τὸ μπρίκι, βάλτε το στὸ καπάκι του καὶ ἀμέσως βάλτε το κάτω ἀπὸ τὴν βρῦσιν καὶ ἀφίσατε νὰ τρέξῃ ἐπάνω του ψυχρὸν νερὸ ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν. Ἡ αἰφνιδία ἀλλαγὴ τοῦ ζεστοῦ νεροῦ εἰς τὸ κρῦο ἔχει τὴν περίεργον ἰδιότητα νὰ μαλακώνῃ τὸ αὐγό.

✲✲✲

Ἡ ὑγρὰ ἀμμωνία ἐξαλείφει εὐκολώτατα τὰς κηλίδας τοῦ λαδιοῦ τῆς ραπτομηχανῆς, ἂν τυχὸν καὶ περάσετε ποτὲ κοντὰ ἀπὸ καμμιὰ ράφτρα καὶ σᾶς πιτσιλίσῃ ἡ μηχανή της.

✲✲✲

Ἂν θέλετε νὰ μεταχειρισθῆτε σκληρὰ βρασμένα αὐγὰ γιὰ γαρνιτούρα φαγητῶν, πρέπει ὅταν τα βγάλετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ νὰ τα βυθίσετε πρῶτα σὲ κρῦο νερό. Αὐτὸ ἐμποδίζει τὸ ξεθώριασμα τῶν κρόκκων, καθὼς καὶ τὸ τρίψιμο.

✲✲✲

Ἂν ἔχῃ πιάσῃ γλίτσα τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ ἀπὸ μέσα βάζετε ὀλίγο ξῦδι καὶ μία πρέζα ἁλάτι, ἀφήσετέ τα κάνει δυὸ ὧρες, ὕστερα βαζετε νερό, τὸ χτυπᾶτε, κατόπιν τὸ ξεπλύνετε μὲ νερὸν καθαρὸν πάλιν καὶ θὰ καθαρίσῃ ἔξοχα.

✲✲✲

Ἀφοῦ στιλπνώσετε τὰ χάλκινα ρόπτρα ἢ χερούλια τῶν θυρῶν κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλείψατέ τα κατόπιν μὲ ὀλίγην βαζελίναν μεταχειριζόμενοι ἕνα μαλακὸ πανὶ καὶ κατόπιν βουρτσαρίσατέ τα μὲ μια βούρτσα στεγνὴ ἢ μὲ ἕνα κομμάτι παληοῦ ταπέτου πολὺ στεγνοῦ. Ἔτσι ὁ χαλκὸς δὲν θὰ μαυρίσῃ γλήγορα εἰς ὁποιανδήποτε καιρικὴν μεταβολήν. Μὲ αὐτὴν τὴν μικρὰν περιπλέον ἐργασίαν γλυτώνετε συχνοὺς κόπους καθαρίσματος.

✲✲✲

Τὸ ἀηδέστερον ἰατρικὸν μπορεῖ νὰ δοθῇ στὰ παιδιὰ μὲ εὐκολίαν ἂν τοὺς δώσετε προτήτερα νὰ πιπιλίσουν μιὰ μέντα ἢ νὰ μασήσουν ἕνα κομμάτι φλοῦδας λεμονιοῦ, μανταρινιοῦ ἢ πορτοκαλιοῦ. Πολλοὶ ἄνθρωποι κάμνουν τὸ σφάλμα να τοὺς δίδουν κατόπιν ἀφοῦ πάρουν τὸ γιατρικόν, κάτι τι γλυκὺ διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἀηδῆ ἐντύπωσιν, ἐνῷ ἠμποροῦν να τὴν ἀποφύγουν ἐκ τῶν προτέρων.

✲✲✲

Ὅταν λάβετε ἀνάγκην νὰ βάλετε ἕνα καρφὶ στὸν ταπετσαρισμένον τοῖχον καὶ βλέπετε τὸν κίνδυνον ὅτι ἠμπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ χαρτὶ τῆς ταπετσαρίας, πράξατε ὡς ἑξῆς δια νὰ ἀποφύγετε αὐτὸν τὸν κίνδυνον: Χαράξατε σταυροειδῶς μὲ πολὺ κοπτερὸν μαχαῖρι τὸ χαρτί, ὕστερα σηκώσατε προσεκτικὰ τὰς τέσσαρας γωνίας καὶ καρφώσατε τὸ καρφὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου πίπτει τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ. Κατόπιν ὅταν τὸ καρφὶ τεθῇ εἰς τὴν θέσιν του, ἐπαναφέρατε τὰς γωνίας τοῦ χάρτου εἰς τὰς θέσεις των κολλῶντας αὐτὰς μὲ κόλλαν ταπετσαρίας.

Ἡ οἰκοδέσποινα

ΕΥΘΙΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ [Τοῦ MAURICE PRAX]

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Ἡ κυρία ντὲ Μπαζοὺγκ κοιταζότανε μὲς στὸν καθρέφτη καὶ τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά.

Τὸ καινούριο της φόρεμα τῆς πήγαινε περίφημα. Ἡ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ τὸ εἶχε παραγγείλει ἐπίτηδες γιὰ τὴν ἑσπερίδα τῆς κομήσσης ντὲ Σαὶν Παλμύρ, ποὺ θὰ γινόταν τὸ ἴδιο βράδυ. Εἶταν ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας καὶ ἡ ἐμφάνισή της μὲ αὐτὸ θ' ἀποτελοῦσε κοσμικὸ γεγονός.

— Κυρία, δὲν ξέρετε πῶς σᾶς πάει. Ποτέ σας δὲ φορέσατε τέτοιο φόρεμα, τῆς ἔλεγε ἡ καμαριέρα της ἡ Μαριέττα.

Ἡ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐτυχία. Στ' ἀλήθεια εἶταν ἀξιέραστη γυναῖκα.

— Τί ὥρα εἶνε, Μαριέττα; ρώτησε.

— Ἐφτά, κυρία. Πιστεύω ὅτι ὁ κύριος δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ σήμανε τὸ κουδοῦνι.

Δὲν εἶταν ὁ κ. Μπαζοὺγκ ἀλλὰ ἕνα τηλεγράφημα.

— Ἕνα τηλεγράφημα;... Μπᾶ;... Ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νὰ εἶνε;... Τί νὰ γράφῃ; ἀναρωτήθηκε ἡ κ. Μπαζοὺγκ παίζοντας νευρικὰ στὰ χέρια της τὸ μικρὸ μπλὲ χαρτί, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Ἐπὶ τέλους ἀποφάσισε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Μὰ ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ κραυγή...

— Ἄχ! Θεέ μου!...

— Τί εἶνε, κυρία;...

— Ἡ θεία μου στὸ Τοὺρ πέθανε ἄξαφνα.

Ἡ Μαριέττα πῆρε ἀμέσως μιὰ στάση περίλυπη.

— Ἄχ! Τί δυστύχημα γιὰ τὴν κυρία!... Ἡ θεία τῆς κυρίας ποὺ εἶταν τόσο καλή...

Ἡ συγκίνησις τῆς κ. ντὲ Μπαζοὺγκ δὲν εἶταν καὶ τόσο μεγάλη. Μόλις ἐγνώριζε αὐτὴ τὴ θεία της, ἡ ὁποία ἄλλωστε, εἶταν πολὺ δύστροπη. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν ἀπέλπιζε εἶταν ὅτι αὐτὸς ὁ θάνατος ἔπεφτε ἀκριβῶς τὸ βράδυ τῆς ἑσπερίδος τῆς κομήσσης ντὲ Σαὶν Παλμύρ.

— Τί κακοτυχία! ψιθύρισε ἡ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ ἀπελπισμένη... Εἶμαι στ' ἀλήθεια δυστυχής.

Καὶ κοιτάχτηκε περίλυπα στὸν καθρέφτη.

Θὰ ἄφηνε αὐτὸ τὸ ὄμορφο φόρεμα ποὺ τῆς πήγαινε τόσο ὡραῖα, θὰ φοροῦσε μαῦρα... Ἀντὶ νὰ λάμψῃ μέσα στὴν ἑσπερίδα τῆς κομήσσης θὰ κλεινότανε στὴν κάμαρή της, κάνοντας βιαστικὲς προετοιμασίες γιὰ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ τὸ Τούρ...

Ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Τί δυστύχημα! εἶπε ἡ Μαριέττα. Δὲν ξέρετε πῶς μὲ σκάζει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κυρία δὲν θὰ ἐπιδείξῃ ἀπόψε τὸ φόρεμά της.

— Ἀλλοίμονο! Τί θέλεις νὰ κάνω, φτωχή μου Μαριέττα;.. εἶπε ἡ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό.

— Ἔ, λοιπόν, κυρία, θὰ ἔκανα ἕνα πρᾶγμα ἂν ἤμουν στὴ θέση σας... Θὰ πήγαινα στὴν ἑσπερίδα...

— Εἶσαι τρελή, Μαριέττα!

— Ὄχι. Θὰ πήγαινα ἀφοῦ τακτοποιοῦσα τὰ πράγματα προηγουμένως. Δὲ θὰ ἔδειχνα στὸν κύριο τὸ τηλεγράφημα. Ὁ κύριος κ' ἡ κυρία θὰ τὸ εὕρισκαν τὴ νύχτα ὅταν θὰ γύριζαν. Δὲν θ' ἀναστηθῇ ἡ θεία σας ἂν δὲν πᾶτε στὴν ἑσπερίδα.

— Πάντως θὰ ἔπρεπε νὰ κρυφτῇ τὸ τηλεγράφημα, Μαριέττα. Ἂς δοῦμε ἂν εἶναι δυνατὸν αὐτὸ ποὺ λές.

Ἡ Μαριέττα τῆς ἐξήγησε ὅτι αὐτὸ εἶταν εὐκολώτατο πρᾶγμα.

Ἡ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ ξανακοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη. Τὸ φόρεμά της τῆς πήγαινε περίφημα. Τί κρῖμα!

— Εἶσ' ἕνας διάβολος, Μαριέττα! τῆς εἶπε. Γιατὶ μὲ βάζεις σὲ τέτοιους πειρασμούς;

— Ἐγώ, ἀντέτεινε ἡ Μαριέττα, λέω ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι νὰ μὴ ἐπιδείξῃ ἀπόψε τὸ φόρεμά της ἡ κυρία!... Ἄ, ἔχω μιὰ ἰδέα ἀκόμα.

— Τί;

— Γιὰ νὰ μὴ ὑποθέσῃ ὁ κόσμος ὅτι κρύψατε ἐπίτηδες τὸ τηλεγράφημα κι' ἀρχίσῃ νὰ σᾶς κουτσομπολεύῃ, θὰ σᾶς τὸ φέρω στῆς κομήσσης ντὲ Σαὶν Παλμὺρ τὴν ὥρα ποὺ θὰ τελειώνει ἡ ἑσπερίς. Ἔτσι θὰ ποῦν ὅτι εἰδοποιηθήκατε πολὺ ἀργά!

Τί ἐφευρετικὴ ποὺ εἶταν αὐτὴ ἡ Μαριέττα!

Ἡ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ συλλογιζότανε τὴ θεατρικὴ συγκίνηση ποὺ θὰ τῆς προκαλοῦσε αὐτὸ τηλεγράφημα μὲς στὸ χορό.

Θὰ ἔβγαζε μιὰ κραυγή, θὰ ἔχυνε μερικὰ δάκρυα... Οἱ φίλες της θὰ ἔτρεχαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Θὰ μιλοῦσαν ἔπειτα γι' αὐτὴν καὶ θὰ ἦσαν ὑποχρεωμένες ν' ἀναφέρουν ὅτι φοροῦσε καὶ μιὰ περίφημη τουαλέττα.

Ψιθύρισε, μ' ἕνα εὔθυμο χαμόγελο:

— Εἶναι ἄσχημο, Μαριέττα, πολὺ ἄσχημο αὐτὸ ποὺ μὲ βάζης νὰ κάνω. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Εἶμαι ντυμένη. Εἶμαι ἕτοιμη. Καὶ θὰ πάω στὸ χορὸ τῆς κομήσσης.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν κυρία, τῆς εἶπε ἡ Μαριέττα.

⁂

Κατὰ τὶς ἕντεκα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Μαριέττα εἶταν ἕτοιμη νὰ ξεκινήσῃ νὰ πάῃ τὸ τηλεγράφημα, ἕνας τηλεγραφητὴς ἔφερε καὶ δεύτερο τηλεγράφημα.

— Ἦρθε στὴν ὥρα του! εἶπε ἡ Μαριέττα. Κ' εἶχα καταζαρωμένο τὸ πρῶτο τηλεγράφημα. Θὰ δώσω αὐτὸ στὴν κυρία. Εἶναι ἀπ' τὸ Τούρ, καθὼς βλέπω στὴ σφραγίδα. Θὰ ξανατηλεγραφοῦν τὸ θάνατο τῆς θείας.

Ἔτρεξε λοιπὸν στῆς κομήσσης ντὲ Σαὶν Παλμὺρ κ' ἔδωσε τὸ δεύτερο τηλεγράφημα. Ἡ κυρία ντὲ Μπαζοὺγκ πιστεύοντας φυσικὰ πῶς εἶταν αὐτὸ ποὺ εἶχε λάβει τὸ ἀπόγευμα, τὸ μάζεψε ἀμέσως στὴ χοῦφτα της χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν κόπο νὰ τὸ διαβάσῃ.

Κ' ἐφώναξε:

— Θεέ μου! Εἶναι φοβερό! φρικτό... Τί δυστύχημα!...

Ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ κόμησσα ντὲ Σαὶν Παλμύρ, ἡ κ. ντὲ Μαλυκόρν, ἡ κ. Μποὺρ τὴν περιστοίχισαν μὲ στοργή...

Τί συνέβαινεν λοιπόν! Τί τῆς εἶχε ἀναγγελθῇ;

Ὁ κ. ντὲ Μπαζοὺγκ, ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μπρίτζ, ἔτρεξε κι' αὐτός.

Τότε ἡ δυστυχισμένη μικροῦλα κ. ντὲ Μπαζοὺγκ ψιθύρισε μεταξὺ δύο λυγμῶν:

— Ἡ θεία μου, ἡ καλή μου θεία Λουκία, ἀπὸ τὸ Τούρ, πέθανε.. Ἄ! εἶνε φοβερό!... Ἕνα τέτοιο δυστύχημα κι' ἐγὼ χόρευα!.... Εἶνε τρομερό!..

— Φτωχὴ μικροῦλα! Φτωχὴ μινιόν! Φτωχέ μου ἄγγελε! τῆς ἔλεγαν οἱ καλλίτερες φίλες της.

Τὴν φιλοῦσαν, τὴ χάϊδευαν, τῆς ἔδωσαν νὰ πιῇ νερὸ μὲ ζάχαρη.

— Μοῦ ἐπιτρέπῃς, ἀγάπη μου, νὰ διαβάσω αὐτὴ τὴν τρομερὴ εἴδησι;...

— Ἄχ! διάβασε! ψιθύρισε μ' ἕνα λυγμὸ ἡ κυρία ντὲ Μπαζοὺγκ. Ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμι πιά!

Τότε ἡ κόμησσα διάβασε τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Τούρ, 16—2—24. Ἀριθ. τηλ. 4876. Ἐπεῖγον. Προηγούμενον τηλεγράφημα ἀνακριβές. Θεία σας δὲν ἀπέθανε. Ἁπλῆ συμφόρησις. Ἤδη εἶνε καλύτερα. Ἡσυχάσατε.

Maurice Prax.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἂν καὶ παρῆλθον αἱ Ἀπόκρεω, δημοσιεύομεν ἐδῶ τὰς τελευταίας ἀνταποκρίσεις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, τὰς σχετικὰς μὲ τὴν ἐκεῖ χορευτικὴν κίνησιν.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.—Ἐπιτυχέστατος ὁ χορὸς μετημφιεσμένων ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ συλλόγου ἡ «Ἕνωσις» τὸ Σάββατον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Λέσχην.

Σημειώνομεν τὰς ὡραιοτέρας ἐμφανίσεις ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν συγκέντρωσιν. Ὁ ὀδοντοϊατρὸς κ. Σπυρόπουλος ἦτο ντυμένος ἱππότης. Ἡ ἀδελφή του ντυμένη πεταλούδα, βασίλισσα τοῦ χοροῦ. Ἕνας τύπος συμπαθητικῆς ὠμορφιᾶς ἡ δνὶς Αὐγ. Σπαθοπούλου μὲ ἁπλῆ ἀλλ' ὡραία χάνδρινη τουαλέττα. Χαριτωμένη κολομπίνα ἡ δνὶς Βασιλείου. Ἄνοιξις ἡ δνὶς Τάσου. Ὁ κ. Α. Ζωγράφος ἀλπινιστὴς καὶ ὁ κ. Μ. Ζωΐδης Μεφιστοφελῆς. Πιερρότοι οἱ κ. κ. Ρομάνο, Γεωργιάδης καὶ Καλλιγέρης. Τσιγγάνες αἱ δίδες Σχοινᾶ καὶ Ρυφαήλ. Παρευρέθησαν καὶ αἱ δίδες Ρομάνο, Χατζηπαρασκευᾶ, Ναχμία, Λαμνίδου, Μ. Ζωγράφου, Εὐθυμίου, Ταυρίδου, Σκουτέρη, Λ. Ζωγράφου καὶ οἱ κ. κ. Κάζης, Μ. Ζωγράφος, Καραβίτης κ. ἄ.

ΧΑΛΚΙΣ.—Τὴν 25ην παρελθόντος μηνὸς ἐδόθη εἰς τὰς αἰθούσας τῆς «Παλιρροίας» οἰκογενειακὸς χορὸς μετὰ σουπέ. Διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ οἱ κ. κ. Ν. Καλογερόπουλος, Γ. Μάτσας, Χ. Ψαλτώφ, Παπακώστας, Μπομπότσας καὶ Π. Τσουχνίκας. Τὸ τερραὶν θαυμάσιον καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐξαιρετική. Διεκρίναμεν τὰς δεσποινίδας Τζιώτη, Μίχου, Ἀλεξάνδρου, Ψαλτώφ, Τσαπέπα, Κοὲν καὶ τὰς κυρίας Μάτσα, Καλογεροπούλου, Ψαλτώφ, Γρηγοράκη κ. ἄ.

—Ὡσαύτως τὴν 28 π. μηνὸς ἐδόθη ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς «Πανευβοϊκῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρείας» εἰς τὴν «Παλίρροιαν». Διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ αἱ κυρίαι Τσαμούρα, Μάτσα, Παπαφράγκου, Παπαστρατῆ κ. ἄ. Διεκρίναμεν τὰς δίδας Ζαρζάνη, Ἀλεξάνδρου, Κακλέα, Σταϊκίδη, Κοέν, Βάχου, Ἀφραταίου, Δράκου, Ἀνδούπη, Τσαπέπα, Ἀλιφαρμάκη, Τέγου Παπαθανασίου, Μουκάκου κ. ἄ. Τὰς κυρίας Γρηγοράκη, Κοτοπούλη, Σταθούλια κ. ἄ. Τοὺς κυρίους Μακρῆν, Μιχελῆν, Σ. Σταϊκίδην, Α. Σταϊκίδην, Δ. Σταϊκίδην, Δράκον, Κακλέαν, Μουκάκον, Στεφανίδην, Ἀφεντάκην, Μπέην, Ἀλεξάνδρου, Κοέν, Ἀθανασιάδην, Μούντριχαν, Οἰκονομίδην, Τσιρικάκην, Ρεντίφην κ. ἄ.

Τὴν 26 π. μ. ἀπογευματινὴ προλονζὲ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ Σ. Πνευματικοῦ. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάτσα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάλλιου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πνευματικοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κακλέα κ. ἄ.

Γιῶργος Φουσάρας

ΠΥΡΓΟΣ.—Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν οἱ δοθέντες ἐνταῦθα χοροὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων», τοῦ «Κρονίου», ὡς καὶ ὑπὲρ τῆς Φιλαρμονικῆς μας. Διεκρίθησαν κατ' αὐτοὺς αἱ κυρίαι Φωτοπούλου, Μίγου, Ἀποστολοπούλου, Τομαροπούλου, Τσελεπῆ καὶ ἄλλαι. Ἐπίσης αἱ δίδες Κανελλοπούλου, Χρυσανθοπούλου, Βανδώρου, Μητροπούλου, Νικάκη, Καραντζᾶ, Γιαννοπούλου, Σταματοπούλου καὶ οἱ κ. κ. Χαριτάκης, πρόεδρος Πρωτοδικῶν, Νταϊρόπουλος, Πετρόπουλος, Γιαννόπουλος, Παπαχριστόπουλος, Μακρῆς, Βαβάλης, Κόκκινος, Παπαδάκης, εἰσαγγελεύς, Σπυρόπουλος, Μῖχος καὶ Λεονάρδος.

Θ. Ξύδ.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δημαρχείου μας ἐδόθη ὁ χορὸς τῶν Ὑπαλλήλων ὅστις ὑπῆρξε ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχής.

Διεκρίναμεν τὰς κυρίας Βλασσοπούλου, συμπαθέστατον τύπον ξανθῆς μὲ ὡραιοτάτην μαύρην τουαλέτταν, Κισσοπούλου, Παύλου Δασκαλάκη, Βαφειοπούλου, Φιφὴ Βαρβεροπούλου, Γκολφινοπούλου, Καρκαζῆ, Γεωργακοπούλου, Ζαμπέλη, κ. ἄ.

Ἐκ τῶν διδων τὰς Καίτην Δασκαλάκη, Σπορίδου, Παρίση, Ἑλ. Μαλούχου, Μ. Ριζιώτου, Ι. Κοτσάκη, Μ. Καρκαζῆ, Βαφειοπούλου, Ε. Παπαγιαννοπούλου, Τζώλη, Μπακοπούλου, Ἰωαννίδου, Π. Παπαγιαννοπούλου, Κ. Κοτσάκη, Νίτσα Βαρβεροπούλου, καὶ τοὺς κ. κ. Παρασκευόπουλον, Στεφάνου, Ν. Μπακόπουλον, Σπορίδην, Ζαμπέλην, Κισσόπουλον, Γκολφινόπουλον, Βαφειόπουλον, Γεωργάλαν, Δ. Ἀργυρόπουλον, Βασιλείου, Ριζιώτην κ. ἄ.

Ὁ Τριπολιτσιώτης

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Ἡ τελευταία ἑβδομὰς τῶν ἀπόκρεω ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὰ ζωηρὰ εἰς τὴν πόλιν μας. Εἰς τοὺς δοθένταχοροὺς διεκρίθησαν αἱ κυρίαι Λιοπιράκη, Ἀλεξανδρίδου, Μαρκατάτου, Τσουλάκη, Καζακίδου, Πετυχάκη, Ἠλιάδη, Βόνδα. Ἐπίσης διεκρίθησαν αἱ δίδες Π. Πόρζ, Μαυρουδῆ, Νίβα, Βουρδουμπάκη, Ἀλεξίου, Βογιατσάκη, Βλαστοῦ, Πουρνέλου, αἱ ὡραῖαι ἀδελφαὶ Κοκκίνου καὶ οἱ κ. κ. Γ. Κόκκινος, Ν. Καζακίδης, Μ. Γεωργιάδης Δ. Φιλιππίδης, Περάκης, Τρικουράκης, Ἀνερατζῆς, Χασαδάκης, Μαλαγαρδῆς, Γαγάνης, Μαυράκης, Μαυρουδῆς, Ι. Ἀλεξάκης, Ἀλεξανδρίδης, Μ. Παλίδης.

ΠΑΤΡΑΙ.—Ἡ χορευτικὴ κίνησις τῆς πόλεώς μας ζωηροτάτη, ἰδίως εἰς τὰ δύο χορευτικὰ κέντρα «Καπρὶς» καὶ «Φιλαρμονικήν». Μεταξὺ τῶν χορευόντων διακρίνονται διὰ τὴν χάριν τους καὶ τὴν ὀμορφιά τους, αἱ δεσποινίδες Ἀσπασία Καρατζᾶ, Τριαντάκη, Φιλοπούλου, Τριάντη, Ἀλεξοπούλου, Τοπάλη, Παπαναστασίου, Οἰκονομοπούλου, Γιογκαράκη, Προκοπίου, Πραποπούλου. Σοφιανοπούλου, Λατρώνη, Τσεμετζῆ, Προύντζου, Καρύδη, Δελέρμα, Μητροπούλου, Λεβερίνου, Χρυσικοπούλου, Παπαβραμοπούλου κ.τ.λ. Καὶ οἱ κ. κ. Σιᾶνος, Χαραλάμπης, Ραστῆς, Χασαπόπουλος, Κογκόπουλος, Πτεριώτης, Γκίκας, Νικολαΐδης, καὶ ὁ ἔγκριτος τῆς πόλεώς μας δικηγόρος κ. Σωτήριος Σαραβαλιώτης ὅστις πάντα στολίζει μὲ τὴν παρουσία του τὰ χορευτικὰ κέντρα ἂν καὶ οὐδέποτε χορεύει.

Ἐπίσης τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω μεγάλην ἐπιτυχίαν εἶχεν ὁ χορὸς τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Συλλόγου. Διεκρίθησαν αἱ δίδες Καρατζᾶ, Ἀγγελοπούλου, Δαρίτση, Πραποπούλου, Λατρώνη, Τσεμετζῆ ἡ πειὸ γλυκειὰ μελαχροινοῦλα, Οἰκονόμου, Γεωργοπούλου, Σοφιανοπούλου, Ἐξάρχου, Φιλίππου, Μανίφικο, Παπανδροπούλου, Βασιλοπούλου, Ράπτου κ.τ.λ. Καὶ οἱ κύριοι Καρατζᾶς, Ἀδελφοὶ Παπαϊωάννου, Λατρώνης, Τσεμετζῆς, Πραπόπουλος, Ἔξαρχος, Φιλίππου καὶ ὁ χαριτωμένος Κος Τσιχλιᾶς.

Πατρινός

Αἱ ὑπόλοιποι ἀνταποκρίσεις στὸ προσεχές.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ δικαίωμα τῶν ἀποστελλομένων πρὸς κρίσιν ὑπὸ τῆς ἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἔργων εἶνε διὰ τὰ διηγήματα δραχμαὶ πέντε, τὰ ἔμμετρα, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, ἀστεῖα καὶ περίεργα τρεῖς. Αἱ μεταφράσεις καὶ ἡ κοσμικὴ κίνησις δωρεάν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀλληλογραφοῦν ἢ νὰ δημοσιεύουν ἔργα των μὲ ψευδώνυμον δέον νὰ ἀποστέλουν προηγουμένως εἰς τὸ περιοδικὸν 5 δραχμὰς πρὸς ἔγκρισιν αὐτοῦ. Εἰς τὸ ἑξῆς αἱ φέρουσαι μὴ ἐγκεκριμένα ψευδώνυμα ἐπιστολαὶ ὡς καὶ ἡ συνεργασία θ' ἀπορρίπτωνται.

Α. Γ. Μ. Ἐνταῦθα. Εἰκόνες τῶν συγγραφέων αὐτῶν εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν βιβλίων των. Ξεχωριστὲς δὲν ἔχομεν. Ἄλλοτε ἐπωλοῦντο ἐδῶ ὑπὸ τῶν χαρτοπωλείων σχετικὰ Κάρτ-Ποστάλ. Καὶ αὐτὰ ὅμως ἔλλειψαν. Στὸ Παρίσι φυσικὰ πωλοῦνται θαυμάσιες φωτογραφίες, γνήσιες φωτογραφίες, βγαλμένες σὲ πολλὰ ἀντίτυπα. Στοιχίζουν ὅμως ἀκριβούτσικα. Ἂν θέλετε νὰ φέρετε ἀποταθῆτε στὸν κ. Ἐλευθερουδάκη, ἴσως δεχθεῖ νὰ σᾶς διευκολύνῃ. Μάρκον Ἀτάρτην, Ἐνταῦθα. Εἴμεθα κατάπληκτοι καὶ ἐμβρόντητοι, κεραυνόπληκτοι! Μένετε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μᾶς γράφετε τέτοιου εἴδους πράγματα. Πρὸς Θεοῦ! σκεφτῆτε το λιγάκι. Μᾶς ζητᾶτε ἀκόμη νὰ γράφουμε τὸ «Μπουκέτο» εἰς ἀρχαΐζουσαν!!! Δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ δημώδης; Μήπως εἶσθε μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν Ζηλωτῶν; Μόνον ἕνας ζηλωτὴς τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐσκέπτετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Περιοδικὸν δὲ σύμφωνον μὲ τὰς ἀντιλήψεις σας εἶνε οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι». Μᾶς λέτε—σχετικὰ μὲ τὴ γλῶσσα— πῶς τὴν φράσιν «ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία» θὰ τὴν γράφαμε «ὁ καραβοτσικισμὸς τῆς Κολούρης»! Ἀστεΐζεσθε; Εἰς τὸ «Μπουκέτο», τὸ ὁποῖον διαβάζεται ἀπὸ τὸν καλύτερο κόσμο τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν συνεργάζονται οἱ ἄριστοι τῶν λογίων, οἱ ὁποῖοι κάτι θὰ ξέρουν γιὰ νὰ γράφουν στὴ δημώδη, ὅπως κάτι ξέρει καὶ τὸ Κράτος ποὺ τὴν ἀναγνωρίζει καὶ τὴν ἐπισημοποιεῖ, ὅπως τέλος κάτι ξέρουν καὶ οἱ μεγαλείτεροι τῶν συγγραφέων μας ποὺ τὴν μεταχειρίζονται. Ἂν τὸ «Μπουκέτο» ἐγράφετο στὴν «ἄμεμπτον, λάμπουσαν καὶ ἀκμάζουσαν» καθαρεύουσάν σας θὰ τὸ ἐδιάβαζαν μόνον τρεῖς γραμματοδιδάσκαλοι, ἕνας ἱεροψάλτης, δύο τρεῖς ζηλωταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑμεῖς ποὺ ἔχετε ὅλα τὰ προσόντα νὰ προεδρεύσετε τοῦ συλλόγου αὐτοῦ. Φαίνεται δὲ πῶς δὲν ἔχετε ἰδέαν τῆς γλώσσης καὶ τῆς γλωσσολογίας γιὰ νὰ μᾶς ρωτᾶτε γιατὶ γράφουμε τὸ παράθυρο—παράθυρο κι' ὄχι «φενέστρα», τὴν πόρτα—πόρτα κι' ὄχι «πώρτα»! Ἔπειτα ἀγνοεῖτε πῶς εἰς δημώδην γράφονται σήμερον ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἐκδίδονται καὶ αὐτὰ τὰ σχολικά, τὰ περιοδικὰ καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες κατὰ τὸ πλεῖστον; Μὴ «ἐξανίστασθε» λοιπόν. Διαβάζετε τὸ «Μπουκέτο» καὶ θεωρεῖτε μας φίλους σας. Πάντως γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε δημοσιεύουμε κατωτέρω τὴν μετάφρασιν στὴν ἀρχαΐζουσάν σας ἑνὸς γνωστοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ. Τὴν ἔχει φιλοτεχνήσει γηραιὸς λόγιος καὶ δείχνει τί ἀξίζει ἡ μία γλῶσσα καὶ τί ἡ ἄλλη, ἰδίᾳ στὴν ποίησι.

(ΤΟ ΔΗΜΩΔΕΣ)

Τοῦ Κίτσου ἡ μάνα κάθουνταν στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι
μὲ τὸ ποτάμι μάλωνε καὶ τὸ πετροβολοῦσε,
ποτάμι γιὰ λιγόστεψε, ποτάμι στρέψε πίσω
γιὰ νὰ περάσω ἀντίπερα, κάτω στὰ κλεφτοχώρια
ποὖχουν ἡ κλέφταις μάζωξι, ποὖχουνε τὰ λημέρια
...Τον Κίτσο τὸν ἐπιάσανε καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν...»
«Χίλιοι τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστὰ καὶ δυὸ χιλιάδες πίσω,
κι' ὁλοξοπίσω πήγαινε ἡ μαύρη του μανοῦλα!
— Κίτσο μου, ποῦνε τἄρματα, τὰ ἔρμα τὰ τσαπράζια;
— Μάνα μ' τρελλή, μάνα μ' λωλή, μάνα μ' ξεμυαλισμένη,
μάνα μ' δὲν κλαῖς τὰ νειάτα μου, δὲν κλαῖς τὴ λεβεντιά μου,
μόν' κλαῖς τὰ μαῦρα τἄρματα, τὰ ἔρμα τὰ τσαπράζια;»

(Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ)

«Τοῦ Κίσσου ἡ μήτηρ κάθητο ἐπ' ὄχθης ποταμίου,
ἤριζε τοίνυν μετ' αὐτοῦ καὶ το ἐλιθοβόλει...
μειώθητι, ὦ ποταμέ, τράπηθι κατὰ νώτου,
ἵν' ἀντιπέραν πορευθῶ εἰς τῶν κλεπτῶν σοὺς τόπους,
ἔνθ' ἔχουσ' οὗτοι σύγκλητον καὶ δὴ ὁλημερίας.
...Τὸν Κίσσον φεῦ! συνέλαβον ἄγουσι δ' εἰς ἀγχόνην,
χίλιοι προηγοῦνται μὲν δισχίλιοι δὲ τούτῳ
ἕπονται, πόρρωθ' ἔβαινε δ' ἡ τάλαινά του μήτηρ.
— Ποῖ εἰσί, Κίσσε, ἡ ὁπλή, σαπράσσα τὰ μονήρη;
— Παράφρων, μῆτερ, φρεναλγής, κενὴ δὲ ἐγκεφάλου,
τὴν τάλαινάν μου οὐ θρηνεῖς νεότητα κι' ἀνδρείαν,
ἀλλὰ θρηνεῖς τὰ ὅπλα μου, σαπράσσα τὰ μονήρη;» **Δ. Γ. Κ.**

Ν. Σταμόπουλον, Ἐλάτειαν.— Δημοσιεύεται. Στ. Καρατζίδην, Βιγλίσταν. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ σταλέν. Γράφετε ἁπλούστερα πράγματα καὶ θὰ ἐπιτύχετε. Ν. Λιάπην, Λάρισσαν. Δημοσιεύεται. Φίλμ, Σῦρον. Μᾶς γράφετε πῶς προσθέτετε καὶ τὸ ὄνομά σας στὴν ἐπιστολὴ κι' ἀντὶ αὐτοῦ ἔχετε μιὰ τζίφρα δυσανάγνωστεν. Γιατί αὐτὴ ἡ νεοελληνικὴ πονηρία; Εἶνε ἀκριβῆ ὅσα γράφετε; Τότε ποῖος ὁ λόγος τῆς τόσης μυστικότητος; Ἀπορούμεν καὶ ἐξιστάμεθα. Ὁπωσδήποτε τὴν ἀνταπόκρισίν σας τὴν δημοσιεύομεν. Διορθωμένην ὅμως καὶ περιορισμένην γιατὶ δὲν ἦτο καλὰ γραμμένη. Ξ. Ντάνον, Πειραιᾶ, Γ. Φουσάραν, Χαλκίδα. Δημοσιεύονται. Ι. Σαμιώτην, Χίον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Στεῖλτε ὅτι ἔχετε. Ἂν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιευθοῦν. Γ. Δ. Σῦρον. Γιὰ νὰ δημοσιεύετε κάτι μὲ ψευδώνυμον πρέπει προηγουμένως νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ διὰ πενταδράχμου καταβολῆς. Ἐπίσης τὰ στελλόμενα κατ' οὐδένα λόγον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ χρηματικοῦ δικαιώματος κρίσεως. Θ. Ξύδην Πύργον. Δημοσιεύεται. Μαρίαν Θεοφανοπούλου, Μολάους. Λύσις ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗΣ,,

Ὡς καὶ εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα εἴχομεν γράψει, οἱ ἀναγνῶσταί μας οἱ παρακολουθοῦντες τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γκαμποριώ, πρέπει ν' ἀνακαλύψουν τὸν δολοφόνον τῆς κομήσσης Τρεμορέλ.

Ποῖος διέπραξε τὴν ἀνακαλυπτομένην ἀγρίαν δολοφονίαν; Ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος; Ἰδοὺ λοιπὸν πεδίον δράσεως διὰ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου». Ἂς διαβάσουν τὰς συνεχείας τῆς «Δολοφονημένης», ἂς καταζητήσουν τὸν δολοφόνον, ἂς μᾶς δώσουν δείγματα τῆς ἀντιλήψεώς των, τῆς κρίσεώς των, τοῦ ντεντεκτιβισμοῦ των. Λύσεις θὰ δεχόμεθα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ε' κεφαλαίου τῆς «Δολοφονημένης», συμπεριλαμβανομένου.

Ἀπὸ τὰ πέντε αὐτὰ πρῶτα κεφάλαια δύναται ἕνας ἔξυπνος ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος, ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὰς ἀνακρίσεις ποὺ διεξάγονται, τὰς ἐνδείξεις ποὺ προκύπτουν, τὰς ὑποψίας ποὺ ὑπάρχουν.

Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ποῖος ἀπ' ὅλους σας θὰ εἶναι ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὴ περίστασιν αὐτήν.

Οἱ ἀποστέλλοντες λύσιν θὰ ἀποκόπτουν τὸ κάτωθι δελτίον, θὰ τὸ συμπληρώνουν, γράφοντες τὸ ὄνομα ἐκείνου τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς δολοφόνον, καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τὴν ἰδικήν των, θὰ ἐσωκλείουν τὸ δελτίον μεθ' ἑνὸς πενταδράχμου ἐντὸς φακέλλου, καὶ θὰ μᾶς τὸ ἀποστέλλουν, γράφοντες ἔξωθι τοῦ φακέλλου τὴν λέξιν «δολοφόνος».

Ὁρίζομεν πεντάδραχμον τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτόν, διότι καθὼς βλέπετε κατωτέρω, τὰ βραβεῖα εἶναι καὶ πολλὰ καὶ πολυτελῆ.

Ἕκαστος λύτης δύναται ν' ἀποκόψῃ καὶ ν' ἀποστείλῃ συμπληρωμένα, ὅσα δελτία θέλει ἐν τῷ αὐτῷ φακέλλῳ ἢ εἰς ξεχωριστὰ φάκελλα μὲ ἰδιαίτερον πεντάδραχμον δι' ἑκάστην λύσιν. Ἔτσι θὰ ἔχῃ κανεὶς περισσοτέρας ἐλπίδας ἐπιτυχίας, διότι ὅλαι αἱ λύσεις θὰ τεθοῦν εἰς τὴν κληρωτίδα. Ἐπὶ πλέον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐλπίζῃ ὁ λύτης νὰ λάβῃ περισσότερα βραβεῖα.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας 15 ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ τοῦ Ε' κεφαλαίου, ἀφοῦ συγκεντρωθοῦν ὅλαι αἱ λύσεις. Κατὰ τὴν κλήρωσιν θὰ καλέσωμεν νὰ παρίστανται ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἐκ τῶν λυτῶν, τῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνεργατῶν μας.

Λύσις μὴ συνοδευομένη ὑπὸ πενταδράχμου δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς «Δολοφονημένης» ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος πάντες.

Οἱ λύται δύνανται ν' ἀντιγράφουν, ἐὰν θέλουν τὸ δελτίον, διὰ νὰ μὴ καταστρέφουν τὸ φύλλον.

Τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν μετὰ τὴν κλήρωσιν εἰς ὅσους εὕρουν τὸν δολοφόνον εἶναι τὰ ἑξῆς:

1ον.) Ἕνα καπέλλο ἀνδρικὸ ἢ γυναικεῖο, 2ον.) Ἕνα ζεῦγος ὑποδημάτων ἀνδρικῶν ἢ γυναικείων, 3ον.) Ἕνα πορτοφόλι ἀνδρικὸ ἢ γυναικεῖο, 4ον.) Ἕνα ὡρολόγι ἐπιτραπέζιον, 5ον.) Μία ὀμπρέλλα ἀνδρικὴ ἢ γυναικεία, 6ον.) Ἕνας καθρέπτης τοῦ χεριοῦ, ἀρζαντό, 7ον.) Μία κασσετίνα τουαλέττας μανικιούρ, 8ον.) Μία ντουζίνα λινὰ μαντήλια ἀνδρικὰ ἢ γυναικεῖα, 9ον.) Ἕνα κασκόλ, 10ον.) Μία ἐσάρπα, 11ον.) Ἕνα πολυτελὲς ἄλμπουμ, 12ον.) Ἕνας ἠλεκτρικὸς φανὸς τῆς τσέπης, 13ον.) Μία γραβάτα μεταξωτή, 14ον) Ζεῦγος χειροκτίων ἀνδρικῶν ἢ γυναικείων, 15ον.) Ἕνα ἄρωμα μοντέρνο, 16ον.) Ἕνα κουτὶ ἀρωματικῶν σαπώνων, 17ον.) Ἕνα κουτὶ ἀρωματώδους πούδρας, 18ον.) Ἕνα μπαστοῦνι, 19ον) Ἕνα ἀνθοδοχεῖον, 20ον.) Ἕνα κομψοτέχνημα γιὰ τὸ τραπέζι, 21.) Ἕνα πολυτελὲς πλαίσιον γιὰ φωτογραφία, 22.) Μία σιγαροθήκη, 23.) Ἕνα μετάξινο μαντυλάκι τῆς τσέπης μοντέρνο, 24.) Ἕνα κουτὶ γλυκὰ ἀπὸ τὸ «Ντορέ», 25.) Μία ξυριστικὴ μηχανή, 26.) Μία δωδεκὰς φωτογραφιῶν στὸν καλλίτερο φωτογράφο τῶν Ἀθηνῶν. 27.) Ἕνα κουτὶ πούρων, 28.) Ἕνας ἐγγλέζικος σουγιάς, 29.) Ἕνα ζεῦγος πολυτελῶν κουμπιῶν μανικετιῶν, 30.) Μία χτένα γιὰ τὰ μαλλιά, 31.) Μία γυναικεία καρφίτσα, 32.) Δέκα τετράδραχμα λαχεῖα τοῦ στόλου, 33.) Μία φιάλη εὐρωπαϊκοῦ λικέρ, 34.) Ἕνα μεγάλο κουτὶ συριανῶν λουκουμιῶν τοῦ ἐργοστασίου Δανιόλου, 35.) Ἕνα ζεῦγος γυαλιῶν γιὰ τὸν ἥλιο, 36.) Ἕνα ζεῦγος γκέτες, 37.) Ἡ «Σόνια» τῆς Γκρεβὶλ ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», 38.) Ἡ «Κόρη τοῦ Μεγάλου Βάλτου» τῆς Λάγκερλεφ ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», 39.) Μία ἑξαμηνία τοῦ «Μπουκέτου» δωρεὰν καὶ 40.) Μία τριμηνία τοῦ «Μπουκέτου», δωρεάν.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

"ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗΣ,,

Ὄνομα δολοφόνου..

Ὀνοματεπώνυμον λύτου..

Διεύθυνσις..

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ

Δημοσιεύομεν σήμερον νέον ἐνδιαφέροντα διαγωνισμόν. Πρόκειται περὶ τῆς κατωθι εἰκόνος. Ὁ εἰς τὸ Κέντρον αὐτῆς εὑρισκόμενος καὶ εἰς βαθείας σκέψεις βυθισμένος εἶνε γνωστὸς Ἀθηναῖος ἀπαγωγεὺς ὅστις συνελήφθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ κρατητήριον. Ὅπως βλέπετε καὶ εἰς τὴν εἰκόνα σκέπτεται ὁ δυστυχὴς πῶς θὰ κατορθώσῃ ν' ἀποδράσῃ διαφεύγων τὴν προσοχὴν τοῦ Κερβέρου χωροφύλακος ποὺ τὸν φυλάει. Θα μπορέσετε νὰ τὸν διευκολύνετε να ἐξέλθῃ καὶ νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τῆς ὡραίας του;

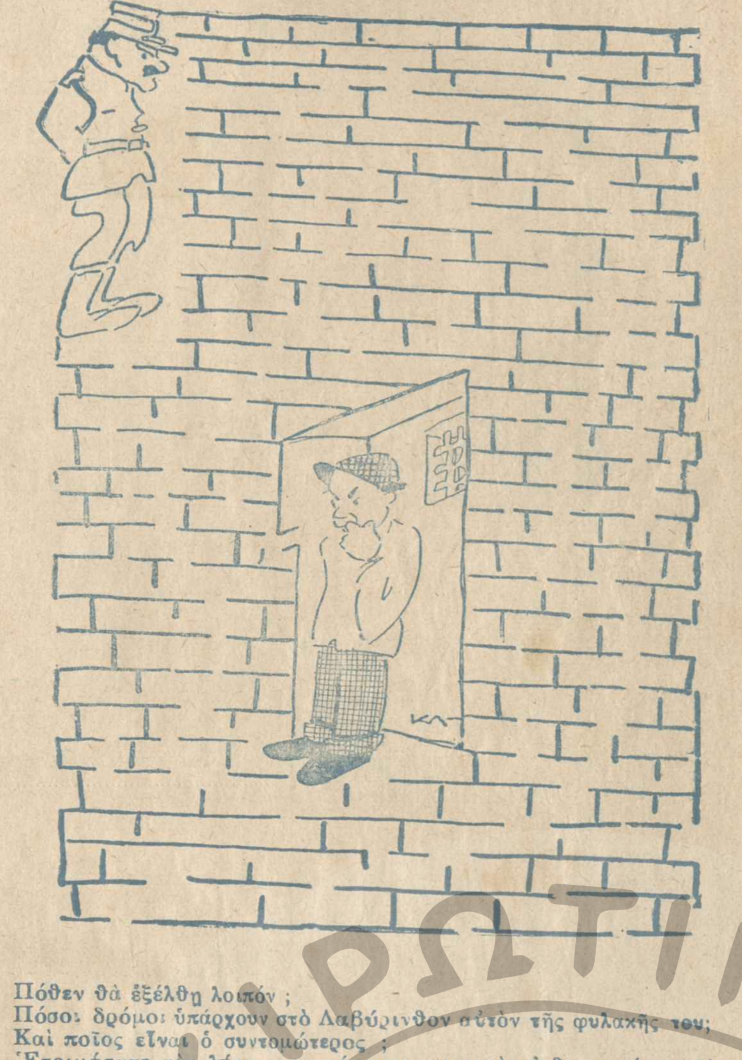

Πόθεν θὰ ἐξέλθῃ λοιπόν;
Πόσοι δρόμοι ὑπάρχουν στὸ Λαβύρινθον αὐτὸν τῆς φυλακῆς του;
Καὶ ποῖος εἶναι ὁ συντομώτερος;

Ἑτοιμάσατε τὰς λύσεις σας σύροντες γραμμὰς ἐνδεικνυούσας τὰς διαφόρους ὁδούς, ὡς καὶ τὴν συντομωτέραν αὐτῶν, καὶ ἀποστείλατέ τάς μας μέχρι τὰς 25 Ἀπριλίου.

Αἱ λύσεις δέον ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ δύο δραχμῶν.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου σημειώνετε πάντοτε τὴν λέξιν «Διαγωνισμός».

Ἡ κλήρωσις διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων θὰ γίνῃ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου.

Ἐκ τῶν λυτῶν θὰ βραβευθοῦν διὰ κληρώσεως 40 ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν πρῶτοι 20 θὰ λάβουν ἀνὰ μίαν μετοχὴν τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Δανείου, οἱ δὲ ἕτεροι 20 ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Νέος 27ετής, μὲ λαμπρὰν ἑλλην. σχολικὴν μόρφωσιν καὶ πρὸ παντὸς μὲ λαμπρὰν εὐρωπαϊκὴν μόρφωσιν εἰς τὴν καθ' ὅλην γραμμὴν τῆς Ὑφαντοβιομηχανίας, μὲ δίπλωμα Ἀνωτέρας Ὑφασματοβιομηχανικῆς Σχολῆς, ἣν ἐφοίτησε 24 συνεχεῖς μῆνας, εἰδικοποιηθεὶς πρὸ παντὸς εἰς τὴν Ὑφαντουργίαν, μὲ καλὴν καὶ πρακτικὴν ἐπίσης μόρφωσιν εἰς τὴν Νηματουργίαν, βαφικὴν καὶ ἀπρετούρ καὶ τέλος μὲ 6μηνον πρακτικὴν ἐργασίαν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀνωτέρω μηχανῶν εἰς δύο τῶν μεγαλυτέρων εὐρωπαϊκῶν εἰδικῶν ἐργοστασίων, ὧν ἔχει λαμπρὰ ἀποδεικτικὰ τῆς ἱκανότητός του νὰ ἐπιδείξῃ. Παρελθὸν του ἄμεμπτον, διαθέτοντος καὶ λαμπρὰς ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συστάσεις.

Ζητεῖ ἀνάλογον θέσιν παρὰ ἑλληνικῷ ὑφασματοβιομηχανικῷ ἐργοστασίῳ. Προσφοραὶ μέσον τοῦ «Μπουκέτου» μὲ ἐσώκλειστα ταχυδρομικὰ τέλη ἐσωτερικοῦ, ὅπου σταλῆσεται αὐτῷ ἡ ἐπιστολή. Ἐπιτυγχανομένης τῆς συμφωνίας, ὁπότε δέον αἱ προσφοραὶ νὰ διαλαμβάνουν καὶ τὸν μισθόν, ὃν τὸ ἐργοστάσιον τῷ χορηγεῖ καὶ δύναται ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του ἀπὸ 15-4-1925. Γράψατε Υ. Β. Μ. μέσον «Μπουκέτου».

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τόμος «Μπουκέτου» 1924 χρυσόδετος διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 120, Ἐξωτερικὸν φρ. 80.

Σόνια βιβλίον χρυσόδετον, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 12, Ἐξωτερ. φρ. 6.

Ἡ Κόρη τοῦ Μεγάλου Βάλτου βιβλίον χρυσόδετον, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 12, Ἐξωτερικὸν φρ. 6.

Οἱ ἐμβάζοντες τὴν ἀξίαν τῶν ἀνωτέρω τὰ λαμβάνουν ἀσφαλῶς ἐπὶ συστάσει.

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,

Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαριλ. Τρικούπη 22α

ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ Ἀντ. Ι. Θρουβάλα ἰατροῦ. Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτινοθεραπεῖαι. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν μεθόδων ἠλεκτροθεραπείας. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὧραι 10—1 καὶ 3-5.

ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, διπλωματοῦχος ὀδοντοϊατρός, ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Καβάλλα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ :
Γ ΙΑΤΡΟΥ
ΘΗΣ. ΔΗΜΑΡΑΣ
ΜΙΧ. ΕΥΑ ΜΠΙΟΣ
ΛΕΩΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΑΛΕΞ ΚΟΡΥΖΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ (Πειραιῶς)
ΑΛΕΞ. ΚΡΙΕΖΗΣ
ΔΗΜ. ΚΑΛΥΒΑΣ
ΣΠΥΡ. ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΣ

Τμηματάρχης : ΜΕΓΑΛΙΔΗΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	ΔΡ.	20.000.000
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ	»	175.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ	»	2.400.000.000

Ἔκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων.

Προεξοφλήσεις.

Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων.

Δάνεια ἐνυπόθηκα χρεωλυτικὰ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

Δάνεια πρὸς δήμους, λιμένας καὶ ἕτερα νομικὰ πρόσωπα δημοσίας τάξεως.

Δάνεια πρὸς γεωργοὺς καὶ κτηματίας.

Ὑπηρεσία τῶν εἰς χρυσῶν καὶ τραπεζικὰ γραμμάτια Ἐθνικῶν Δανείων καὶ Δανείων Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ (ἐπὶ Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰταλίας, Ἀμερικῆς, Ἑλβετίας, Ἱσπανίας καὶ λοιπῶν χωρῶν) καὶ χρυσῶν νομισμάτων.

Ἔκδοσις καὶ πληρωμὴ ἐπιταγῶν, ἐντολῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος καὶ χρηματογράφων διὰ λογαριασμὸν ἀνταποκριτῶν.

Εἰσπρῆξις συναλλαγμάτων, φορτωτικῶν κ.λ.π.

Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ λογαριασμοὶ γύρου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καταθέσεις εἰς Ταμιευτήριον.

Φύλαξις χρηματογράφων.

Καταθέσεις ἐν ὄψει :

α') Εἰς δραχμὰς	2	ο)ο ἐτησίως
β') Εἰς συνάλλαγμα		
Ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολλάρια)	3 1)2	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Λονδίνου (λίρας Ἀγγλίας)	4 1)2	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Παρισίων (φράγκα)	3 1)2	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Ἰταλίας (λιρέττας)	2 1)2	ο)ο ἐτησίως

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ :

α') Εἰς δραχμὰς		
Κατάθεσις διαρκείας 6 μηνῶν	2 1)4	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκείας ἑνὸς ἔτους	2 1)2	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκείας 2 ἐτῶν	3	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκείας 4 ἐτῶν	3 1)2	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκ. 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	ο)ο ἐτησίως
β') Εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολ.) ἐπὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγλίας) ἐπὶ Παρισίων (φράγκα)		
Κατάθεσις διαρκείας 6 μηνῶν	2 1)2	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκείας 1 ἔτους	2	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκείας 2 ἐτῶν	2 1)2	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκείας 4 ἐτῶν	3	ο)ο ἐτησίως
Κατάθεσις διαρκ. 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	ο)ο ἐτησίως

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου :

α') Εἰς δραχμὰς (μέχρι Δρχ. 5000)	4	ο)ο ἐτησίως
β') Εἰς συνάλλαγμα		
Ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολ.) μέχρι λ.σ.ι. 1000	4	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγ. μέχρι σ. 200	4	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Παρισίων φρ. μέχρι Φρ. 5000	4	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Ἰταλίας (λιρ.) μέχρι Λιρ. 5000	4	ο)ο ἐτησίως

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : *ΕΘΝΟΓΡΑΠΕΖΑ*